

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมศิลปากร. (2521). กฎหมายตราสามดวง. กรุงเทพมหานคร: กรมศิลปากร.

กิตติมา อมรทัต. (แปล). (ม.ป.ป.). ฮิญาบในอิสลาม. โดย มุรตซา มุตะฮูฮารี.

กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วัฒนธรรมสถานเอกอัครราชทูต สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน
ประจำกรุงเทพมหานคร.

กิตติมา อมรทัต. (แปล). (2540). มหัศจรรย์แห่งการสร้างสรรค์ เมล็ดพันธุ์และอสุจิ.

โดย มุฮัมมัด อับบาส นาติม อัล-ชาร์ฟ. กรุงเทพมหานคร: อิสลามิกอะเคเดมี.

กิติกร มีทรัพย์. (แปลและเรียบเรียง). (2531). พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 3.

กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์.

กีรติ บุญเจือ. (2529). หลักความเชื่อของชาวคริสต์คาทอลิก (คริสต์ศาสนาภาคแรก).

กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

กุหลาบ สายประดิษฐ์. (2524). กำเนิดครอบครัวระเบียบสังคมของมนุษย์. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์กอไผ่.

คึกฤทธิ์ ปราโมช. (2521). สังคมมุสลิมไทยที่ข้าพเจ้ารู้จัก. กรุงเทพมหานคร: วุฒิชัย.

เคนเนท อี. แวลส์. (1958). ประวัติศาสตร์โปรเตสแตนต์ในประเทศไทย 1828 - 1958.

พระนคร: สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย.

- งามตา วรินทร์านนท์. (2536). ลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของบิดามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- งามพิศ สัตย์สงวน. (2535). การวิจัยทางมานุษยวิทยา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จักษ์ พันธุ์เพชร. (2543). รายงานการวิจัยเรื่องการเพิ่มขึ้นกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัว. องค์การสหประชาชาติ (UNFPA) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุฬาลงกรณ์, มหาวิทยาลัย. (2527). อารยธรรมสมัย 1-3. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉลาดชาย รมิตานนท์ และไชยันต์ รัชชกุล. (2541). "Ethnography: ว่าด้วยการศึกษา/การเขียนถึงเรื่องราว 'คนอื่น,'" สังคมศาสตร์. ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 (2541) หน้า 55 - 74.
- เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. (2522). จิตวิเคราะห์ของ فروยด์. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร: ดำรงการพิมพ์.
- ชัยฤกษ์ มณีพงษ์. (2523). พันธุศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2540). รัฐศาสตร์ การบริหารรัฐกิจ ทฤษฎี: หนึ่งทศวรรษรัฐศาสตร์แนววิพากษ์. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยและผลิตตำรา มหาวิทยาลัยเกริก.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2542). วาทกรรมการพัฒนา: อำนาจ ความรู้ ความจริง เอกลักษณ์ และความเป็นอื่น. กรุงเทพมหานคร: วิชาษา.

- ไชยันต์ ไชยพร. (2541). ผู้หญิงกับความรู้ในประวัติศาสตร์ความคิดทางการเมืองตะวันตก : ว่าด้วยวาทกรรมแห่งอุปสรรคของความรักระหว่างโซเฟียกับโซเฟีย ? ตอนที่สอง : ว่าด้วยวาทกรรมมาร์กซิสม์. เอกสารอัดสำเนา ภาควิชาปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยยิด ชาอีด อัครารุ วิชวี. (2526). อิสลาม. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์การพิมพ์.
- ณรงค์ ศิริประชนะ. (รวบรวมและเรียบเรียง). (2518). แนวกฎหมายอิสลามลักษณะครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: ศรีอักษร.
- दनัย ไชยโยธา. (2543). พัฒนาการของมนุษย์กับอารยธรรมในราชอาณาจักรไทย ๑. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ดำรง ธรรมารักษ์. (2538). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทักษิณา อินทโยธา. (2534). ใครคือเจ้าถิ่นลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและด้ามขวานทอง เมื่อ ๒,๐๐๐ - ๓,๐๐๐ ปีก่อน. กรุงเทพมหานคร: เมืองโบราณ.
- ธงชัย วินิจจะกุล. (2534). การศึกษาประวัติศาสตร์แบบวงศ์วิทยา (genealogy). รายงานโครงการวิจัยเสริมหลักสูตร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. (2529). "มิเชล ฟูโกต์: ปัญญาชน ความจริงและอำนาจ," ใน วารสารเศรษฐศาสตร์การเมือง. ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 - 2 ตุลาคม 2528 - มีนาคม 2529. หน้า 142 - 154.
- ธวัชชัย วิวัฒน์วรพันธ์. (ม.ป.ป.). พันธุกรรมรากฐานแห่งชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สมาพันธ์นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล.

- ธิดา สารระยา. (2532). (ศรี) ทวารวดีประวัติศาสตร์ยุคต้นของสยามประเทศ. กรุงเทพมหานคร: เมืองโบราณ.
- นันทนา กปิลกาญจน์. (2546). ประวัติศาสตร์อารยธรรมโลก. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- นันทวรรณ ภู่อ่าง. (2521). ปัญหาชาวไทยมุสลิมในสี่จังหวัดภาคใต้. กรุงเทพมหานคร: สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย.
- นियพรรณ วรรณศิริ. (2528). มานุษยวิทยาว่าด้วยระบบครอบครัว การแต่งงาน และเครือญาติ. กรุงเทพมหานคร: แพร์พิทยา.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. (2537). กฎหมายมหาชน: การแบ่งแยกกฎหมายมหาชน - เอกชน และพัฒนาการกฎหมายมหาชนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม.
- บุญลือ วันทายนต์. (2520). ครอบครัวและวงศ์วาน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญเลื่อน หมั่นทรัพย์. (2522). "ทรรศนะทางศีลธรรมของคริสตศาสนา," ใน ศีลธรรมกับศาสนา ของโลก รายงานการประชุมทางวิชาการ. ธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี หน้า 9 - 13.
- ประสพสุข บุญเดช. (2545). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ ว่าด้วยครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: นิติบรรณการ.
- ประสาน ต่างใจ. (2538). จักรวาลกับสังขธรรมแคว้นตัมจิตวิญญาน. กรุงเทพมหานคร: พี. เค. พรินต์ติ้งเฮาส์.

ประสิทธิ์ สวาสดีญาติ. (2533). ระบบเครือญาติและการจัดระเบียบสังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราโมทย์ เชาวศิลป์. (2530). คู่มือทฤษฎีจิตวิเคราะห์. กรุงเทพมหานคร: ไนโรบุตีพิมพ์.

ปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันทกุล. (2543). “มาลินอฟสกีกับตัวตนของนักมานุษยวิทยาไทย,” ใน สังคมศาสตร์. ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 (2543).

ปิยฤดี ไชยพร และไชยันต์ ไชยพร. (2541). “เชกส์: กิจกรรมที่คุณชอบทำ แต่ไม่ชอบพูด! เพศ และการปลุกอารมณ์เพศ ร่างกายและพระเจ้า การเล่นกับร่างกาย,” ใน เผยแพร่-พรางกาย. ปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันทกุล. (บรรณาธิการ). กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

ผ่องศรี วนาสิน และทิวา ศุภจรรยา. (2523). เมืองโบราณบริเวณชายฝั่งทะเลเดิมของที่ราบภาคกลางของประเทศไทย: การศึกษาตำแหน่งที่ตั้งและภูมิศาสตร์สัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร: ไนโรบุตีพิมพ์.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2542). กรุงเทพมหานคร: ศิริวัฒนา อินเตอร์พรีนท์.

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่. (1998). กรุงเทพมหานคร: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.

พระไตรปิฎก, จุฬากัมมวิภังคสูตร.

พระไตรปิฎก, ทีฆนิกาย ปาฎิกวรรค.

พระไตรปิฎก, ธรรมบท ชุททกนิกาย

พระไตรปิฎก, มหากรรมวิภังคสูตร.

พระไตรปิฎก, มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสกั.

พระไตรปิฎก, สังยุตตนิกาย นิทานวรรค.

พระไตรปิฎก, สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค.

พระไตรปิฎก, สังยุตตนิกาย สคาถวรรค.

พระไตรปิฎก, อภิธรรมปิฎก ธรรมสังคณี.

พระไตรปิฎก, อรรถคาถาทิสมนิกาย.

พระไตรปิฎก, อังคุตตรนิกาย ฉกุกนิปาต.

พระไตรปิฎก, อังคุตตรนิกาย ติกนิบาต.

พระพุทธโฆษาจารย์, วิสุทธิมรรค เล่ม 3.

พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตโต). (2538). พุทธธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร:
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระราชธรรมนิเทศ. (2531). พระธรรมนำชีวิต. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา
แห่งประเทศไทย วัดบวรนิเวศวิหาร.

- พินิจ รัตนกุล. (2544). ศาสนาและสงคราม มิตรหรือศัตรู. กรุงเทพมหานคร: เพชรรุ่งการพิมพ์.
- พิษณุ อรรถภิญญา. (2522). "ทรรณะทางศีลธรรมของคริสตศาสนา (โปรเตสแตนท์)," ใน ศีลธรรมกับศาสนาของโลก รายงานการประชุมทางวิชาการ. ธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- พุทธทาสภิกขุ. (2533). กามารมณกับชีวิต. กรุงเทพมหานคร: เยลโล่การพิมพ์.
- ไพโรจน์ กัมพูสิริ. (2544). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภูริชญา วัฒนรุ่ง. (2544a). หลักกฎหมายมหาชน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ภูริชญา วัฒนรุ่ง. (2544b). ปรัชญาและพัฒนาการกฎหมายมหาชน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- โกสิน พลกุล และชาญชัย แสงศักดิ์. (2543). หลักกฎหมายมหาชนเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม.
- มธุรส สว่างบำรุง. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. เชียงใหม่: กิตติการพิมพ์.
- โมหัมมัด อับดุลกาเดร์. (2520). ความเข้าใจเบื้องต้นเรื่องศาสนาอิสลามและชาวไทยมุสลิมใน 4 จังหวัดภาคใต้. กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต.
- ร.แดงกาด์. (2491). ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รองพล เจริญพันธ์. (2520). นิติปรัชญา. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์.

ระวีวรรณ ชุ่มพฤษ์. (2530). มานุษยวิทยา. สงขลา: เกมการพิมพ์.

รัชนี นพเกต. (2542). มนุษย์: จิตวิทยาทางเพศ. กรุงเทพมหานคร: ยงพลเทรตติ้ง.

วกร สุตะบุตร. (2538). ปัญหาจริยธรรมของการค้าประเวณี. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิระดา สมสวัสดิ์. (2540). กฎหมายครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: คบไฟ.

ศรีศักดิ์ วัลลิโภดม. (2536). “กฎหมายตราสามดวงกับความเชื่อของไทย,” ใน กฎหมาย
ตราสามดวงกับสังคมไทย. สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ,
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.

ศูนย์กลางอิสลามแห่งประเทศไทยร่วมกับสถาบันศึกษาตะวันออกกลางและโลกมุสลิม. (ม.ป.ป.).
ประเทศไทยกับมุสลิม. กรุงเทพมหานคร: องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

สมภาร พรหมทา. (2541). พุทธศาสนากับปัญหาจริยศาสตร์ โสภณี ทำแท้ง และการอุณยฆาต.
กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (2541). พระคริสตธรรมคัมภีร์. ประเทศเกาหลี: ไม่ระบุที่พิมพ์.

สมบัติ พิศสะอาด. (แปล). (2538). จิตวิเคราะห์กับพุทธศาสนานิกายเซน. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: จงเจริญเทพารักษ์.

สมบัติ พิศสะอาด. (แปล). (2540). ฉีกหน้ากากพรอยด์: วิเคราะห์พรอยด์ด้วยทฤษฎี
จิตวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์.

สังวร พรหมเสน. (2518). "อนัตตา," ใน ศาสนา. จัดรศุมาลัย กบิลสิงห์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2544). สังคมวิทยาครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาวสองพันปี. (นามแฝง). (2521). ตำรับรักจากอินเดีย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิทวัส.

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2544). เอกสารการสอนชุดวิชา กฎหมายอาญา 1: ภาคทบทวนคดีทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.

สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. (2524). เพศศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิชย์.

สุนทร ณ รังสี. (2522). "ทรรศนะทางศีลธรรมของพระพุทธศาสนา," ใน ศีลธรรมกับศาสนาของโลก รายงานการประชุมทางวิชาการ. ธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.

เสริม วินิจฉัยกุล. (2482). คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร: ไทยพาณิชย์การ.

เสาวนีย์ จิตต์หมวด. (2535). วัฒนธรรมอิสลาม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นำทาง.

แสง จันทร์งาม. (2531). ศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

หยุด แสงอุทัย. (2495). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

หยุด แสงอุทัย. (2542). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 14.

กรุงเทพมหานคร: ยงพลเทรตดิ้ง.

อเนก อารีพรรค และสุวิทนา อารีพรรค. (2525). เรียนรู้เรื่องเพศ. กรุงเทพมหานคร :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อบุล ดียะ. (แปลและเรียบเรียง). (2544). ปัญหาชายหญิงที่เกิดจากสัมพันธต้องห้าม.

ชัยคุมุฮัมมัด ศอลิหุ อัล มุญญิด. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์บริการวิชาการอิสลาม.

อมรา พงศาพิชญ์. (2543). ความหลากหลายทางวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัมพร แรตกล. (ม.ป.ป.). ตำแห่งกามารมณ์และการร่วมรัก. กรุงเทพมหานคร: โอเอ็นจี

การพิมพ์.

อานันท์ กาญจนพันธุ์. (2530). ความคิดและความเคลื่อนไหวทางสังคม : แนวการศึกษาทาง

ประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิมรอน บินยูซุป และอลิย์ บินอิบรอฮิม. (2543). คู่มือพื้นฐานอิสลาม. กรุงเทพมหานคร:

อัล-อิหม่าน.

J. Punch. (นามแฝง). (2544). Love and Life. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:

มายด์ พลับลิชซิง.

ภาษาอังกฤษ

- Adams, Bert. N. (1980). The Family: A Sociological Interpretation. Chicago: Rand, McNally College Publishing.
- Artz, Sally. (1997). Sex Ed.: Growing Up, Relationships, and Sex. London: Dorling Kindersley.
- Barner, Harry. (ed.) (1966). An Introduction to the History of Sociology. Chicago: The University of Chicago Press.
- Barnes, J. A. (1971). Three Styles in the Study of Kinship. London: Tavistock Publications.
- Barth, F. (1954). "Father's Brother's Daughter Marriage in Kurdistan," in Southwestern Journal of Anthropology. 10: 164 - 171.
- Beals, Ralph L. and Hoijer, Harry. (1971). An Introduction to Anthropology. 4th ed. New York: The Macmillan Company.
- Bell, Vikki. (1993). Interrogating Incest: Feminism, Foucault and the Law. New York: Routledge.
- Best, Steven and Kellner, Douglas. (1991). "Foucault and the Critique of Modernity," in PostModern Theory : Critical Interrogations. New York: Guilford Press.
- Bhattacharya, Gangi. (2002). Sexuality and Society: An Introduction. New York: Routledge.

- Brown, Louise. (2001) Sex Slaves: the trafficking of women in Asia. London: Virago Book.
- Bryson, Valerie. (1992). Feminist Political Theory: An Introduction. London: The Macmillan Press.
- Buchler, Ira R., and Selby, Henry A. (1968). Kinship and Social Organization. New York: The Macmillan Company.
- Burgess, Ann Wolbert. (1985). "Victims of Family Violence: Incest and Battering." in Psychiatric Nursing in the Hospital and the Community. New Jersey: Prentice Hall.
- Burgess, Ann Wolbert and Holmstrom, Lynda Lytle. (1975). Rape: victims of crisis. United State: Robert and Brandy Company.
- Carl Ludwing von Bar and others. (1968). A History of Continental Criminal Law. New York: Augustus M. Kelly.
- Cousins, Mark and Hussain, Athar. (1984). Michel Foucault: Theoretical Traditions in the Social Sciences. London: Macmillan Education.
- Eggan, F. (1968). "One Hundred Years of Ethnology and Social Anthropology," in One Hundred Years of Anthropology. Brew, J.O. (ed.). Cambridge: Harvard University Press.
- Ellis, Albert. (1982). "Sex Without Love" in Applying Ethics. Barry, Vincent E. Belmont: Wadsworth.

- Ember, Carol R. and Ember, Melvin. (1985). Anthropology. 4th ed. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Engels, Frederick. (1978). The Origin of the Family, Private Property and the State. New York: International Publishers.
- Foucault, Michel. (1970). The Order of Things. New York: Vintage Books.
- Foucault, Michel. (1971). Madness and Civilization: A History of Insanity in the Age of Reason. Howard, Richard (trans.) London: Tavistock Publications.
- Foucault, Michel. (1980). Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writing 1972 - 1977. Gordon, Colin (ed.) New York: Pantheon.
- Foucault, Michel. (1984a). "The Order of Discourse," in Language and Politics. Shepiro, Michael J. (ed.) New York: New York University Press.
- Foucault, Michel. (1984b). "What is Enlightenment," in The Foucault Reader. Robinow, P. (ed.) Harmondsworth: Penguin Books.
- Foucault, Michel. (1986). "The Subject and Power," in Michel Foucault: Beyond Structuralism and Hermeneutics. Dreyfus, Hubert L. and Rabinow, Paul (eds.) Great Britian: The Harvester Press.
- Foucault, Michel. (1988). "Power and Sex," in Michel Foucault: Politics Philosophy Culture. Kritzman, Lawrence D. (ed.) New York: Routledge.

- Foucault, Michel. (1990). The History of Sexuality Volume I: An Introduction. Hurley, Robert (trans.) Harmondsworth: Penguin Books.
- Foucault, Michel. (1991a). Discipline and Punish: The Birth of Prison. Sheridan, Alan (trans.) New York: Penguin Books.
- Foucault, Michel. (1991b). "Governmentality," in The Foucault Effect: Studies in Governmentality. Burchell, Graham., Gordon, Colin and Miller, Peter. (eds.) London: Hervester Wheatsheaf.
- Foley, Theresa and Davies, Marilyn. (1983). Rape : Nursing Care of Victims. ST. Louis: The C. V. Mosby Company.
- Fox, Robin. (1976). Kinship and Marriage. 7th ed. New York: Penguin Books.
- Freud, Sigmund. (1931). Totem and Taboo. New York: The New Republic Edition.
- Freud, Sigmund. (1938). The Basic Writing of Sigmund Freud. New York: Random House.
- Freud, Sigmund. (1975). Introductory Lectures on Psycho-analysis. Strachey, James. (trans.) The Pelican Freud Library, Vol. 2.
- Freud, Sigmund. (1977). "On the Universal Tendency to Debasement in the Sphere of Love," in On Sexuality. Penguin: Harmondsworth.
- Giddens, Anthony. (1992). The Transformation of Intimacy. Cambridge: Polity Press.

- Goldman, Alan H. (1996). "Plain Sex," in Applying Ethics. 5th ed. Jeffrey Olen & Vincent Barry (eds.) Belmont: Wadsworth.
- Goode, William J. (1964). The Family and Society. New Jersey: Prentice-Hall. Inc.
- Hall, Stuart. (ed.). (1997). Representation : Cultural Representations and Signifying Practices. London: SAGE Publications.
- Hawkes, Gail. (1996). A Sociology of Sex and Sexuality. Philadelphia: Open University Press.
- Hoebel, Adamson E. (1966). Anthropology: The Study of Man. New York: McGraw-Hill Bock Company.
- Hoebel, Adamson E. and Weaver, Thomas. (1979). Anthropology and The Human Experience. New York: McGraw-Hill Bock Company.
- Howe, Adrian. (1994). Punish and Critique: Towards a Feminist Analysis of Penalty. London: Routledge.
- Hyam, R. (1991). Empire and Sexuality: The British Experience. Manchester: Manchester University Press.
- Jean, Renvoize. (1982). Incest: A Family Pattern. London: Routledge & Kegan Paul.
- Jelfrey, Leslie Ann. (2002). Sex and Borders. Chiangmai: Silkworm Books.

- Justice, Blair and Justice, Rita. (1979). The Broken Taboo: Sex in the Family.
New York: Human Sciences Press.
- Kant, Immanuel. (1963). Lectures in Ethics. Enfield, Louis. (trans.) New York:
Harper & Row.
- King, B.M. (1996). Human Sexuality Today. New Jersey: Prentice Hall.
- Kingsley, Davis. (1966). Human Society. Twenty-second printing New York:
The Macmillan Company.
- Kinsay, Alfred C. et. al. (1948). Sexual Behaviour in the Human Male. Philadelphia:
Saunders.
- Kinsay, Alfred C. et. al. (1953). Sexual Behaviour in the Human Female. Philadelphia:
Saunders.
- Knodel, John. and others. (1999). "Sexuality, Sexual Experience, and the Good
Spouse: Views of Married Thai Men and Women," in Genders & Sexualities
in Modern Thailand. Jackson, Peter A. and Cook, Nerida M. (eds.) Chiang
Mai: Silkworm Books.
- Kunin, Deniel Seth. (1995). The Logic of Incest: A Structuralist Analysis of Hebrew
Mythology. England: Sheffield Academic Press.
- LaFave, Wayne R. and Scott, Austin W. Jr. (1972). Criminal Law. St. Paul, Minn.: West
Publishing.

- Lemert, Charles C. and Gillan, Garth. (1982). Michel Foucault: Social Theory as Transgression. New York: Columbia University Press.
- Levi-Strauss, C. (1949). The Elementary Structures of Kinship. Boston: Beacon Press.
- Lowie, Robert H. (1920). Primitive Society. New York: Farrar and Rinehart.
- Lukes, Steven. (1980). Power: A Radical View. London: The Macmillan Press.
- Lyotard, J.F. (1984). The Postmodern Condition. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Mair, Lucy. (1965). An Introduction to Social Anthropology. London: Oxford University Press.
- Malinowski, Bronislaw. (1929). The Sexual Life of Savage. London: Routledge and Kegan Paul.
- Malinowski, Bronislaw. (1931). "Culture," in Encyclopaedia Britannica 4: 621 - 646.
- Martin, Bidy. (1988). "Feminism, Criticism, and Foucault," in Feminism & Foucault: Reflections on Resistance. Diamond, Irene and Quinby, Lee (eds.) Boston: Northeastern University Press.
- Masters, W.H. and Johnson, V. E. (1966). Human Sexual Response. Boston: Little, Brown.

- McCary, Jame Leslie. (1973). "Sex in Later Year," in Human Sexuality. New York: D Van Nostrand.
- McCurdy and Spradley. (eds.). (1979). Issues in Cultural Anthropology. Boston: Little Brown and Company.
- McLennan, J.F. (1865). Primitive Marriage. Edinburgh: Adam and Charles Black.
- McNay, Lois. (1994). Foucault: A Critical Introduction. Cambridge: Polity Press.
- Middleton, Russell. (1974). "A Deviant Case: Brother-Sister and Father-Daughter Marriage in Ancient Egypt," The Family Its Structures & Functions. Coser, Rose Laub. (ed.) New York: St. Martins Press.
- Molnar, Stephen. (1992). Human Variation : Races, Types, and Ethnic Groups. Englewood Cliffs, NJ: Printice-Hall.
- Moore, F.W. (1961). Readings in Cross-Cultural Anthropology. New Haven, Conn.: Human Ralations Area Files Press.
- Morgan, Lewis H. (1965). Ancient Society. White, Leslie A. (ed.) Massachusetts : The Belknap Press of Harvard University Press.
- Murdock, George P. (1949). Social Structure. New York: The Macmillan Company.
- Myers, David G. (1996). Exploring Psychology. 3rd ed. New York: McGraw-Hill.

- Needham, Rodney. (1971). Rethinking Kinship and Marriage. New York: Tavistock Publications.
- Nagel, Thomas. (1980). "Sexual Perversion," in The Philosophy of Sex. Soble, Alan. (ed.) New Orleans: Littlefield Adams & Co.
- Olen, Jeffrey and Barry, Vincent E. (ed.). (1996). "Sexual Morality," in Applying Ethics. 5th ed. Belmont: Wadsworth.
- Oltmanns, Thomas F. and Emery, Robert E. (2003). Abnormal Psychology. 4th ed. New Jersey: Prentice-Hall.
- Ooijen, Els Van and Charnock, Andrew. (1994). Sexuality and Patient Care. London: Chapman & Hall.
- Padgug, Robert A. (1999). "Sexual Matters: On Conceptualizing Sexuality in History," in Culture, Society and Sexuality a Reader. Parker, Richard and Aggleton, Peter. (eds). London: ULC Press.
- Patton, Cindy. (1991). "Visualization Safe Sex: When Pedagogy and Pornography Collide," in Inside/Out. Fuss, Diana (ed.). New York: Routledge.
- Perkins, Rollin M. (1969). Criminal Law. 2nd ed. New York: Foundation Press.
- Philp, Mark. (1986). "Michel Foucault," in The Return of Grand Theory in the Human Sciences. Skinner, Quentin (ed.). London: Cambridge University Press.

Phoca, Sophia and Wright, Rebecca. (1999). Introducing Postfeminism. London: Totem Books.

Poddar, Pramila and Kapoor, Pramod. (1995). Khajuraho: Temples of Love. New Delhi: Lustre Press.

Postlethwait, John H., Hopson, Janet L., and Veres, Ruth C. (1991). Biology! Bringing Science to Life. New York: McGraw-Hill.

Potts, Malcolm and Short, Roger. (2000). Ever Since Adam and Eve: The Evolution of Human Sexuality. Cambridge: Cambridge University Press.

Punchoopet, Jak. (2002). "Incest Behavior: Cause and Effect as Reported by Family Members," in The 6th Asia-Pacific Social Science and Medicine Conference (APSSAM 2002): Thesis. Yunnan: Asia-Pacific Network.

Radcliffe-Brown, A.R. (1952). Structures and Function in Primitive Society. London: Cohen & West.

Rene, David. (1972). French Law. Kindred, Michael (trans.) Baton Rouge: Louisiana State University Press.

Robert, Amanda & Padgett-Yawn, Barbara. (1998). Guide to Love and Sex. Italy: Chromolitho.

Rosenfeld, H. (1957). "An Analysis of Marriage Statistics for a Moslem and Christian Arab Village," in International Achieves of Ethnography. 48: 32 - 62.

- Sartre, Jean-Paul. (1976). Being and Nothingness. Hazel E. Barnes. (trans.) London: Eyre Methuen & Co. Ltd.
- Sarup, Madan. (1993). An Introductory Guide in Post-Structuralism and Post-Modernism. New York: Harvester Wheatsheaf.
- Selby, Henry A. (1975). Social Organization: Symbol, Struture and Setting. Dubuque Iowa: W.M.C. Broun Company Publishers.
- Selkurt, E. E. (1982). Basic Phisiology for the Health Sciences. 2nd ed. Boston: Little, Brown and Company.
- Sheridan, Alan (ed.). (1980). Michel Foucault: The Will to Truth. London and New York: Tavistock Publications.
- Simon, William. (1996). Postmodern Sexuality. London and New York: Routledge.
- Solomon, Robert. C. (1980). "Sexual Paradigms," in The Philosophy of Sex. Soble, Alan. (ed.). New Orleans: Littlefield Adam s &Co.
- Spiro, M.E. (1958). Children of the Kibbutz. Cambridge: Harvard University Press.
- Storr, Anthony. (1975). Sexual Deviation. England: Penquin Books.
- Strachey, James. Trans. (1975). Introductory Lectures on Psychoanalysis. Freud, Sigmund The Pelican Freud Library, Vol. 2.

Swanson, Lisa and Biaggio, Mary. (1985). "Therapeutic Perspectives on Father-Daughter Incest," in The American Journal of Psychiatry. 142 (June, 1985) : 667 - 674.

Tannahill, Reay. (2001). Sex in History. London: Abacus Book.

Tannenbaum, Nicola. (1999). "Buddhism, Prostitution, and Sex: Limits on the Academic Discourse on Gender in Thailand," in Genders & Sexualities in Modern Thailand. Jackson, Peter A. and Cook, Nerida M. (eds.). Chiang Mai: Silkworm Books.

Taylor, Timothy. (1997). The Prehistory of Sex. New York: Bantam Books.

Tylor, Edward B. (1888). "On A Method of Investigating the Development of Institution: Applied to Laws of Marriage and Descent," in Journal of the Royal Anthropological Institute. Vol. 8: 254 - 269.

Wainhouse, Austryn and Seaver, Richard. (trans.). (1966). The Marquis de Sade: The 120 Days of Sodom and Other Writing. London: Arrow Books.

Walker, Richard. (1996). The Family Guide to Sex and Relationship. New York: MacMillan.

Wells, Alan. (1970). Social Institutions. London: Heinemann.

Westermarck, Edward. (1894). The History of Human Marriage. London: Macmillan and Co.

- White, Leslie A. (1949). The Science of Culture: A Study of Man and Civilization.
New York: Grove Press.
- Winick, Charles. (1970). Dictionary of Anthropology. New Jersey: A Littlefield, Adams.
- Witherspoon, J. D. (1984). Human Physiology. New York: Harper & Row Publishers.
- Wolf, A. P. (1966). "Childhood Association, Sexual Attraction, and the Incest Taboo:
A Chinese Case," in American Anthropologist 68: 883-898.
- Wuthnow, Robert. and others. (1984). Culture Analysis: The Work of Peter L. Berger,
Marry Douglas, Michel Foucault, and Jurgen Harbermas. London:
Routledge & Kegan Paul.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ว่าด้วยข้อมูลรายกรณี

กรณีศึกษาทั้งหมด 5 กรณี เป็นการเก็บข้อมูลที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในบางกรณีมีการรวบรวมข้อมูลมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2532 แม้ว่าในเบื้องต้นของกรณีดังกล่าวจะมีใช้การเก็บข้อมูลโดยมีความตั้งใจที่นำมาสู่การศึกษาวิจัย เป็นแต่เพียง “การรับรู้” และ “จดจำ” แต่ก็ได้เปลี่ยนเป็นการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการที่เป็นระบบในเวลาต่อมา เมื่อแหล่งข้อมูลนั้นอยู่ในกลุ่มเป้าหมายของการศึกษา ข้อมูลที่จะนำเสนอในลำดับต่อไปจึงเป็นการย้อน “ข้อเท็จจริง” ที่ผ่าน “เรื่องเล่า” ของบุคคล อันเป็นผลมาจากข้อจำกัดที่มีอยู่ในวิวิธวิทยา ฉะนั้น ข้อเท็จจริงที่นำเสนอต่อไปนี้จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นไปจากการขาดหายในรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่ศึกษาได้ โดยเฉพาะในส่วนของอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้น “ณ เวลาที่เล่าถึง” ในอดีตของแต่ละบุคคล

กรณีที่ 1: “ปฏิบัติ” แทนแม่

“เรื่องเล่า” จาก “ผู้ได้กระทำ” ในกรณีที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นการรับข้อมูลผ่านการพูดคุยของหญิงผู้เป็นลูกซึ่งปฏิบัติหน้าที่และขยับย้ายสถานภาพสู่การเป็นภรรยาของพ่อแทนแม่ผู้เสียชีวิต ข้อจำกัดของการรับข้อมูลที่แม่ “แหว” ในฐานะ “ผู้ได้กระทำ” จะให้ความร่วมมืออย่างดีในการถ่ายทอดประสบการณ์ผ่านเรื่องเล่า แต่ก็เป็นการรวบรวมเรื่องราวผ่านการบอกเล่าเพียงฝ่ายเดียว เพราะ “พ่อ” ในฐานะ “ผู้ได้กระทำ” อีกฝ่ายหนึ่งได้ถึงแก่กรรมก่อนที่งานวิทยานิพนธ์นี้จะเริ่มดำเนินการ แม่ผู้ศึกษาจะเคยได้พบเจอและพูดคุยกับพ่อก่อนที่จะถึงแก่กรรมประมาณ 5 - 6 ครั้งก็ตาม แต่ก็ก็เป็นเพียงการพูดคุยในสถานการณ์ “การพบปะ” โดยปราศจากเป้าหมายที่จะขุดค้นเพื่อสืบรู้ถึงข้อมูลอันเป็นรายละเอียดที่เกิดขึ้นในครอบครัวนี้ จึงทำให้การจัดเก็บข้อมูลในส่วนของ “พ่อ” ซึ่งเป็น “ผู้ได้กระทำ” อีกฝ่ายหนึ่งต้องหลุดหายไปอย่างมิอาจหลีกเลี่ยงได้

“พ่อ” ของแมวเป็นคนไม่ถือตัว มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พูดคุยได้แทบทุกเรื่อง และดูเหมือนจะมีความเข้าใจในชีวิตของวัยรุ่น จนบางครั้งเราจะสามารถพบเห็นการปฏิบัติตนของ “พ่อ” ที่มีต่อ “แมว” ในลักษณะของการให้ความสนิทสนมและเป็นกันเอง หรือที่เรียกว่า “เป็นทั้งพ่อและเพื่อนของลูก” และแทบทุกครั้งที่คุณศึกษาได้มีโอกาสพูดคุยกับ “พ่อ” ประโยคที่มักจะได้ยินบ่อยครั้งและมีเนื้อหาสาระอยู่ในลักษณะเดียวกัน ก็คือ การกล่าวเตือนให้ตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตและเป็นการตอบแทนพระคุณพ่อและแม่ที่ให้กำเนิดและส่งเสียให้เล่าเรียน

“...พ่อเรียนน้อย เป็นคนบ้านนอก อาศัยว่าพออ่านออกเขียนได้ก็
 เลยอ่านมาก ๆ จะได้ไม่โง่...พ่อก็ไม่อยากให้ลูก ๆ ลำบากเหมือนพ่อ...
 พวกเราคบกันก็อย่าพากันเกเรละ ตั้งใจเรียนมาก ๆ จะได้มีอนาคต...”

ข้อมูลเกี่ยวกับความประพฤติกกรรมทางเพศของทั้งสอง ผู้ศึกษาได้รับทราบครั้งแรกผ่าน “การหลุดปาก” ของ “แมว” ภายหลังจากการสูญเสียพ่อไปอย่างกะทันหัน ส่วนในรายละเอียดของพฤติกรรมเป็นการรับทราบจาก “การเล่า” ของ “แมว” เท่าที่เธอต้องการที่จะเล่าให้ฟังในเวลาต่อมา กระทั่งกลายเป็น “เรื่องเล่า” อย่างเต็มที่ เมื่อผู้ศึกษาขออนุญาตที่จะรับทราบเรื่องราวเพื่อจัดข้อมูลเข้าสู่กระบวนการทางวิชาการ ซึ่งเธอก็ให้ความยินยอมและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีไม่ว่าจะด้วย “การเล่าเพิ่ม” หรือ “การตอบ” ในสิ่งที่ผู้ศึกษาสงสัย

“แมว” เป็นหญิงผิวดำ รูปร่างจัดได้ว่าเป็นคนเตี้ยด้วยความสูงไม่เกิน 150 เซนติเมตร ประกอบกับน้ำหนักตัวซึ่งแม้จะไม่มากนักหากเทียบกับบุคคลทั่วไปในวันเดียวกัน แต่เพราะโครงสร้างทางส่วนสูงของร่างกายที่ไม่มากนักทำให้เธอกลายเป็นคนที่มีร่างท้วมค่อนไปทางอ้วน จากบุคลิกลักษณะของเธอที่เป็นคนพูดเก่ง ไร้เรงแจ่มใส และมีมนุษยสัมพันธ์ดี ทำให้เธอมีเพื่อนมากและเป็นที่รักของคนทั่วไปที่ได้มีโอกาสคบหาสมาคมด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นมาตั้งแต่สมัยที่เธอเรียนหนังสือ จนกระทั่งในปัจจุบันเธอก็ยังคงมีเพื่อนสนิทสนมจำนวนมากในที่ทำงาน

แม่ของ “แมว” เสียชีวิตไปตั้งแต่เธออายุได้เพียง 10 ขวบด้วยโรคหัวใจ ซึ่งในขณะนั้นพ่อทำงานในตำแหน่งลูกจ้างของหน่วยราชการแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร พ่อเป็นคนร่างเล็ก ผิวดำคล้ำตามแบบฉบับของชาวใต้ พ่อและแม่มีถิ่นกำเนิดอยู่ในจังหวัดหนึ่งของเขตภาคใต้ แต่มาพบ

และแต่งงานอยู่กินกันที่กรุงเทพฯ พ่อเป็นคนขยันทำงาน ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ แต่จะดื่มกาแฟมาก บางครั้งก็ดื่มกระเทียมแดงหรือลิโพวิตันดี ส่วนแม่ประกอบอาชีพค้าขายโดยเปิดเป็นร้านขายของชำเล็ก ๆ อยู่ในหมู่บ้านที่ไม่ไกลไปจากที่พักนัก แม่แม่เสียชีวิตไปแล้ว แต่พ่อก็ไม่เคยมีความสัมพันธ์เป็นพิเศษกับหญิงคนใดอีกเลย

“แมว” เล่าให้ฟังว่า ตอนที่เธออายุประมาณ 7-8 ขวบ เธอเคยตื่นขึ้นมาในตอนดึกและได้เห็นพ่อกับแม่กำลังประกอบกิจกรรมทางเพศกันอยู่ ซึ่งเธอได้มองเห็นพฤติกรรมนั้นตลอดจนจบ โดยที่พ่อและแม่ไม่ได้มีโอกาสทราบถึงการรับรู้ของเธอที่มีต่อการกระทำของเขาทั้งสอง หลังจากนั้นเธอก็ได้มีส่วนร่วมในฐานะผู้รับรู้จากการมองเห็นกิจกรรมทางเพศของพ่อและแม่อีกหลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่นานนักพ่อกับแม่ก็รู้ถึงสถานภาพการมีส่วนร่วมของเธอ ซึ่งพ่อเลือกที่จะอธิบายมากกว่าการตำหนิหรือลงโทษ โดยการบอกว่า พฤติกรรมที่เธอได้เห็นนั้น คือพฤติกรรมที่เกิดจากการรักกันของพ่อและแม่ การอธิบายของพ่อไม่ได้ทำให้เธอติดใจที่จะถามหรือเกิดความสงสัยแต่ประการใด เพราะในความเป็นจริง เธอทราบคืออยู่ก่อนแล้วว่า พฤติกรรมที่เธอได้เห็นคือการร่วมเพศ เพราะเธอเคยเห็นจากหนังสือและได้รับการชี้ชวนจากเพื่อนรุ่นพี่ที่อยู่ข้างบ้านมาก่อน เธอเล่าถึงความรู้สึกที่ รู้สึกตื่นเต้นทุกครั้งที่ได้เห็น ซึ่งเป็นความรู้สึกเดียวกันกับตอนที่เธอได้เห็นภาพแสดงการร่วมเพศเป็นครั้งแรกในหนังสือที่เพื่อนชายรุ่นพี่นำมาให้ดู แต่อาจจะต่างกันบ้างก็ตรงที่การได้เห็นพฤติกรรมจริงของพ่อกับแม่ส่งผลให้เธอรู้สึกตื่นเต้นมากกว่า

“...มันต่างกันตรงที่สิ่งที่เห็นเป็นของจริง และทำอยู่ใกล้ ๆ เรา แถม เป็นคนที่เราสนิทอีก จะไม่ให้ตื่นเต้นได้อย่างไร รูปภาพมันก็แค่รูปภาพ ไม่มีเสียง ไม่ขยับ อีกอย่างเวลาดูรูปเราไม่ได้ดูคนเดียว มันก็เลยไม่ตื่นเต้นเท่า...”

สมาชิกที่เกิดมาร่วมสายเลือดเดียวกับ “แมว” ประกอบไปด้วยน้องสาวอีก 2 คน ซึ่งอายุห่างจากเธอ 3 และ 9 ปี ตามลำดับ เธอยอมรับว่าเธอให้ความสนิทสนมกับน้องสาวคนรองมากกว่าน้องสาวคนเล็กด้วยวัยที่ใกล้เคียงกัน เธอเคยมีพฤติกรรม “เล่นเพื่อน” กับน้องสาวคนรองสามถึงสี่ครั้งตอนที่เธออายุราว 9-10 ขวบ แต่ก็ก็เป็นเพียงการกอดจูบ ลูบไล้ และสัมผัสร่างกาย และอวัยวะเพศให้กันและกัน ซึ่งการกระทำทั้งหมดเป็นผลมาจากความอยากรู้อยากเห็นและ

พยายามที่จะเลียนแบบตามอย่างในสิ่งที่เธอได้เห็นทั้งจากพฤติกรรมของพ่อกับแม่และจากหนังสือที่เพื่อนข้างบ้านให้ดู แม้เธอจะเป็นฝ่ายชักชวนให้น้องร่วมประกอบกิจกรรม “เล่นเพื่อน” แต่เธอก็ไม่เคยเล่าให้น้องฟังถึง “สิ่งที่ได้เห็น” จากทั้งสองช่องทางของประสบการณ์ แต่กระนั้น เธอก็เชื่อว่าน้องสาวคงเคยได้เห็นพฤติกรรมการร่วมรักของพ่อกับแม่บ้าง เพราะทุกคนนอนเตียงเดียวกัน และพ่อจะเปิดไฟดวงเล็กที่อยู่บริเวณหัวเตียงตลอดทั้งคืน

“แมว” เล่าถึงประสบการณ์ทางเพศที่มากกว่าการเป็นผู้ชมให้ฟังว่า เป็นประสบการณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นกับเพื่อนชายเมื่อตอนที่เธออายุราว 15 ปี ส่วนเพื่อนชายเป็นพี่ของเพื่อนที่เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกับเธอ ซึ่งอายุมากกว่าเธอ 1 ปี ประสบการณ์ครั้งนั้นเป็นเพียงการกอดจูบและสัมผัสกันในพื้นผิวของร่างกาย ซึ่งในบางครั้งก็เป็นการสัมผัสเรือนร่างอันเปลือยเปล่าที่เกิดขึ้นทั้งเขาและเธอ แต่ก็มีได้มีอะไรลึกลับล่องเงินไปไกลกว่าภายนอกทั้งที่ทั้งสอง “เคยพยายาม” ที่จะกระทำ ประสบการณ์ทางเพศระหว่างเธอกับเพื่อนชายจะเกิดขึ้นทุกครั้งที่เธอไปหาเพื่อนเพื่อให้พี่ชายของเพื่อนสอนพิเศษในตอนเย็นหลังเลิกเรียน

“...แบบเด็ก ๆ นะ ก็กอดจูบ จับโน่นจับนี่ ต่างคนต่างอยากรู้...เขาก็พยายามทำนะ แต่ “แมว” เจ็บก็เลยไม่ยอม สุดท้ายก็ไม่ได้เสียหายอะไร...ทำกันทุกครั้งที่ไปบ้านเพื่อน เพราะไปติวหลังเลิกเรียนทุกวัน...”

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นที่ห้องอ่านหนังสือในบ้านเพื่อน ซึ่งมีฐานะค่อนข้างดีเป็นบ้านสองชั้นหลังใหญ่และมีห้องที่แยกออกมาต่างหากจัดไว้เป็นห้องอ่านหนังสือ โดยพ่อและแม่ของเพื่อนให้ใช้เป็นห้องสอนพิเศษที่พี่ชายของเพื่อนจะสอนเธอและเพื่อนในทุกเย็นของทุกวันหลังเลิกเรียน ซึ่งเพื่อนของเธอในฐานะน้องสาวก็ทราบดีถึงสิ่งที่เธอกับพี่ชายของเธอกระทำ อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมทั้งหมดของเธอและเขาก็ได้ยุติลงในเวลาต่อมา เพราะ “แมว” ต้องย้ายโรงเรียนเพื่อไปเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้เธอต้องห่างเหินจากเพื่อนชายและสิ้นสุดประสบการณ์ทางเพศไปในที่สุด

ถึงแม่ว่าจะจากไปเป็นเวลานานหลายปี แต่พ่อก็ยังคงดูแลครอบครัวด้วยดีเสมอมาโดยไม่ได้มีพฤติกรรมใดที่แสดงให้เห็นว่าพ่อจะมีภรรยาใหม่ พ่อและลูก ๆ ทุกคนยังคงนอนเตียงเดียวกัน

เหมือนปกติ แม่เธอและน้องสาวคนรองจะเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นแล้วก็ตาม “แมว” เล่าถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของพ่อที่เกิดขึ้นในระหว่างที่เธอเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เธอบอกว่าเธอเคยเห็นพ่อ “ช่วยตัวเอง”¹ บ่อยครั้ง ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นหลังเสร็จสิ้นหรือขณะที่พ่อกำลังดูวีดีโอโป๊ที่พ่อก็มักจะเปิดดูในตอนกลางคืนหลังจากที่เข้าใจว่าทุกคนในบ้านเข้านอนและหลับแล้ว พฤติกรรมทั้งหมดที่พ่อกระทำเป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นในระยะหลังเธอรับรู้ถึงการกระทำที่เกิดขึ้นกับพ่อตลอดมา ซึ่งเธอก็มิได้ปฏิเสธหรือต่อต้านประการใด ตรงกันข้ามเธอกลับคิดว่านั่นเป็นสิ่งปกติที่ผู้ชายทั่วไปเขาทำกัน เธอคิดว่าเธอเข้าใจในความรู้สึกและอารมณ์ของพ่อเธอเป็นอย่างดี อีกทั้งยังคิดว่าสิ่งที่พ่อกระทำนั้นไม่ได้เป็นเรื่องเสียหายแต่ประการใด

ทุกครั้ง “แมว” มีโอกาสได้เห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงจากวีดีโอโป๊ที่พ่อนำมาเปิด เธอยอมรับว่าจะรู้สึกตื่นเต้นและบางครั้งก็มีอารมณ์ทางเพศ จนไม่สามารถนอนหลับหรือปฏิเสธการเข้าไปมีส่วนร่วมกับการดูหนังในฐานะผู้มองเห็นพฤติกรรมได้ ในช่วงหลังพ่อก็มักจะเข้ามาหอมแก้มหรือในบางคืนก็จะเข้ามากอดเธอหลังจากที่พ่อดูวีดีโอและ/หรือ “ช่วยตัวเอง” เสร็จ เธอบอกว่าความรู้สึกแปลก ๆ จะเกิดขึ้นเกือบทุกครั้งเมื่อถูกกระทำเช่นนั้น อาจเป็นเพราะความต่อเนื่องของอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการได้มีส่วนร่วมในฐานะผู้มองเห็นพฤติกรรมของพ่อหรืออาจเพราะภาพและเสียงของวีดีโอที่พ่อเปิดหรืออาจเป็นเพราะทั้งสองสาเหตุก็ได้ ด้วยอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้นประกอบกับความสงสัยที่มีต่อพ่อ เธอจึงไม่เคยปฏิเสธการกระทำของพ่อที่มีต่อเธอแม้แต่ครั้งเดียว ซึ่งเธอเองก็ตอบไม่ได้ว่าตนเองชอบหรือไม่ที่จะได้เห็นและได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น

“...ความรู้สึกจะเกิดมากทุกครั้งที่ ได้เห็น และดูคนเดียว ไม่รู้ว่า เป็นเพราะมันทำให้เราคิดไปได้ต่าง ๆ นา ๆ โดยไม่มีอะไรมาขัดจังหวะ หรือเปล่า อีกอย่างเวลาเราแอบดูคนอื่นมันจะทำให้ตื่นเต้นมากด้วย...”

¹ หมายถึง การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

เหตุการณ์อันนำไปสู่การร่วมรักครั้งแรกกับพ่อเป็นผลมาจากในคืนวันหนึ่งขณะที่ทุกคนในบ้านกำลังดูรายการโทรทัศน์ “แมว” ได้แยกตัวไปอาบน้ำและพบว่าที่ผิวหนังของตนบริเวณขอบเสืยกทรงข้างหน้าได้ราวนมเกิดผื่นขึ้น เมื่ออาบน้ำเสร็จเธอก็จึงบอกให้น้องสาวคนรองดู แต่น้องสาวเองก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร จึงเรียกพ่อให้มาดูอีกคน ซึ่งพ่อก็ไม่ทราบเช่นกันว่าเป็นอะไร เย็นวันรุ่งขึ้นพ่อได้ซื้อยามาให้ แต่เพราะยาที่พ่อซื้อมาให้ได้สร้างความรู้สึกเหนอะหนะไม่สบายตัว เธอจึงไม่ได้สวมยอกทรงภายหลังการทายาและอยู่ที่บ้าน ซึ่งเธอก็ไม่ได้สังเกตว่าพ่อกำลังทำอะไรที่เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่จากการที่เห็นเธอไม่ได้สวมเสืยกทรง

ต่อมาอีก 3-4 วัน เป็นคืนวันเสาร์เวลาประมาณ 21.30 น. น้องสาวคนเล็กเข้านอนและหลับแล้ว ส่วนน้องคนรองไปเข้าค่ายที่โรงเรียนตั้งแต่วันศุกร์ “แมว” นั่งดูรายการโทรทัศน์อยู่กับพ่อสองคนเป็นปกติเหมือนเช่นทุกวัน พ่อถามถึงผื่นว่าหายหรือยัง เธอบอกว่าดีขึ้นแล้วแต่ยังไม่หาย เมื่อพ่อขอดูอาการ เธอก็ปลดกระดุมเม็ดบนของเสืนอนแบบโพลีที่สวมอยู่ พ่อจับตัวเธอให้นอนลงกับพื้นก่อนที่จะเปิดเสื้อออก วันนั้นยังคงเหมือนกับทุกวันที่เธอไม่ได้สวมเสืยกทรง เพราะยังต้องทายาที่บริเวณเกิดผื่น พ่อจับหน้าอกด้านที่เป็นผื่นสักครู่ก็ถามว่าอีกด้านเป็นหรือไม่ แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ตอบอะไร พ่อก็ย้ายมือไปจับที่หน้าอกอีกด้านหนึ่ง แล้ว “พฤติกรรมต่อเนื่อง” จากการดูผื่นก็เกิดขึ้น เมื่อพ่อลูบไล้และคลึงเคล้าหน้าอกทั้งสองข้างของเธอ ซึ่งเธอก็ยังไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมเธอจึงไม่ห้ามและปล่อยให้ “พฤติกรรมต่อเนื่อง” นั้นดำเนินต่อไป จนพ่อถามว่า “ตรงนั้น”² เป็นผื่นหรือเปล่า เธอก็ตอบว่าไม่เป็น พ่อบอกว่าโกหกหรือเปล่า แล้วก็ดึงกางเกงนอนของเธอ พร้อมกับจับขาลูบไล้ไปจนทั่ว จากนั้นก็ไม่มีอะไรพูดอะไรกันอีก พ่อก้มลงมาจูบ และกอดเธอ จนสุดท้ายก็สอดใส่และมีความสัมพันธ์ทางเพศจนสำเร็จ เธอบอกว่าเธอเจ็บแต่ไม่กล้าห้ามพ่อ และรู้สึกเหมือนหายใจไม่ทัน หดแรง สับสน และพูดไม่ออก มันเป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ ไม่เหมือนกับที่ “เคย” กระทำกับพี่ชายของเธอ กระทั่งเมื่อพ่อหลังแล้ว พ่อได้กอดเธอไว้ พร้อมกับมีน้ำตาไหลออกมา พ่อบอกว่าพ่อเลว พ่อไม่ดี เธอสงสารพ่อมากยิ่งขึ้น เมื่อพ่อร้องขอให้เก็บเรื่องทั้งหมดไว้เป็นความลับ เธอจึงพยักหน้าให้สัญญา ก่อนที่ทั้งสองจะแยกจากกัน พ่อถามเธอว่าเกลียดพ่อหรือไม่ เธอไม่ได้ตอบเพราะรู้สึกพูดไม่ออกได้แต่ส่ายหน้า จากนั้นทั้งสองก็เข้านอนตามปกติ

² หมายถึง อวัยวะเพศ

เช้าวันรุ่งขึ้น ทุกอย่างก็ดำเนินไปตามปกติเหมือนไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะมีแตกต่างไปบ้างก็คือ พ่อที่ดูเหมือนจะเงยบงและพูดน้อยกว่าปกติ และอาหารมื้อเย็นที่พ่อพา “แมว” และน้องคนเล็กไปรับประทานอาหารที่ตลาดแทนที่จะซื้อมารับประทานที่บ้านเหมือนเช่นที่เคยกระทำในทุกวัน ส่วนในตอนกลางคืนก็ไม่มีเหตุการณ์ใดผิดแผกไปจากทุกวัน สำหรับเธอเลือกที่จะเข้านอนแต่หัวค่ำแทนการนั่งดูรายการโทรทัศน์เหมือนเคย

หลังจากเกิดเหตุการณ์ประมาทหนึ่งสัปดาห์ “แมว” จึงเห็นพ่อนำวิดีโอไปมาเปิดดูในตอนกลางคืนอีกครั้ง และอีก 2-3 วันต่อมาขณะที่น้อง ๆ หลับกันหมดแล้ว ระหว่างที่เธอนั่งดูรายการโทรทัศน์อยู่กับพ่อตามลำพัง พ่อเอ่ยถามว่าเจ็บ “ตรงนั้น” ไหม เธอส่ายหน้าไม่กล้าตอบ เพราะรู้สึกอาย พ่อขยับตัวเข้ามาใกล้ โอบกอด พร้อมกับจูบที่แก้ม เลื่อนมือลงไปจับที่บริเวณเป้ากางเกงขาสั้นที่เธอสวมอยู่และถามอีกครั้งว่าเจ็บไหม แต่ก่อนที่จะมีเสียงตอบจากเธอทุกอย่างก็ดำเนินไปสู่ “พฤติกรรมต่อเนื่อง” และจบลงที่การมีเพศสัมพันธ์กันอีกครั้งที่บริเวณหน้าโทรทัศน์ ซึ่งครั้งนี้ก็ไม่ต่างไปจากครั้งแรกที่เธอได้เห็นน้ำตาพ่ออีกครั้งหลังสิ้นสุดกิจกรรมทางเพศ จากอาการปฏิกิริยาของพ่อที่แสดงออกมาในลักษณะเช่นนี้ ยิ่งทำให้เธอเกิดความรู้สึกสงสารและรู้สึกสับสนว่าตัวเองได้เข้าไปมีส่วนเป็นสาเหตุทำให้พ่อต้องเสียใจอะไรหรือไม่ พ่อจึงแสดงพฤติกรรมการร้องไห้ในขณะที่อยู่กับเธอ แต่ถึงอย่างไรเธอก็ไม่กล้าที่จะเอ่ยถามในสิ่งที่สงสัย

“...ลองเป็นใครใครก็ต้องเสียใจ เกิดมาไม่เคยเห็นพ่อร้องไห้ มันตกใจ สงสัย สับสนไปหมด ตอนนั้นยังเด็กอยู่ด้วย ก็เลยคิดไปว่า ทำอะไรผิดไปหรือเปล่า...ยิ่งเหลือพ่อคนเดียวด้วย ถ้าพ่อเป็นอะไรไปอีกคนเราจะทำอย่างไร สงสัยแค่นั้นก็ไม่กล้าถาม..อยากรู้แค่นั้นก็เถอะ...”

ทางออกของความสงสัยมักจะถูกถ่ายทอดลงบนตัวหนังสือที่เธอเขียนไว้ในบันทึกประจำวัน การระบายความรู้สึกและเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยการเขียนลงบนสมุดบันทึกประจำวันจึงเป็นช่องทางที่เธอเลือกแทนการบอกเล่าหรือขอคำปรึกษาจากใคร ด้วยความคิดที่ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องส่วนตัว ฉะนั้นการระบายความรู้สึกจึงสมควรอยู่ในสมุดบันทึกมากกว่าที่จะนำไปถ่ายทอดให้คนอื่นได้รับรู้ เพราะหากนำเรื่องส่วนตัวไปบอกให้ใครได้ทราบ เรื่องนั้นก็จะเป็นหมดความเป็นส่วนตัว และอาจเป็นสาเหตุก่อให้เกิดผลเสียตามมา ซึ่งเธอไม่เคยเชื่อว่าจะมีใครรัก ห่วงใย และจริงใจกับ

เธอมากเท่ากับคนในครอบครัว เธอจึงไม่เคยนำเรื่องที่เกิดภายในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางเพศหรือเรื่องอื่นใดไปเล่าให้คนภายนอกได้รับรู้

แม่ “แมว” จะอยู่ในช่วงวัยรุ่น แต่ภายหลังจากที่เธอมีความสัมพันธ์กับพ่อแล้วเธอก็ไม่เคยคบกับผู้ชายคนใดในฐานะแฟนหรือแม้แต่จะให้ความสนิทสนมกับเพื่อนชายคนใดเป็นพิเศษ ส่วนที่เคยกระทำกับพี่ชายของเพื่อนก็เป็นเพียงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะภายนอกและมีมาก่อนที่จะเกิดความสัมพันธ์ทางเพศที่ลึกซึ้งกับพ่อ เธอยอมรับว่าในช่วงหลังของการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อทำให้เธอเกิดความรู้สึกว่านอกจากการเป็นลูกแล้ว เธอยังอยู่ในฐานะภรรยาของพ่อด้วย แต่ความรู้สึกใหม่ที่เกิดขึ้นก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกเดิมในฐานะของลูกลดน้อยลงหรือเปลี่ยนแปลงไป ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพ่อในพฤติกรรมการเป็นสามี-ภรรยาของกันและกันยังคงดำเนินต่อไป ความรู้สึกรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในสถานภาพของภรรยาได้เกิดขึ้นอย่างเต็มที่ในช่วง 2-3 ปีต่อมา เธอเล่าว่ามันเกิดขึ้นมาเอง และทำให้เธอมีวิถีปฏิบัติที่แตกต่างไปจากเดิม โดยเธอพยายามที่จะปฏิบัติต่อพ่อให้มีลักษณะเหมือนหรือใกล้เคียงกับที่แม่ปฏิบัติเท่าที่เธอคิดว่าภรรยาพึงกระทำต่อสามี ซึ่งเธอเชื่อว่าสิ่งที่เธอได้กระทำลงไปถือเป็นการปฏิบัติภาระหน้าที่แทนแม่ที่จากไป แม้เธอจะไม่เคยถามถึงความรู้สึกของพ่อที่มีต่อเธอ แต่เธอก็เชื่อว่าพ่อคงมีความรู้สึกที่ไม่ได้แตกต่างไปจากกันมากนัก ส่วนหนึ่งเพราะพ่อมักเอ่ยปากบอกเธอเสมอว่า ที่ทำกับเธอเพราะความรักที่มีต่อเธอและแม่ของเธอ แม้แม่เสียชีวิตไปนานแล้วพ่อก็ไม่ต้องการมีใครอีก การที่พ่อมีความสัมพันธ์กับเธอเพราะร่างกายและชีวิตของเธอมมีส่วนหนึ่งที่ได้มาจากแม่ การที่พ่อไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่นและเลือกที่จะให้เธอทำหน้าที่แทนแม่ในฐานะภรรยาจึงเป็นเครื่องแสดงอย่างหนึ่งถึงความรักที่พ่อมีต่อแม่ และมีต่อเธอมากจนเกินกว่าที่จะยอมให้เธอไปเป็นภรรยาของคนอื่นซึ่งอาจไม่ใช่ผู้ชายที่ดีและไม่ได้รักเธอจริง

“แมว” ไม่เคยถามว่า “รัก” ที่พ่อบอกกับเธอนั้นหมายถึงความรักแบบใด แต่เธอคิดเองว่าคงเหมือนกับความรู้สึกที่เธอเป็น คือ รักแบบพ่อลูกผสมกับความรักแบบคู่รัก เพียงแต่สำหรับเธอ ความรู้สึกว่ารักแบบคู่รักในฐานะสามีภรรยาเกิดหลังจากที่เธอมีความสัมพันธ์กับพ่อแล้วระยะหนึ่งในขณะที่พ่อบอกเธอรู้อีกรักเธอหลังจากที่แม่ตายไปและไม่สามารถตัดใจได้ ด้วยความอาลัยและรักที่มีต่อแม่ พ่อจึงไม่อยากประพฤติดัวเป็นคนเลวโดยไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น และด้วยความรักลูก ๆ พ่อจึงคิดว่าการมีแม่ใหม่จะก่อปัญหาแก่ลูกทุกคน ซึ่งสิ่งที่พ่อพูดนั้นจะจริงหรือ

เปล่าเธอไม่สามารถรู้ได้ แต่เธอก็เชื่อตามที่พ่อบอกเสมอมา ประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นหลังจากที่พ่อได้เธอเป็นภรรยาแล้ว พ่อก็ไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่น พ่อขยันทำงาน กลับบ้านตรงเวลา มีอารมณ์แจ่มใสและแสดงออกว่ารักลูก ๆ มากขึ้น แม้ระยะหลังพ่อจะดื่มสุรบ้างในบางโอกาส แต่พ่อก็ไม่ได้ก่อปัญหาอะไร ส่วนเรื่องการคุมกำเนิด พ่อทำหมันถาวรตั้งแต่แม่คลอดน้องสาวคนเล็กได้ไม่นาน เธอและพ่อจึงไม่ต้องกังวลเรื่องการตั้งครรภ์ที่อาจจะเกิดตามมา

หลังจบการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย “แมว” ต้องแยกกับพ่อเพราะเธอต้องเดินทางไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่ต่างจังหวัด แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับเธอยังคงดำเนินไปตามปกติ เธอเดินทางกลับบ้านเดือนละครั้งหรือในบางครั้งพ่อก็จะเป็นฝ่ายเดินทางมาหา แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อพ่อประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และเสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน ในขณะที่เธอศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 การเสียชีวิตของพ่อส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะเรื่องการเงิน ที่ทุกคนในครอบครัวจำเป็นต้องใช้ในการเรียนและการดำรงชีวิต เธอในฐานะพี่คนโตจึงต้องแบกรับภาระทั้งหมดเพราะญาติพี่น้องไม่ว่าทางพ่อหรือทางแม่ก็ไม่ได้ยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือเท่าที่ควรนัก จะมีก็แต่เพียงเพื่อนร่วมงานของพ่อที่แสดงตัวเข้ามาให้ความช่วยเหลือ ซึ่งในที่สุดเธอก็ตกเป็นภรรยาลับ ๆ ของเพื่อนพ่อในขณะที่เธอศึกษาอยู่ในชั้นปีสุดท้าย เธอบอกว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเพื่อนของพ่อไม่ได้เกิดจากความเต็มใจหรือด้วยความรักแต่อย่างใด แต่เป็น “การแลกเปลี่ยน” ที่เธอไม่สามารถปฏิเสธได้ ต่อมาเมื่อเธอจบการศึกษา เธอจึงขอเลิกกับเพื่อนของพ่อ และเข้ารับราชการในหน่วยงานหนึ่งที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ในปีเดียวกันนั้นเองเธอก็ได้ตัดสินใจแต่งงานกับเพื่อนร่วมงานที่มีอายุมากกว่าเธอถึง 10 ปี

ทุกครั้งที่ “แมว” พูดถึงความสัมพันธ์ทางเพศที่พ่อและเธอกระทำต่อกัน เธอจะยืนยันความคิดเสมอว่าสิ่งที่ได้กระทำลงไปนั้นไม่ใช่เรื่องผิด เธอก็ได้ปฏิบัติหน้าที่ดีที่สุดในฐานะภรรยาหรือฐานะลูก เมื่อพฤติกรรมทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องส่วนตัวที่เธอและพ่อก็ไม่ได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ใคร ชีวิตครอบครัวก็ยังคงดำเนินต่อไปได้โดยไม่ได้สร้างภาระให้ใครแต่อย่างใด ตรงกันข้าม เธอกลับรู้สึกว้าก ภายหลังจากที่เธอตกเป็นภรรยาของพ่อมีความสุขมากกว่าเมื่อครั้งที่แมวยังมีชีวิตอยู่ พ่อเอาใจ เข้าใจ และมีเวลาให้เธอมากกว่าเดิมถ้าพ่อไม่มีภรรยาเป็นคน

อื่น ปัญหาเรื่องแม่เลี้ยง-ลูกเลี้ยงจะต้องเกิดตามมา พ่อคงไม่มีเวลาให้ลูกคนไหน เธอและน้อง ๆ คงกลายเป็นเด็กใจแตก เสียคนไปแล้วก็ได้

ถ้าถอยหลังย้อนอดีตกลับไปได้ “แมว” ก็ยังคงเลือกที่จะมีความสัมพันธ์กับพ่อเหมือนที่เกิดขึ้น ตลอดเวลาที่เธอเป็นภรรยาของพ่อจนกระทั่งพ่อได้จากเธอไป เธอก็ไม่เคยคิดจะมีใครหรือรู้สึกชอบพอรักใครใครในฐานะผู้ชาย การแต่งงานหรือมีความสัมพันธ์กับคนอื่นเป็นเพียงภาวะจำยอมที่เธอใช้ในการแลกเปลี่ยนสิ่งที่ดีกว่าซึ่งไม่ใช่ความรัก สำหรับเหตุการณ์ที่พ่อกระทำต่อเธอแม้จะทำให้เธอรู้สึกสับสนแต่ก็เป็นเพียงในช่วงแรก ซึ่งอาจเป็นเพราะเธอยังเด็กและยังปรับตัวไม่ทัน แต่หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็คิดว่าเธอเข้าใจในสิ่งที่พ่อกระทำและเข้าใจถึงความรู้สึกของเธอเอง แม้ว่าอาจจะไม่ใช่ทั้งหมดก็ตาม

“แมว” อธิบายความคิดของเธอที่มีต่อเรื่องเพศว่า มันเป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคลแต่ละคน เพราะฉะนั้นแต่ละคนก็จะต้องมีเสรีภาพในการเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์กับใคร การยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับใครจึงเป็นสิทธิ์ส่วนตัวที่สำคัญของเขา คนทุกคนย่อมมีเหตุผลเป็นของตนเอง แต่ละคนย่อมเลือกที่จะกระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์สูงสุดให้กับตน เธอยังยืนยันว่าการมีเพศสัมพันธ์กับพ่อทำให้เธอมีความสุขทางเพศมากกว่าหากจะเปรียบเทียบกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการมีประสบการณ์ทางเพศกับบุคคลอื่น ๆ เธออธิบายว่าอาจเป็นเพราะความรักที่มีต่อพ่อที่มีทั้งความรักในฐานะลูกและความรักในฐานะสามี ซึ่งมากกว่าความรักที่เกิดกับคนอื่น ที่มีเฉพาะความรักในฐานะสามีเพียงอย่างเดียว และเธอก็เชื่อว่าพ่อเองก็รู้สึกเช่นเดียวกับเธอ เพราะพ่อบอกเธอเสมอว่า เธอให้ความสุขกับพ่อได้มากกว่าที่พ่อเคยมี พ่อเคยพูดกับเธอว่า “รักลูกมากกว่าลูกและรักลูกมากกว่าเมีย”

“...ใครจะว่าอย่างไร ไม่รู้ แต่เอาความรู้สึกจริง ๆ นะ ก็รักพ่อมากขึ้นกว่าตอนที่ยังไม่มื่ออะไรกัน พ่อเขาก็เหมือนกัน เรายังเคยพูดกันเล่น ๆ เลยว่า เราอยากมีลูก เพราะถ้ามีเราจะรักยิ่งกว่ารัก เพราะเป็นทั้งลูกทั้งหลาน...แต่มันก็เป็นไปไม่ได้หรอก..ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด ๆ...”

“แมว” บอกว่าสังคมไทยปากว่าตาขยิบ โดยเฉพาะเรื่องทางเพศ เธอเชื่อว่ามีเหตุการณ์ในลักษณะเช่นเดียวกับเธอเกิดขึ้นมากมายในสังคมเพียงแต่ไม่มีใครกล้าที่จะออกมาเปิดเผย และไม่มีใครคิดที่จะคุยหรือค้นเพื่อจะศึกษา และยังเชื่อว่า มีพ่อและ/หรือลูกอีกมากมายที่รู้สึกมีอารมณ์ทางเพศต่อกัน เพียงแต่ไม่มีโอกาสที่จะได้ทำ หรือเพราะไม่กล้าด้วยกลัวสังคมครหาหรือด้วยเหตุผลอื่นใด บางครั้งเธอก็อยากเล่าเรื่องทั้งหมดให้คนอื่นได้รับรู้เพื่อเป็นการระบายความรู้สึก แต่เพราะเธอถูกสอนและทำให้เชื่อมาโดยตลอดว่าเรื่องส่วนตัวเป็นเรื่องที่ต้องไม่มีการพูดให้ใครได้รับรู้ เธอจึงเลือกวิธีการเขียนบันทึกเพื่อเล่าเรื่องให้ตัวเองฟัง แต่เมื่อผู้ศึกษากล้าที่จะทำและจำต้องได้รับข้อมูลจากเธอ เธอก็คิดว่า เธอน่าจะใช้โอกาสนี้ในการระบายและเล่าเรื่องให้คนอื่นได้เข้าใจถึงความเป็นจริงที่ “แท้จริง”

จากการขยับขยายสถานภาพจากลูกสาวคนโตไปเป็นภรรยาของพ่ออีกฐานะหนึ่งและด้วยระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควรนั้น “แมว” คิดว่าน้อง ๆ น่าจะรู้เรื่องของเธอกับพ่อหรืออย่างน้อยที่สุดก็น่าจะเกิดความสงสัย โดยเฉพาะในช่วงก่อนที่เธอจะไปศึกษาต่อในต่างจังหวัด พ่อกับเธอมีความสัมพันธ์กันบ่อย และทุกคนยังคงนอนอยู่ร่วมกันในห้องเดียวกัน แต่เธอไม่เคยพูดคุยเรื่องนี้กับน้อง ๆ โดยตรง ส่วนพ่อกับน้องคนอื่น ๆ จะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เธอบอกว่าไม่ใช่เรื่องที่จะต้องรับรู้ และน้อง ๆ ของเธอก็ไม่เคยพูดเรื่องนี้ให้เธอได้รับทราบแต่อย่างใด เธอยอมรับว่าเธออาจมีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างไปจากคนอื่น แต่เธอก็ยืนยันถึงสิ่งที่เธอและพ่อได้กระทำว่าเป็นการกระทำที่ไม่ผิด แม้หลายคนจะมองว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ในเมื่อเธอไม่ได้สำส่อนจากการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายไม่เลือกหน้าหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายหลาย ๆ คนในเวลาเดียวกัน เธอไม่ได้เป็นทอม-ดี้ที่มีว้ออยู่กับเพศเดียวกัน เธอไม่เคยทำแท้ง ไม่ได้ไปลักทรัพย์หรือฆ่าใคร แล้วจะบอกว่าการกระทำของเธอผิดได้อย่างไร การที่เธอได้พ่อเป็นสามีก็ไม่ได้เป็นการเริ่มต้นจากเธอ และแม้ในเวลานั้นเธอแสดงความยินยอมผ่านการไม่ปฏิเสธ แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกที่ตนเองผิดเพราะเธอไม่ได้แย่งหรือกระทำผิดกับสามีของแม่ แต่เป็นการทำหน้าที่แทนแม่ที่จากไป และถือเป็นการตอบแทนพระคุณของพ่อ-แม่ในอีกทางหนึ่ง เธอจึงไม่เคยยอมรับหากจะมาว่าเธอและพ่อกระทำในสิ่งที่ผิด โดยเฉพาะเรื่องทั้งหมดก็ถือเป็นเรื่องส่วนตัวที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับพ่อ ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือสร้างความเสียหาย ให้แก่ใคร ฉะนั้นใครจะว่าผิดก็ผิดสำหรับคนอื่นแต่ไม่ผิดสำหรับเธอกับพ่อ

“...ไม่ใช่เราคนเดียวที่ทำ คนอื่นก็ทำ แล้วคนที่ทำให้คนอื่นเดือนร้อน
 ทำไม่ไปตำหนิ เราทำอยู่ในบ้านของตัวเอง มันเป็นเรื่องส่วนตัว สุข
 ทุกข์ ชั่ว ดี เราโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เรารู้...เราไม่ได้ทำชั่ว เราไม่ได้ไป
 แย่งของใคร เราชักกัน เราอยู่กันอย่างมีความสุข...”

แม้ “แมว” บอกว่าการกระทำทั้งหมดไม่ใช่เป็นพฤติกรรมที่ผิด แต่เธอก็ไม่เห็นด้วยที่ลูก
 ของเธอจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อซึ่งคือสามีของเธอ ด้วยเหตุผลก็คือ เธอไม่มั่นใจพอว่า
 สามีของเธอจะเป็นพ่อที่ทำหน้าที่สามีที่ดีกับลูกสาวของเธอได้หรือเปล่า ส่วนในกรณีหากเธอมีลูก
 ชาย เธอบอกว่าเธอตอบไม่ได้ว่าจะยินยอมให้เกิดเหตุการณ์ในลักษณะเดียวกันนี้ระหว่างเธอกับ
 ลูกชายของเธอหรือไม่ แม้จะเกิดกรณีสามีของเธอเสียชีวิตไปก็ตาม แต่เธอก็เชื่อมั่นว่ามันคงไม่เกิด
 เหตุการณ์แบบนั้น

กรณีที่ 2 “อยากทำ” จึง “กระทำ”

กรณีนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและส่งผลก่อให้เกิดเหตุการณ์อื่นตามมาอย่างรุนแรงและ
 ต่อเนื่อง และดูเหมือนจะยังไม่มียุติว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นจะยุติการขยายตัวลงได้ เมื่อ “เรื่อง
 เล่า” ที่ได้รับผ่านการพูดคุยอันทำให้ทราบถึงข้อมูลนั้น มีความสอดคล้องประสานกับ “เรื่องเล่า” ที่ได้
 รับผ่านข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทำให้เชื่อได้ว่า ผลอันเกิดจากพฤติกรรมของ “แสน” ผู้เป็นพ่อกับ “นา”
 ผู้เป็นบุตรสาวจะยังคงแผ่ขยายต่อไป

การรับทราบเรื่องราวและการรับรู้ข้อมูลจากบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องในกรณีนี้ ค่อนข้างที่
 จะครบถ้วนทั้งสามมิติ ไม่ว่าจะเป็นจาก “แสน” และ “นา” ที่อยู่ในฐานะของ “ผู้ได้กระทำ” ทั้งสอง
 ฝ่าย และจาก “สุ” ภรรยาของ “แสน” ผู้เป็นมารดาของ “นา” ในฐานะของ “ผู้เกี่ยวข้องที่ใกล้ชิด”
 และเป็น “คนนอกของพฤติกรรมส่วนตัว” ที่ได้รับรู้เหตุการณ์เป็นคนแรก นอกจากนั้นยังถือเป็น
 บุคคลที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากพฤติกรรมส่วนตัวระหว่างสามีและบุตรสาวของตน แม้บุคคล
 ทั้งสามฝ่ายจะยังคงมีตัวตนและยอมที่จะเปิดปากเล่าเรื่องและเปิดเผยข้อมูล แต่การเข้าไปรับรู้
 และรับทราบถึงรายละเอียดของข้อมูลที่อยู่ลึกกว่าข้อมูลพื้นผิวที่พลังพรูออกมาจากการ “เล่าเรื่อง”

ของบุคคลทั้งสามในบางอารมณ์ก็เป็นสิ่งที่สร้างความยากลำบากแก่การเก็บข้อมูลได้มากพอสมควร จนเป็นเหตุให้ต้องมีการรับทราบข้อมูลจาก “เรื่องเล่า” ผ่านทางตัวหนังสือที่บันทึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลทั้งสาม ไม่ว่าจะเป็นการในชั้นสอบสวน คำให้การในชั้นศาล หรือภาพถ่ายประกอบการทำสำนวน

“แสน” เป็นคนต่างจังหวัด เข้ามาทำงานรับจ้างเป็นช่างปูนให้กับบริษัทรับเหมาก่อสร้างแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ “แสน” ทำงานอยู่กับบริษัทนี้ไม่นานเขาก็ได้ “สุ” ซึ่งเป็นกรรมกรหญิงของบริษัทเดียวกันเป็นภรรยา ต่อมาเมื่อ “สุ” คลอด “นา” บุตรสาว เขาก็นำบุตรสาวไปไว้ต่างจังหวัดให้พ่อและแม่เลี้ยง จนกระทั่ง “นา” อายุได้ 5 ขวบเขาก็ไปรับมาอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ แต่เพราะปัญหาทางด้านการเงิน “นา” จึงเรียนหนังสือได้แค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็ต้องออกมาช่วยงานบ้านและเลี้ยงน้อง เมื่อ “สุ” คลอดบุตรชายออกมาอีกหนึ่งคน แม่เขาและเธอจะมีรายได้ไม่มากนักจากงานที่ทำได้กับบริษัท แต่ทั้งสองก็โชคดีกว่าคนงานในบริษัทอีกหลายคน ที่บริษัทอนุญาตให้พักอาศัยอยู่ในเรือนพักที่ทำจากไม้และสังกะสีที่เหลือจากการก่อสร้างเป็นฝาและหลังคาโดยไม่ได้คิดค่าเช่า เขาและเธอก็จึงรับผิดชอบเฉพาะค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปาเท่านั้น แม้ห้องพักจะเป็นเพียงห้องโล่ง ๆ ห้องเดียวและไม่กว้างมากนัก แต่มันก็เพียงพอสำหรับครอบครัวที่มีกันเพียงไม่กี่คน และที่สำคัญก็คือ “แสน” และ “สุ” ไม่มีรายได้เพียงพอที่จะออกไปเช่าห้องอยู่เหมือนคนอื่น

“แสน” ชอบดื่มสุราและดื่มจนเมาเสมอ แต่เขาไม่สูบบุหรี่ และไม่เล่นการพนัน ส่วน “สุ” ชอบซื้อหวยใต้ดิน แต่ไม่สูบบุหรี่ เธอเพิ่งจะมาดื่มสุราหลังจากที่คลอดลูกคนที่สองแล้ว และในระยะหลัง “สุ” จะดื่มสุราจนเมาเกือบทุกครั้ง ทั้ง “แสน” และ “สุ” มักมีปากเสียงกันประจำและในบางครั้งก็ถึงกับมีการใช้กำลังทำร้ายกันจนถึงขั้นบาดเจ็บ สาเหตุส่วนใหญ่ของการมีปากเสียงกันมาจากการดื่มสุราไม่ว่าจะด้วยเพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งดื่มสุราจนเมาแล้วจึงเกิดปากเสียง หรือจากการที่ต่างฝ่ายต่างเมาสุราจนเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะกัน

เพราะห้องพักคับแคบ ทำให้ทุกคนต้องนอนมุ้งเดียวกัน โดย “แสน” จะนอนริมติดประตูหน้าบ้าน ต่อมาเป็น “สุ” ที่นอนติดกับลูกชายคนเล็ก ส่วน “นา” ลูกสาวคนโตจะนอนอยู่ด้านในสุดของบ้าน ตลอดเวลาที่ “นา” เติบโตมาจนกระทั่งอายุ 12 - 13 ปี “แสน” ไม่เคยแสดงที่ทำว่าจะ

กระทำการล่วงละเมิดทางเพศกับเธอเลย จนกระทั่งตอนต้นของอายุในช่วงปีที่ 13 ของเธอ พ่อมักแสดงพฤติกรรมเข้ามาบ่อยและจับหน้าอกเธอบ่อยครั้งเวลาที่พ่อเมาสุรา

“...พ่อชอบกอด ชอบหอมแก้ม บางทีก็ดูดปาก...โดนจับนมตั้งแต่ยังไม่ใส่ยกทรง ก็หนูไม่ได้คิดอะไร จะให้คิดอะไรล่ะ ยังเด็ก ๆ อยู่เลย รู้อย่างเดียวว่าเหม็นเหล้า...โดนจุนจุน ก็เลยเฉย ๆ อยากรับก็ให้จับ ดีกว่าโดนตบ...”

“นา” เคยเห็นพ่อกับแม่ร่วมเพศกันบ่อย ๆ เธอบอกว่าครั้งแรก ๆ ที่ได้เห็นเมื่อตอนอายุราว 9-10 ขวบ เธอรู้สึกตกใจและไม่เข้าใจ คิดว่าพ่อกับแม่ทะเลาะกันมากกว่าที่จะเป็นอย่างอื่น จนเมื่อเธอโตขึ้นจึงได้รู้ว่าเป็นพฤติกรรมของการร่วมเพศ “แสน” เธอก็ยอมรับว่าเขามักมีอารมณ์เพศหลังจากที่ได้ดื่มสุรา แต่เขาก็กลับไม่ชอบกลิ่นสุราจาก “สุ” หากเธอไปดื่มสุรามาเช่นกัน จนบางครั้ง “กลิ่นสุรา” กลายเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของทั้งสอง และบ่อยครั้งที่ทุกอย่างจบลงด้วยการมีปากเสียงอันนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งและใช้กำลังทำร้ายร่างกายกัน ในที่สุด

“...ไม่รู้ ผมหมดอารมณ์ทุกที มันเหม็น ผมไม่ชอบผู้หญิงกินเหล้า... เวลาผมเมา อยากรมีอะไรกับเขา แต่พ่อได้กลิ่นเหล้ามันก็หมดอารมณ์... เคยครับ บางทีมันหงุดหงิดมาก ๆ ก็ทะเลาะกัน ต่างคนต่างเมา มันก็ต้องมีบ้างแหละที่ลงไม้ลงมือ...”

แต่เมื่อประเด็นนี้ถูกถ่ายทอดผ่าน “สุ” ก็มีบางอย่างที่แตกต่าง และบางอย่างที่ได้รับการยืนยัน

“...หนูไม่ได้อยากกินหรือกลิ่นเหล้าล่ะ มันนั่นแหละ (หมายถึง “แสน” -- ผู้ศึกษา) สอน...มันเป็นคนขี้เมา (หมายถึงชอบการร่วมเพศ--ผู้ศึกษา) เวลาเมาละก็ทุกครั้ง ขนาดหนูเมาจนลุกไม่ไหวนะพี่ มันยังเอา บางทีหนูก็อายลูก แต่มันก็ไม่ยอม จะเอาให้ได้ ถ้าไม่ได้มันก็ตบ...(ลูก)เคยเห็นทั้งสองคนนั่นแหละ กินอนมั่งเดียวกัน บางทีลูกดูโทรทัศน์อยู่ มันยังสั่งให้ลูกนอน แล้วก็นั่งหน้าลูก...”

พฤติกรรมกรรมการร่วมเพศระหว่าง “แสน” กับ “สุ” จึงเป็นเรื่องที่ “นา” รับรู้มาตลอด และในบางครั้งโดยเฉพาะในช่วงหลัง “นา” มักถูกดึงเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศของพ่อและแม่ ในฐานะ “ผู้ชม” ที่ดูเหมือนทั้งคู่แสดงฝ่ายชายและฝ่ายหญิงตั้งใจที่จะแสดงให้ผู้ชมได้เห็นมากกว่าที่จะเป็นการได้รับชมเพียงเพราะบังเอิญหรือเพราะความต้องการที่จะชม “นา” จึงเป็นผู้แสดงร่วมในเวทีการประกอบกิจทางเพศของพ่อและแม่ในบทบาทของผู้ชม จากเดิมที่เป็นเพียงผู้ผ่านแหวะมาแล้วได้มีโอกาสเห็นมหรสพการแสดงกามกิจของพ่อและแม่ที่มีผู้แสดงเพียงสองคน และบ่อยครั้งที่ภายหลังการแสดงของพ่อและแม่จบลง “นา” ที่เคยเป็นผู้แสดงร่วมในบทบาทผู้ชมก็ไม่มีโอกาสเข้าไปสัมผัสอย่างใกล้ชิดกับผู้แสดงฝ่ายชาย เมื่อพ่อชอบที่จะเข้ามาจับหน้าอกทั้งสองข้างของเธอเวลาที่แม่ออกไปเข้าห้องน้ำภายหลังเสร็จสิ้นภารกิจ พร้อมกับกล่าวคำชมว่า “นมใหญ่เหมือนแม่” หรือไม่ก็ “นมแข็งดี”

จากบทบาทที่ “นา” ถูกดึงรั้งให้เข้าไปมีส่วนร่วมกับมหรสพทางเพศของพ่อและแม่ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ “นา” เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จนกระทั่งเมื่ออายุเธอผ่านพ้นเลข 13 เข้าสู่วัยแรกสาวในปีที่ 14 ปรัชญาการณ์ของมหรสพทางเพศที่เคยเกิดขึ้นโดยมีพ่อและแม่แสดงนำในขณะที่ “นา” สวมบทบาทเป็นผู้ชมในฐานะผู้แสดงร่วมต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง “นา” เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยความทรงจำที่เธอบอกว่าไม่เคยลืมเลือน ทั้งพ่อและแม่ดื่มสุราจนเมาเพราะบริษัทที่ทั้งสองทำงานอยู่มีงานเลี้ยง ทุกคนเข้านอนในเวลาที่ไม่ว่าง โดยเฉพาะ “นา” ที่พาน้องเข้านอนแต่หวั่นไหวเพราะคิดว่าอีกไม่นานการแสดงกามกิจของพ่อและแม่ก็คงเกิดขึ้นซึ่งเธออาจจะต้องตื่นขึ้นมารับชมและได้รับการปฏิบัติที่ไม่แตกต่างไปจากทุกครั้งทั้งที่ทั้งสองเผลอกลับมา เธอหลับไปด้วยความรู้สึกว่าทุกอย่างจะต้องเป็นอย่างที่มันเคยเป็น

“นา” ต้องรู้สึกตัวและตื่นขึ้นมาในตอนดึก แต่ไม่ใช่ด้วยแรงสะท้อนของพื้นหรือเพราะเสียงครวญครางของพ่อและแม่ และก็ไม่ใช่เพราะเสียงโอดครวญจากการที่แม่ถูกพ่อเตะ แต่เป็นเพราะรู้สึกอึดอัดจากการถูกสิ่งหนัก ๆ ทับลงบนร่างของเธอ “นา” ลืมตามองจึงรู้ว่าเป็นร่างของคนและจากแสงไฟที่ส่องผ่านเข้ามาในห้องทางหน้าต่างและรูรั่วของฝาบานประกอบกับเสียงที่พูดกับเธอทำให้เธอรู้ได้ว่า เจ้าของร่างเปลือยเปล่าที่ทับทับอยู่บนตัวเธอคือพ่อของเธอเอง พ่อบอกให้ “นา” เงียบ ๆ เดี่ยวแม่ได้ยิน พร้อมกันนั้น “นา” รู้สึกว่าพ่อกำลังพยายามสอดใส่อวัยวะเพศ

ของเขาเข้าไปในอวัยวะเพศของเธอ ซึ่งเธอก็ไม่ทราบว่า กางเกงขาสั้นที่เธอสวมอยู่ก่อนนอนได้ถูกรูดไปกองไว้ที่ข้อเท้าของเธอตั้งแต่เมื่อไร

“...รู้ว่าแกจะทำอะไร แต่มันเจ็บมาก ทนไม่ไหว ก็เลยเข้าไม่ได้
แกก็เลยลง แต่เขามีมือจับของหนูไว้ แล้วก็ทำให้ตัวเอง...”

แม้ “แสน” จะไม่ได้ให้รายละเอียดในเรื่องนี้จากการเล่าเรื่องของเขาเอง แต่จาก “เรื่องเล่า” ที่ถูกบันทึกไว้ในชั้นสอบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจได้แสดงให้เห็นว่า “แสน” ได้กระทำอย่างที่ว่า “นา” บอกจริง ๆ สิ่งทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเหตุการณ์หนึ่งในคืนหนึ่งที่ “นา” เก็บไว้โดยมิได้ขยายปริมาณของการรับรู้ไปสู่บุคคลอื่น สาเหตุที่สำคัญก็คือ “นา” คิดว่าพ่อทำลงไปเพราะเมา และคงไม่เกิดขึ้นกับเธออีก แต่สิ่งที่ “นา” คิดกลับตรงข้ามกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เพราะต่อมาอีกประมาณ 4 – 5 วัน เหตุการณ์ลักษณะเดียวกันก็เกิดกับเธออีกครั้ง และทุกอย่างก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากเดิมเมื่อพ่อและแม่เผลอลืมมาบ้าน ตกกลางคืน “นา” ถูกพ่อล่วงละเมิดโดยการพยายามร่วมเพศกับเธอ แต่ไม่สามารถสอดใส่ได้สำเร็จ เรื่องก็จบลงเพียงเท่านั้นเมื่อรุ่งเช้าทุกอย่างก็ดำเนินไปตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนที่ผ่านมาได้ถูกจัดเก็บไว้ให้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความทรงจำของ “นา” และพ่อ โดยปราศจากการนำออกมาสู่การรับรู้ของบุคคลใด

จากนั้นอีกประมาณ 1 สัปดาห์ “แสน” ก็สามารถกระทำการทางเพศกับ “นา” บุตรสาว จนสำเร็จ “เรื่องเล่า” เกี่ยวกับเหตุการณ์ของวันนั้น ถูกถ่ายทอดมาจากคำพูดของ “แสน” เป็นส่วนใหญ่ประกอบกับ “เรื่องเล่า” ที่ได้จากการในชั้นสอบสวนของพนักงานตำรวจและในชั้นศาล จากการตอบคำถามของทนายทั้งสองฝ่าย เหตุเกิดในเวลากลางวัน ขณะที่ไม่มีใครอยู่บ้านนอกจากเขาและบุตรสาววัย 14 ปี ในวันนั้น “แสน” บอกให้ “นา” บุตรสาวเข้าไปรอเขาในบ้านพัก โดยที่เขาเดินตามเข้าไปที่หลังและปิดประตู ก่อนที่ “แสน” บอกให้ “นา” ถอดเสื้อผ้าออกและให้นอนลงบนที่นอน ซึ่งเธอก็ยินยอมทำตามทุกอย่าง จากนั้นเขาก็เริ่มลงมือสร้างประสบการณ์ใหม่ทางเพศให้แก่บุตรสาว จนสามารถร่วมเพศได้จนสำเร็จ

เหตุการณ์ครั้งนั้นได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนสถานภาพที่ “นา” เคยมีต่อมหรสพ การประเวณีของพ่อและแม่ จากผู้ชมที่เฉยเมยผ่านเข้ามา สู่ผู้แสดงร่วมในบทบาทผู้ชม และสุดท้าย “นา” ก็ได้สวมบทบาทของผู้แสดงฝ่ายหญิงอย่างเต็มที่ ในขณะที่แม่และน้องชายถูกผลักดันออกไปสู่ สถานภาพของผู้ชมที่ในบางโอกาสเป็นเพียงผู้เฉยเมยผ่านเข้ามาและได้ชม หรือในบางกรณีก็ได้อยู่ใน สถานะผู้แสดงอีกคนหนึ่งในบทบาทที่แตกต่างออกไป เพราะจากวันที่พ่อมีเพศสัมพันธ์กับ “นา” ได้ สำเร็จจนถึงการร่วมเพศ “แสน” ก็กระทำการทางเพศกับ “นา” บ่อยครั้งขึ้นโดยเฉพาะในคืนที่แม่ เมา แต่ก็เชื่อว่า หากแม่ไม่เมาพ่อจะไม่กล้าที่จะขอร่วมเพศกับเธอ บางทีในตอนเย็นก่อนที่จะเข้า นอน พ่อจะแอบบอกเธอว่า “ไม่ต้องใส่” อันหมายความว่า เธอต้องไม่สวมเสื้อยกทรงและกางเกง ในเพื่อรอมีเพศสัมพันธ์กับพ่อในตอนกลางคืน แต่เรื่องการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่าง “นา” กับพ่อกลับถูกปฏิเสธที่จะรับรู้จาก “สุ” ผู้เป็นมารดา ทั้งที่ “นา” เล่าให้ฟังว่า ทุกครั้งที่พ่อและเธอ มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน พ่อจะทำแรงและส่งเสียงตลอดเวลาจนบ่อยครั้งที่น้องชายของเธอตื่น ขึ้นมาเห็น และ “นา” ก็ยืนยันอีกว่า เธอเคยเห็นแม่ล้มตาศื้นนมามองเวลาที่เธอและพ่อมีความ สัมพันธ์กัน

“...ไม่รู้ ไม่เคยรู้ มันไปแอบทำกันตอนไหนใครจะไปรู้ หนูเมาหนูก็
หลับเป็นตาย...ทำงานเหนื่อยหลับไม่รู้เรื่องหรอก ถ้ารู้ใครจะไปยอม...”

“สุ” ตอบและอธิบายเหตุผลของการที่เธอไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของสามีกับ บุตรสาวเช่นนี้ทุกครั้งก็ตามถึง แต่เมื่อได้พูดคุยกับ “แสน” กลับได้ข้อมูลที่เอนเอียงไปทาง “นา” มากกว่า เพราะ “เรื่องเล่า” หลายครั้งที่มาจาก “แสน” ได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการร่วมรักที่ กระทำกับบุตรสาวได้เกิดขึ้นอย่างโจ่งแจ้งเกินกว่าที่จะหลุดรอดสายตาและการรับรู้ของ “สุ” ได้ ไม่ว่าจะเป็นการเผลอหลับไปหลังมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวจนถึงรุ่งเช้าโดยมิได้กลับไปนอนใน ตำแหน่งเดิมข้างภรรยา หรือการที่ “แสน” จงใจร่วมแสดงการประเวณีกับ “สุ” ให้บุตรสาวได้เห็น ก่อนที่จะขยับกายเลื่อนข้าม “สุ” ไปหา “นา” และเปิดทำการแสดงทางเพศกับบุตรสาวอย่างต่อเนื่อง หรือในบางครั้งก็เป็นไปในทางที่กลับกัน เริ่มจากเวทีแรกของการประเวณีที่มี “แสน” กับ บุตรสาวเป็นผู้แสดงนำ ก่อนที่จะพลิกกลับมาสู่ “สุ” เพื่อเปลี่ยนตัวผู้แสดงฝ่ายหญิง โดยจากเวที แรก “สุ” อยู่ในบทบาทของผู้ชมและผู้รอคอยการได้สัมผัส “แสน” อย่างใกล้ชิด

แต่แล้วพฤติกรรมทางเพศภายในครอบครัวของบุคคลทั้งสามก็ต้องได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงในเวลาต่อมา เมื่อ “นา” เกิดอาการแพ้ท้องจากการตั้งครรภ์ได้ 4 เดือน เมื่อแม่ถามย่ำถึงความสัมพันธ์และบุคคลที่ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ “นา” จึงบอกแม่ไปตามความจริง ซึ่งคำเปิดความในชั้นศาลของ “นา” และ “สุ” ได้ให้รายละเอียดถึงคำพูดที่ “นา” ตอบแม่อย่างสอดคล้องต้องกันว่า ภายหลังจากที่แม่สอบถามถึงสาเหตุการแพ้ท้อง “นา” ได้ตอบไปว่า “นอกจากพ่อแล้วก็ไม่มีใคร” เหตุการณ์ทั้งหมดถูกทำให้จบลงโดย “สุ” พาบุตรสาวไปแจ้งความดำเนินคดีต่อพนักงานตำรวจ เมื่อเรื่องขึ้นสู่ชั้นศาล “แสน” ให้การสารภาพตลอดข้อกล่าวหา เป็นเหตุให้เขาต้องคำพิพากษาจำคุก แต่ศาลลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ในข้อหากระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี อันเป็นกรกระทำแก่ผู้สืบสันดาน แต่ “แสน” ถูกจำคุกอยู่เพียง 5 ปีก็ออกมาอยู่กับครอบครัวเช่นเดิม

แม่ “แสน” จะถูกลงโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำ แต่ตลอดเวลาที่ต้องขัง “สุ” และ “นา” ก็ไปเยี่ยมที่เรือนจำเป็นประจำ “นา” บอกว่าในช่วงนั้นเธอรู้สึกสงสารมาก ซึ่งแม่เธอก็รู้สึกไม่แตกต่างกันไปจากกัน แม่บอกกับ “นา” ว่ารู้สึกผิดที่ไปแจ้งความดำเนินคดี ครั้งแรกที่แม่ทำเป็นเพราะโกรธมากกว่า เข้าใจว่าเรื่องทั้งหมดคงจบลงแค่นี้ที่สถานีตำรวจ เมื่อพ่อถูกจำคุกทุกคนในบ้านเดือดร้อนมาก “สุ” ต้องออกจากงานและพาทุกคนย้ายออกจากที่พักเพราะบริษัทเลิกจ้างด้วยเหตุผลจากเรื่องที่ “แสน” มีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาว “สุ” ต้องเปลี่ยนอาชีพเป็นคนเก็บของเก่า น้องชายของ “นา” จึงต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยแม่ทำงานเพราะไม่มีเงินพอที่จะส่งเรียน

ในช่วงที่ “แสน” ติดคุกอยู่ในเรือนจำ “นา” ได้ให้กำเนิดทารกอันเกิดจากพ่อของ “นา” เอง โดยมี “สุ” ช่วยในการเลี้ยงดู และแม่ “นา” จะเป็นเด็กหญิงที่อยู่ในสังคมที่รายล้อมไปด้วยผู้ชายมากมายในชุมชนแออัด แต่ “นา” ก็ปฏิเสธที่จะยุ่งเกี่ยวและมีความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ชายคนใด จนกระทั่งในปัจจุบันที่ผู้ศึกษาเข้าไปขอข้อมูล “นา” ยังพอใจที่จะอยู่กับครอบครัวเดิม ครอบครัวที่มีพ่อที่เพิ่งออกจากคุกได้ไม่นาน มีแม่ น้องชาย และลูกชายวัย 4 ขวบ ที่เกิดจากพ่อผู้ให้กำเนิดตัวเธอ

แม้เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นดูเหมือนจะเป็นการเริ่มต้นที่มาจาก “แสน” จนก่อผลเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องมากมาย แต่ในความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายใต้กรอบคิดของ “นา” มิได้เป็นการฝักใฝ่ในความผิดไปให้พ่อในฐานะประมุขเหตุของเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น “นา” เชื่อว่าเป็นเพราะเธอให้

ความยินยอมและไม่ได้ชัดเจนพออย่างจริงจัง ทั้งที่เธอสามารถทำได้ตลอดเวลาก่อนที่จะเกิดการตั้งครรภ์ เพราะอย่างน้อย เธอก็น่าจะทำให้พฤติกรรมทางเพศที่ถูกเริ่มขึ้นจากพ่อกลายเป็นเพียงพฤติกรรมที่ได้เกิดและไม่เกิดซ้ำจนพัฒนาไปถึงขั้นการได้เสียเป็นสามี-ภรรยากันได้ แม้ว่าในครั้งแรกเธออาจไม่สามารถห้ามการเกิดขึ้นของมันได้เพราะเธอตั้งตัวไม่ทัน และไม่ได้เตรียมตัวรับกับสถานการณ์ที่ไม่คาดฝัน

แม้ “นา” จะรู้สึกไม่ชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เธอก็ไม่ปฏิเสธว่าในบางครั้งที่ได้ร่วมเพศกับพ่อ เธอก็มีความสุขที่เกิดจากอารมณ์เพศ บางครั้ง “นา” ก็คิดว่ามันเป็นเหมือนยาเสพติด อยากรู้ อยากลอง สิ่งที่ได้กระทำลงไปร่วมกับพ่อมันให้ความรู้สึกที่เธอไม่เคยได้รับมาก่อน ระยะเวลาของการมีความสัมพันธ์บางครั้งเธอจะรู้สึกอยากให้พ่อทำกับเธอ โดยเฉพาะเวลาที่เธอได้รับรู้จากเสียงและ/หรือภาพจริงของการร่วมเพศระหว่างพ่อกับแม่ที่เคลื่อนไหวปรากฏอยู่ไม่ห่างจากเธอ มันมักกระตุ้นให้เธอเกิดความต้องการมากกว่าปกติ จนบางครั้งมันทำให้เธอรู้สึกไม่พอใจต่อการกระทำของทั้งสองคน แต่เมื่อ “นา” ได้ทำหรือถูกกระทำหรือทั้งสองกรณีจนเกิดความผ่อนคลาย เธอจะเกิดความรู้สึกที่อึดอัดใจเข้ามาแทนที่ทุกครั้ง ซึ่ง “นา” ก็ตอบไม่ได้ว่าความอึดอัดใจที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากความรู้สึกของคนที่ทำผิดหรือเป็นเพราะว่าเหตุผลอื่น แต่ท้ายสุดมันก็จะเลือนหายไปและจบลงเมื่อ “นา” และพ่อได้ร่วมเพศกันอีกในเวลาต่อมา หมุนวนสลับเปลี่ยนไปในลักษณะแบบนี้ตลอดเวลา

ความรู้สึกของคนที่ทำผิดที่มีอยู่ในกรอบคิดของ “นา” มิใช่การคิดว่าตนเองผิดที่ร่วมเพศกับพ่อซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แตกต่างและผิดไปจากปกติของคนส่วนใหญ่ในสังคม แต่เป็นความรู้สึกของคนที่ทำผิดที่ไม่ปฏิเสธและชัดเจนการเข้ามาแสดงพฤติกรรมของพ่อ

“...หนูไม่ได้เป็นคนเริ่ม จะว่าหนูผิดได้อย่างไร แม่ก็รู้ว่าพ่อทำอะไร หนูยังเด็กอยู่นะพี่ ใครจะถูกจะผิดหนูไม่รู้ แต่อย่ามาว่าหนูก็แล้วกัน... ชอบไหม ตอบไม่ได้ แต่ไม่ได้อยากให้มันเป็น...ก็มีบ้างแหละที่มี อารมณ์ หนูเป็นคนนะพี่..แล้วจะให้ทำอย่างไร มันเป็นไปแล้ว อยากเอาก็เอา แต่อย่ามาว่าหนูผิด...ไม่โทษใครหรอก คงเป็นกรรมเวรนะ อย่าถามมากเลยพี่ ไม่เป็นใครไม่รู้หรอก..”

“นา” ตอบแบบอารมณ์ดีด้วยบทสรุปสุดท้ายคือ เพราะเวอร์กรรมที่เธอเองก็ไม่รู้ว่าได้สร้างไว้ตั้งแต่เมื่อไร แต่ถึงอย่างไร “นา” ก็ยืนยันเสียงแข็งว่าการที่พ่อและเธอมีความสัมพันธ์ทางเพศกันจนถึงขั้นมีทารกเกิดขึ้นมานั้น มิใช่ความผิดของเธอ เมื่อมิใช่ความผิดที่เธอต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบ เธอจึงไม่คิดที่จะเปิดเผยหรือนำเรื่องนี้ไปบอกใคร ประกอบกับสิ่งที่ “นา” เชื่อมาตลอดว่า แม่มีส่วนในการรับรู้แต่เมื่อแม่ไม่ห้ามหรือแสดงอาการใด ๆ ให้เธอได้ทราบว่ามีสิ่งใดที่เธอได้ร่วมกันกระทำกับพ่อเป็นสิ่งที่ต้องยุติ ยิ่งทำให้ “นา” เลือกที่จะเก็บเรื่องเงียบและปล่อยให้พฤติกรรมทางเพศทั้งหมดดำเนินต่อไป การปกปิดของ “นา” มิใช่การเก็บงำความจริงเพราะกลัวคนอื่นจะรู้ แต่เป็นการปกปิดที่เกิดมาจากความเชื่อที่ว่า ทุกคนในครอบครัวได้รับรู้และเห็นชอบด้วยแล้วทั้งสิ้น การไม่หยิบยกประเด็นความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างพ่อกับเธอที่เกิดขึ้นมาพูด แม้จะเป็นการปกปิดในความรู้สึกของ คนอื่น แต่สำหรับเธอเป็นเพียงไม่ได้พูดในสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติและมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องนำเรื่องที่เราคิดว่าคนในสังคมของเธอที่ประกอบไปด้วยพ่อ แม่ และน้องชายรับรู้ที่อยู่แล้ว มาพูดซ้ำ และ “นา” ก็คิดว่าตนเองเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น แม้จะรู้สึกสับสนบ้างเมื่อแม่พาเธอไป แจ้งความดำเนินคดีกับพนักงานตำรวจ ทั้ง ๆ ที่เรื่องทั้งหมดแม่ก็รู้มาตลอด แต่เมื่อแม่อธิบายถึงเหตุผลที่ทำให้แม่ต้องไปแจ้งความในภายหลัง “นา” ก็เข้าใจในเหตุการณ์นั้นมากขึ้น โดยเฉพาะ “นา” รู้ดีว่าแม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ หุนหันพลันแล่น และมักทำก่อนคิดเสมอ ซึ่งเป็นนิสัยที่ทุกคนในบ้านก็ทราบกันเป็นอย่างดี

“นา” บอกว่าเธอไม่รู้หรือว่า ความรักแบบขู้สาวเป็นอย่างไร แต่เธอเชื่อมั่นว่า เธอมิได้มีความรักต่อพ่อในฐานะขู้สาวอย่างแน่นอน ส่วนอารมณ์ที่เกิดขึ้นในตัวเธอไม่ว่าจะเป็นความอิจฉาเมื่อเห็นแม่กับพ่อกับมีเพศสัมพันธ์กัน หรือต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อ หรือแม้แต่ความสุขที่เกิดขึ้นจากการได้ร่วมเพศกับพ่อของตนนั้น จะเป็นอารมณ์ที่เกิดมาจากความรู้สึกแบบไหน เธอตอบไม่ได้ แต่ถึงอย่างไร “นา” ก็มั่นใจว่า อารมณ์เหล่านั้นมิใช่เกิดมาจากความรักฉันขู้สาวเป็นพื้นฐานอย่างแน่นอน ถึงกระนั้นก็ตาม “นา” ก็ยังเชื่อมั่นและตั้งใจที่จะไม่แต่งงานหรือมีสามีใหม่โดยเด็ดขาด เพราะ “นา” ได้เสียตัวเป็นภรรยาของพ่อไปแล้วและมีลูกที่เกิดจากความสัมพันธ์นั้นด้วย “นา” จึงเป็นสมบัติของพ่อทั้งในฐานะพ่อและในฐานะสามี เมื่อถามถึงความรู้สึกที่มีต่อพ่อ “นา” บอกว่า เธอก็รู้สึกเหมือนเดิม ซึ่งผู้ศึกษาก็อาจจะทราบได้ว่า ที่ว่าเหมือนเดิมหมายความว่าอย่างไร เพราะ “นา” ไม่ยอมจะอธิบายเมื่อถามถึงรายละเอียด เช่นเดียวกับที่เธอเลือกที่จะนิ่งเมื่อถูกถามว่า ถ้าพ่อมาขอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอก็ไม่ว่าจะในฐานะพ่อหรือสามีก็ตาม

เธอจะยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ด้วยหรือไม่ ส่วนประเด็นของลูกที่เกิดมา “นา” บอกว่าแล้วแต่กรรม เธอไม่มีเวลาจะคิดอะไรมากไปกว่า พຽງนี้เธอและครอบครัวจะกินอะไร และจะหาเงินมาจากไหน

การสืบเสาะและค้นหาความรู้สึกของ “แสน” จาก “เรื่องเล่า” ที่เขาเป็นผู้ถ่ายทอดออกมาทางคำพูดในหลายครั้งหลายคราจากหลายเรื่องหลายเวลาทำให้จับประเด็นได้ว่า “แสน” เกิดความรู้สึกกับบุตรสาวที่มากกว่าบุตรสาวในช่วงที่เขาเริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเรือนร่างของ “นา” เริ่มจากความอยากรู้ว่า การเกิดขึ้นของเต้านมในเด็กสาวเป็นอย่างไร “แสน” ลังเลและพยายามหักห้ามที่จะไม่ให้เกิดความรู้สึก แต่เมื่อมันเกินกว่าที่เขาจะห้ามได้ เมื่อความอยากรู้ส่งผลให้เขาเกิดความตั้งใจที่จะมองมากกว่าที่จะเป็นเพียงการได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในบางโอกาสสำหรับบ้านที่เป็นห้องพักแคบ ๆ และห้องน้ำที่มีฝาและประตูไม่ได้ปิดบังสายตาได้อย่างมิดมากนัก แม้ “แสน” พยายามบีบความรู้สึกของการอยากรู้ให้เกิดขึ้นเฉพาะเพียงความรู้สึกที่อยากรู้ แต่เมื่อวันหนึ่งที่ “แสน” ได้มีโอกาสสัมผัสสิ่งที่เขาเคยได้เห็นและอยากรู้ มันกลับทำให้ “แสน” เกิดความรู้สึกที่สร้างความพึงใจกับเขาเป็นอย่างมาก “แสน” ยอมรับว่ามีบางความรู้สึกที่กระตุ้นเตือนว่าการกระทำของเขาได้ก้าวล่วงไปเกินกว่าสิ่งที่พ่อทำกับลูกสาว แต่ทุกครั้งเขามักจะบอกกับตัวเองว่า เขาไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าการอยากรู้และเขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้ “นา” เสียหาย อีกทั้งจะรู้ได้อย่างไรว่าพ่อคนอื่นเขาไม่ได้ทำเหมือนที่ “แสน” ทำ

“...ผมว่าคนอื่นก็อยากทำ แต่ไม่กล้าทำเพราะกลัวเด็กมันไม่ยอม
ผมกล้าทำเลย ไม่มีใครกล้าบอกหรือว่าอยากทำ ทั้งที่ความจริงอาจ
จะเคยทำมาแล้วก็ได้...พอกีพ่อเถอะ มันก็เสี่ย...กันทั้งนั้น...”

“แสน” พูดแบบนี้กับผู้ศึกษามาตั้งแต่ตอนที่เขาดังโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำและเขาก็ยังพูดไม่แตกต่างไปจากเดิมในเนื้อหาสาระแม้พันโทษออกมาอยู่กับครอบครัวแล้วในปัจจุบัน “แสน” บอกว่าเขาอาจจะแตกต่างไปจากพ่อคนอื่นที่บุตรสาวเองก็พึงพอใจในสิ่งที่เขากระทำ ในที่สุดพฤติกรรมของ “แสน” ที่มีรากฐานจากความรู้สึกตามที่เขาบอกก็ได้พัฒนาไปสู่การได้เห็น การได้สัมผัส และจบลงที่การได้เสียมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกัน “แสน” ผลักความผิดส่วนหนึ่งไปให้แก่ภรรยาของตนเองว่าไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของเขาได้ เพราะเขา

ไม่ชอบผู้หญิงตี๋มสุรา กลียดกลิ่นสุราที่มาจากผู้หญิงที่เขาจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย เมื่อเขาได้เห็น ความบริสุทธิ์ของ “นา” ทั้งจากการรับรู้มาตลอดว่า “นา” ยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับใคร และจากการเห็นความบริสุทธิ์ผ่านทางพัฒนาการของเรือนร่างบุตรสาว จึงทำให้เขาไม่ลังเลที่จะ ดึงรั้งให้ “นา” เข้ามามีความสัมพันธ์ทางเพศกับตน

“แสน” บอกว่า การที่เขาได้มีโอกาสสัมผัสหน้าอกบุตรสาวไม่ว่าจากทางสายตาหรือร่างกาย ยังไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ทางเพศมากเท่ากับที่เขาได้เห็นอวัยวะเพศที่ปราศจากขนของบุตรสาว ความต้องการที่จะร่วมเพศกับบุตรสาวได้เกิดขึ้นจนยากที่จะจุดรั้งได้เมื่อ “แสน” มองเห็นร่างกาย ที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวผ่านทางช่องประตูที่เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่ใช้บอกถึงอาณาเขตว่าเป็น ห้องน้ำและใช้เป็นเครื่องหมายแสดงให้สมาชิกภายในบ้านทราบว่าในขณะนั้นมีผู้กำลังทำกิจธุระ อยู่ภายในมากกว่าที่จะใช้ปิดบังพฤติกรรมของบุคคลที่อยู่ภายในอาณาเขตของห้องน้ำให้พ้นไป จากสายตาของบุคคลที่อยู่ในบ้านได้ แม้ “นา” จะไม่มีโอกาสส่วนตัวและยังคงออกไปนั่งเล่นที่บริเวณ หน้าห้องพักหลังเสร็จสิ้นภารกิจในห้องน้ำ แต่ความรู้สึกของ “แสน” กลับไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น จนกลายเป็นสาเหตุให้เขาปฏิเสธข้อห้ามทางเพศสัมพันธ์ของสังคม โดยคิดว่าจะเป็นการกระทำ เพียงครั้งเดียว เพื่อตอบสนองและผ่อนคลายอารมณ์ของเขา ณ เวลานั้น

แต่เมื่อ “นา” มิได้แสดงอาการปฏิเสธหรือขัดขืน อีกทั้งยังปิดเรื่องทั้งหมดไว้โดยไม่เล่า หรือแพร่พรายไปสู่บุคคลอื่น ตั้งแต่ครั้งแรกในการสัมผัสเรือนร่างจนถึงการมีเพศสัมพันธ์อย่าง สมบูรณ์แบบ ทำให้ “แสน” บอกกับตัวเองว่า “นา” พึงพอใจในสิ่งที่เขากระทำ จากพื้นฐาน ความคิดดังกล่าวเป็นชนวนให้เขามีเพศสัมพันธ์กับ “นา” ในครั้งต่อ ๆ มา และเป็นการประกอบกิจ ที่เปิดเผยมากขึ้นเมื่อเขาเชื่อว่า “สุ” ผู้เป็นภรรยารับทราบพฤติกรรมที่เขามีกับบุตรสาว แต่กลับนิ่งเฉยไม่ตำหนิหรือห้ามปราม การใช้ชีวิตโดยมีภรรยาสองคนและหนึ่งในนั้นเป็นบุตรสาวของตนเอง อยู่ภายในบ้านเดียวกัน นอนร่วมกันจึงเป็นวิถีชีวิตเยี่ยงปกติของเขามากกว่าความรู้สึกว่าตนได้ กระทำการในสิ่งที่ฝ่าฝืนข้อห้ามทางสังคม ในเรื่องของกฎหมาย “แสน” มิได้ปฏิเสธถึงการรับรู้ ว่า พฤติกรรมทางเพศระหว่างเขากับบุตรสาวว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่เขาไม่สามารถตอบ ได้ในรายละเอียดว่าเป็นความผิดที่มีอัตราโทษมากน้อยแค่ไหน เพียงไร เมื่อถูกถามถึงเรื่องนี้ เขา จึงตอบกลับด้วยเสียงแข็ง ๆ ว่า

“...รู้สึก...ทำไมจะไม่รู้ ไม่ต้องเรียนกฎหมายหรอก ถ้าไม่ใช่คนบ้า ก็ต้องรู้... คือรู้ว่าผิด ตำรวจจับ แต่จะติดคุกก็ปีอันนี้ไม่รู้...”

เขาบอกว่า ไม่ใช่เพราะไม่กลัวการถูกลงโทษจากกฎหมาย แต่ที่เขายังกล้ากระทำต่อไป เพราะเขาคิดว่าเป็นเรื่องภายในสังคมครอบครัวของเขา ที่คงไม่มีใครไปแจ้งความดำเนินคดี ในเมื่อภรรยาของเขาและ ลูก ๆ ทุกคนก็ร่วมรับรู้มาโดยตลอด อีกทั้งบุตรสาวของเขาก็ให้ความยินยอมด้วยดีเสมอมา

เขาไม่เคยคิดว่า “นา” จะตั้งครรรภ์ เพราะเธอเพิ่งโตเป็นสาวร่างกายจึงไม่น่าจะพร้อมในการตั้งครรรภ์ได้ ในช่วงนั้นเขาตั้งใจว่า เขาจะยุติพฤติกรรมที่มีต่อบุตรสาวลงเมื่อบุตรสาวโตขึ้นและแต่งงานไปมีครอบครัว แต่ในช่วงที่ “นา” ยังเป็นโสดและอยู่กับเขา เขาก็จะยังคงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอไปเรื่อย ๆ ส่วนหนึ่งเป็นเหตุมาจากความสุขทางเพศที่เขาู้สึกว่า “นา” ให้ความสุขกับเขาได้มากกว่าและดีกว่าความสุขที่ได้รับจากการร่วมเพศกับภรรยาของตนเอง อีกทั้งยังรู้สึกว่ามันเองมีพลังกำลังและสุขภาพดีขึ้นมากกว่าเดิม โดยเฉพาะในเรื่องความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นในจำนวนครั้งที่มากกว่าและในแต่ละครั้งจะให้ความสุขในระยะเวลาที่ยาวนานกว่าหากเปรียบเทียบในช่วงก่อนที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ “นา” ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นผลโดยตรงมาจากการได้ร่วมเพศกับหญิง “บริสุทธิ์” ในวัยแรกเริ่มเป็นสำคัญ

การใช้กรอบเรื่องเวรกรรม ยังคงปรากฏให้เห็นจากแนวคิดของ “แสน” เขาบอกว่า การที่เขาได้รับสารภาพในเรื่องทั้งหมดเมื่อคดีขึ้นสู่ศาล เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า เขาเป็นคนดีคนหนึ่งที่กำลังทำกักล้าที่จะรับ ส่วนผิดหรือไม่นั้น เขาบอกว่าผิดตามหลักกฎหมาย ซึ่งเขาก็ได้รับโทษไปแล้ว โดยมีได้หลบหนี ส่วนในเรื่องของเวรกรรม เขาก็เชื่อว่า หากจะมีอยู่บ้างก็ในข้อที่ประพฤตินอกใจภรรยาแต่เขาก็ได้ชดใช้เวรกรรมไปจนหมดแล้วตั้งแต่เข้าไปทนทุกข์ทรมานอยู่ในเรือนจำ เพราะหากเขายังใช้กรรมไม่หมด ผลแห่งกรรมก็ต้องหวนกลับมาสนองต่อเขา แต่ที่ผ่านมาก็ไม่ปรากฏว่ามีอะไรที่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าเขาจะต้องชดใช้หนี้กรรมอีก “แสน” บอกว่าเขาไม่ใช่คนชั่วเพราะไม่ได้ไปลักขโมยหรือฆ่าใคร ลูกที่เกิดขึ้นจากเขาก็ได้รับการเลี้ยงดูให้มีชีวิตอยู่ เวรกรรมก็ได้ชดใช้ไปจนหมด ทุกวันนี้ “แสน” ก็มีความสุขตามควรแก่อัตภาพของตน

ในเรื่องความสัมพันธ์ที่มีกับ “นา” บุตรสาว “แสน” ยืนยันว่า หลังจากที่เข่าพันโทษออกมาจากเรือนจำ ทุกอย่างยังคงเป็นไปเหมือนเดิมก่อนที่เขาจะต้องคำพิพากษาของศาล เขายังคงมีความสัมพันธ์ทางเพศทั้งกับ “สุ” ผู้เป็นภรรยา และกับ “นา” บุตรสาวของตน โดยเขาอธิบายเหตุผลในเรื่องนี้ว่า การที่ “นา” เกิดมาจากภรรยาของเขาซึ่งหมายถึงเธอต้องเป็นลูกของเขา แต่เมื่อเขาได้เธอเป็นภรรยาอีกคนในขณะเดียวกัน ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ต้องสมควรดีอยู่แล้ว เมื่อเขาได้เข้าไปชดใช้กรรมที่ได้ทำผิดไว้ในคุกจนหมดสิ้น แต่ “นา” ไม่ได้ไปติดคุกตกทุกข์ได้ยากเหมือนกับตน ทั้งที่เขาและเธอได้ร่วมกันกระทำผิดในฐานะละเมิดข้อห้ามการล่วงประเวณี ฉะนั้น “นา” จึงต้องเป็นภรรยาของเขาต่อไปทดแทนการชดใช้กรรมที่ร่วมกันก่อขึ้น หากเกิดกรณี “นา” ไปมีสามีใหม่ก็จะกลายเป็นการก่อกรรมใหม่ในชื่อฐานะที่เธอประพฤติดีต่อเขาผู้เป็นสามี นอกเสียจากว่าเขาจะให้ความยินยอมเสียก่อนในลักษณะของการหย่าร้าง ส่วนด้านความรู้สึกที่ “แสน” มีต่อ “นา” ซึ่งอยู่ในฐานะทั้งบุตรและภรรยาในคราวเดียวกัน เขาบอกว่า มีทั้งความรู้สึกที่เป็นความรักแบบลูกและความรู้สึกที่รักแบบภรรยา แล้วแต่กรณีว่าเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนไหนและในบทบาทใด หากเขาเกิดอารมณ์ความต้องการทางเพศกับเธอ เขาจะมีความรู้สึกว่าเป็นภรรยาที่เขาและเธอจะต้องทำหน้าที่ของสามี-ภรรยาอย่างเต็มที่ แต่ถ้าเป็นเวลาอื่นเขาก็จะรู้สึกว่าเธอเป็นลูกและกระทำตนเหมือนพ่อที่มีต่อลูกโดยทั่วไป ซึ่งในเรื่องนี้ “แสน” อธิบายด้วยภาษาง่าย ๆ ตามลักษณะการพูดของเขา ว่า

“...ตอนนั้นใครจะไปมีอารมณ์คิด นอกจากอย่างนั้น เสร็จแล้วก็เสร็จกัน มันคนละตอน...กับแม่มันก็ไม่เห็นรู้สึกอะไร ตอนนั้นก็ตอนนั้น มันก็เป็นอย่างนั้นกันทุกคนแหละ ใครจะมัวมานั่งคิดทุกครั้ง...ทั้งแม่ทั้งมันนั่นแหละ ตอนเอามันก็เมื่อย ตอนอื่นก็ตอนอื่นไม่เห็นจะต้องคิดเลย เรื่องพรรคนี่...”

กรณีที่ 3 “เกิดมาเพื่อเป็น” อีกคนหนึ่งของพ่อ

เป็นเรื่องราวที่เรียงร้อยผ่าน “เรื่องเล่า” จากทั้งบุคคล “ผู้ได้กระทำ” และจากบุคคลใกล้ชิด ในฐานะของ “ผู้ได้รับการกระทำ” ทั้งจากน้ำเสียงและลีลาที่คละเคล้าไปด้วยความรัก ความห่วงใย ความสงสาร ความโกรธแค้น และความสับสนที่มีอยู่ในหลายบุคคลและ/หรือในบุคคลเดียวกันแต่ต่างเหตุของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต การเปิดปาก “เล่าเรื่อง” ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้จึงเป็นไปอย่างมีสีสันและผสมผสานไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่มากมาย ไม่ว่าจะเป็น “ต้อย” ในฐานะภรรยาของ “ชาย” หรือ “แก้ว” ในฐานะลูกสาวอันเกิดจาก “ต้อย” และ “ชาย” ที่ต้องตกเป็น “อีกคนหนึ่ง” ของ “ชาย” ผู้เป็นพ่อในเวลาต่อมา แม้จะปราศจาก “เรื่องเล่า” ผ่านคำพูดของเขาผู้ที่ เป็นทั้งพ่อและสามีของลูกสาวอีกมากกว่าหนึ่งคน อันเนื่องมาจาก “ชาย” เลือกว่าจะปฏิเสธการถ่ายทอดข้อมูลเมื่อผู้ศึกษาขออนุญาตที่จะพูดคุยในประเด็นดังกล่าว แต่ก็เชื่อว่าเขาจะปิดปากจนสนิทโดยปราศจากการเผยอปากเลยในทุกกรณีที่เอ่ยถาม

“ต้อย” เป็นหญิงสาวชาวเหนือ ผิวขาว รูปร่างได้ส่วน ไม่ถึงกับผอมแต่ก็ไม่เน้นว่าอ้วน มีเค้าหน้าจืดว่าสวยแม้จะอายุเลยวัยสาวมานาน เธอได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีบุตรที่เกิดกับ “ชาย” 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ อายุห่างกัน 3 ปี ในขณะที่ “ชาย” เป็นคนผิวคล้ำ รูปร่างสันทัด จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้นเช่นกัน ทั้งเขาและเธอเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน ความจริง “ต้อย” เคยมีสามีมาแล้วคนหนึ่งก่อนที่จะมาอยู่กับ “ชาย” แต่ถึงแม้เธอจะแต่งงานมีครอบครัวแล้ว แต่ “ชาย” ก็ยังเข้ามาสนิทสนมทั้งที่เธออายุมากกว่าเขาถึง 5 ปี ในที่สุด “ชาย” ก็มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเธอ ซึ่งความสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสองได้ตกเป็นข่าวเล่าลือกันในหมู่บ้านนานกว่า 1 ปี ก่อนที่ “ต้อย” จะตัดสินใจเลิกกับสามีทั้งที่เพิ่งแต่งงานกันได้เพียงสองปี แล้วมาอยู่กับ “ชาย” โดยไม่ได้แต่งงาน ซึ่งตอนนั้นเธออายุ 26 ปี ส่วน “ชาย” อายุ 21 ปี

“...ผมแอบรักเขา (หมายถึง ‘ต้อย’—ผู้ศึกษา) อยู่ก่อน มารู้อีกที่เขา ก็แต่งงานกับหนุ่มต่างบ้านไปแล้ว แต่ผมก็ยังรักเขาอยู่ ไม่รู้จะทำอย่างไร เพื่อนข้างบ้านแนะนำให้เข้าหา ผมก็เลยลองดู...แอบได้กันอยู่เป็นปี... ไม่รู้สิ จริง ๆ แล้ว ถ้าไม่มีใครรู้ ก็คงแอบได้กันไปเรื่อย ๆ...”

ภายหลังการมาอยู่กินกับ “ชาย” ได้เพียงปีเดียว เธอก็ให้กำเนิด “แก้ว” ลูกสาวคนแรกและ “กิ้ง” ลูกสาวคนที่สองในอีก 3 ปีต่อมา ซึ่งเขาตัดสินใจทำหมันหลังจากมีลูกคนที่สองตามคำแนะนำของโรงพยาบาล การดำเนินชีวิตของทุกคนในครอบครัวเป็นไปตามปกติ ด้วยการเลี้ยงปลา ทำนา ปลูกผัก และเลี้ยงสัตว์ปีกอีกจำนวนหนึ่งบนพื้นที่ 20 ไร่ โดยบุคลิกลักษณะของ “ชาย” เขาจะเป็นคนพูดน้อย ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ และที่สำคัญคือไม่ชอบสมาคมกับใคร สาเหตุส่วนหนึ่งเป็นเพราะปฏิกิริยาของคนในหมู่บ้านที่ส่วนใหญ่จะแสดงความรู้สึกที่ไม่เป็นมิตร เพราะ “ชาย” และ “ต๋อย” กระทำผิดผี คบขู้และไม่อยู่ในศีลธรรม ซึ่งปฏิกิริยาที่ชาวบ้านแสดงออกต่อเขาทำให้เขาไม่กล้าและไม่ชอบที่จะเข้าสังคมหรือพูดจากับใครแม้แต่พี่น้องของตนเอง

“...มีแต่คนไม่ชอบเรา คอยกับเรา ลับหลังก็นินทาเรา ผมถือว่า
ผมไม่ได้ไปขอข่าวใครกิน ไม่คบก็อย่าคบ เรื่องของใคร เรื่องของมัน
ใครดีกับเราเราก็ดีด้วย ใครไม่ดีกับเราก็ไม่เห็นจะต้องไปตีด้วย...
ขนาดพี่น้องกันยังเชื่อใจกันไม่ได้เลย...”

“ชาย” พูดด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจคนรอบข้างที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกับตน และเขาก็ปฏิบัติตัวเหมือนกับที่เขารู้สึก ในแต่ละวันเขาแทบจะไม่เอ่ยปากพูดคุยกับใครนอกจากคนในบ้าน เขาไม่เคยไปร่วมงานสังคมใด ๆ ไม่ว่าจะป็นงานบุญที่วัด หรืองานของเพื่อนบ้านที่แม่จะส่งบัตรเชิญมาให้ก็ตาม เขาปฏิบัติตนแบบนี้มาตลอดนับตั้งแต่วันที่ตัดสินใจอยู่กินกับ “ต๋อย” จนกระทั่งทุกวันนี้

แล้วชีวิตครอบครัวก็เกิดเหตุอันนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงในหลายประการขึ้น เมื่อ “แก้ว” อายุล่วงเข้าปีที่ 14 เธอเป็นเด็กหญิงร่างสูง ผิวขาว จัดได้ว่าเป็นหญิงสาวที่หน้าตาสวยคนหนึ่ง ในหมู่บ้าน ซึ่งความจริงปรากฏการณ์ที่เป็นเหตุนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ครอบครัวนี้ได้สื่อเค้าแสดงให้เห็นมาล่วงหน้าบ้างแล้วเป็นเวลานานนับปี เพียงแต่ “ต๋อย” ไม่ได้ให้ความสนใจกับพฤติกรรมนำที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น แม่ “แก้ว” จะเคยนำเรื่องมาบอกกับเธอว่า พ่อชอบแอบเข้ามา กอดและจับหน้าอกเวลาที่ไม่มีใครอยู่ที่บ้าน แต่ “ต๋อย” ก็ไม่เชื่อและคิดว่าสิ่งที่ลูกสาวบอกเป็นความเข้าใจผิดที่ลูกมีต่อสามีของเธอ ถึงแม้ว่าในช่วงหลังคำบอกเล่าของ “กิ้ง” จะช่วยยืนยันว่า

เห็นพ่อทำอย่างนั้นกับพี่สาวจริง ๆ แต่ “ต๋อย” ก็ยังคงไม่เชื่อ และคิดว่าพี่น้องทั้งสองคงช่วยกัน โทกมากกว่าที่จะพูดความจริง

“...พ่อมันเป็นคนเงิบ ๆ เฉย ๆ ใครจะไปคิดว่ามันจะทำ เวลาอยู่ บ้านแทบจะไม่เคยเห็นพ่อมันพูดกับลูก แล้วมันจะไปทำอย่างนั้นทำไม เราก็ได้แต่คิดอย่างนี้...”

แม้ว่า “ต๋อย” จะเล่าเรื่องโยงโยให้เห็นถึงนิสัยของ “ชาย” ผู้เป็นพ่อว่าไม่น่าจะเป็นผู้ก่อเหตุ ตามที่ “แก้ว” ลูกสาวคนโตเล่าให้ฟังได้เลย แต่ “แก้ว” ได้เล่าถึงพฤติกรรมของพ่อที่กระทำต่อเธอ ตอนที่เธออายุได้ประมาณ 12 ปี ว่า

“...มันเป็นเรื่องน่าอายที่สุด...มีครั้งหนึ่ง อยู่กับพ่อสองคน อยู่ ๆ พ่อ ก็ขอดูหน้าอก ...พ่อบอกว่านมขึ้นหรือยัง ตอนนั้นหน้าอกเพิ่งขึ้น...พ่อ ชอบแอบจับหน้าอกเวลาไม่มีใครเห็น ยิ่งตอนไปนา พ่อจะล้วงจับถึง ข้างใน บางทีก็ขยำ บอกว่าช่วยขยายให้ใหญ่ ๆ เวลาเป็นสาวจะได้สวย มีลูกจะได้มีนมพอให้ลูกกิน...”

“แก้ว” บอกว่าตอนนั้นเธอเชื่อในสิ่งที่พ่อบอกและยอมให้พ่อทำตลอดมา เธอคิดไม่ถึงว่า สิ่งที่พ่อกระทำต่อเธอจะเป็นเรื่องของอารมณ์ความต้องการทางเพศ สำหรับเธอเวลาถูกพ่อจับ หน้าอก บางครั้งก็รู้สึกเจ็บถ้าพ่อขยำแรง ๆ บางครั้งก็รู้สึกจุกกะจี้เวลาพ่อลูบหรือคลึงเบา ๆ และ “แก้ว” ก็ยอมรับว่ามีบางครั้งที่รู้สึกเกิดอารมณ์เพศ เพียงแต่ตอนนั้นเธอยังไม่ทราบว่ ความรู้สึก แบบนั้นคือความรู้สึกอะไร รู้แต่ว่าเป็นความรู้สึกที่เธอชอบและเพลิน “แก้ว” บอกว่าตอนที่ถูกพ่อ ทำในครั้งแรก ๆ เธอได้นำเรื่องนี้ไปบอกแม่ แต่แม่ไม่ได้ช่วยอะไรเธอได้เลยนอกจากดุเธอและบอก ว่าเธอแก่แดด และเป็นลูกอกตัญญูไปว่าพ่อบังเกิดเกล้า ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเธอก็ไม่เคยเล่าให้แม่ ฟังอีกเลย ในขณะที่ในช่วงหลังพ่อยิ่งแสดงพฤติกรรมการจับหน้าอกเธอบ่อยขึ้น และกล้าทำแม่ จะมี “กิ้ง” อยู่ด้วย พ่อเคยบอกว่าเมื่อ “กิ้ง” โตขึ้นจนมีอายุเท่ากับเธอ พ่อก็ต้องทำแบบนี้ให้ “กิ้ง” เหมือนกัน

แล้วเหตุการณ์ที่สื่อเค้าว่าจะเกิดก็เกิดขึ้นจริง ๆ “ต๋อย” บอกว่าจำได้อย่างแม่นยำในเย็นวันที่เกิดเหตุ เมื่อ “แก้ว” กลับมาจากไปนากับพ่อเหมือนเช่นปกติในทุกวันที่ทั้งสองไปนาเพื่อดูแลข้าวที่ปลูกไว้ แต่เย็นวันนั้น “แก้ว” ไม่พูดและนั่งน้ำตาคลอเข้าตลอดเวลา เธอก็เข้าใจว่า “แก้ว” คงถูกพ่อดู จึงไม่ได้ถามอะไร จนกระทั่งจะเข้าอนตาของ “แก้ว” ก็ยังคงเต็มไปด้วยน้ำตา เธอจึงถามและคาดคะเนหาความจริง จนในที่สุด “แก้ว” ก็เล่าให้ฟังว่า พ่อได้ร่วมเพศกับเธอที่กระท่อมนาเมื่อตอนเย็นก่อนที่จะกลับบ้าน เธอได้ถามเรื่องนี้กับสามีในทันที ซึ่ง “ชาย” ก็มิได้ปฏิเสธ พร้อมกับอ้างเหตุผลว่า ที่เขาทำเพราะ “แก้ว” เสียตัวให้กับหนุ่มในหมู่บ้าน

“พ่อมันบอกว่า ถึงอย่างไรมันก็เสียไปแล้ว ที่พ่อมันทำก็ไม่ได้ทำให้เสียหายอะไรเพิ่ม มันไม่ได้บริสุทธิ์อะไรตรงไหน... และถ้าลูกมันไม่ยอม พ่อมันจะกล้าทำหรือ...จะว่าพ่อมันข่มขืน เราก็ไม่เห็นว่ามันมีรอยแผลอะไรตรงไหน ถามมันมันก็บอกว่าพ่อไม่ได้ตี...เราก็ไม่รู้จะเชื่อใคร แต่พ่อมันก็บอกว่าจะรับผิดชอบ แล้วก็บอกว่าจะไม่ทำอีก...ไม่รู้จะทำอย่างไร รู้ถึงไหนก็อายุถึงนั้น...”

“ต๋อย” เล่าเรื่องถ่ายทอดความรู้สึกให้ฟังพร้อมทั้งยกข้อสงสัยและเหตุผลที่ทำให้เธอต้องทำความเข้าใจกับทุกคนในบ้านในฐานะที่เป็น “ผู้รับรู้การกระทำ”ว่าจะไม่นำเรื่องทั้งหมดไปเล่าให้ใครฟัง เพราะเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ส่วน “ชาย” ก็รับปากว่าจะไม่ทำกับลูกสาวอีกและมันเป็นเรื่องภายในบ้านก็ขอให้ทุกอย่างเลิกแล้วต่อกันไป

“เรื่องเล่า” จาก “ต๋อย” มีบางอย่างที่สอดคล้องกับที่ “แก้ว” บอก แต่ในขณะเดียวกันก็มีบางส่วนที่แตกต่างไปจากกัน “แก้ว” เล่าถึงรายละเอียดในวันที่เกิดเหตุว่า ตอนนั้นเธอกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เทอมปลาย แต่เป็นช่วงปิดเทอมเธอก็อยู่บ้าน ตอนบ่ายของวันนั้นพ่อบอกให้เธอออกไปนาเพื่อช่วยพ่อ เธอและพ่อช่วยกันถางคันนาจนกระทั่งถึงตอนเย็น ก่อนกลับบ้านพ่อบอกให้พักเหนื่อยก่อน โดยนั่งพักที่กระท่อมนาซึ่งพ่อสร้างไว้สำหรับหลบแดดและหลบฝนเวลาออกมาทำนา ขณะที่นั่งพักกันอยู่ พ่อถามเรื่องเพื่อนผู้ชายที่มักเข้ามาพูดคุยกับเธอเวลาไปโรงเรียนหรือเจอกันที่ตลาด เธอบอกพ่อว่าเป็นแค่เพื่อนที่เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน แต่พ่อกลับไม่เชื่อ และคิดว่าว่ายังไม่ทันโตเป็นสาวแต่ใจแตกคิดจะมีสามี

“...พ่อขอคุณน้าออก บอกว่าจะดูว่ายังบริสุทธิ์อยู่หรือเปล่า พ่อเลิกเสีย
 ขึ้นแล้วล้วงเข้าไปในเสื้อใน เอามือคลึงไปคลึงมา แล้วตะคอกเสียงดังว่า
 เสียตัวให้มันแล้วใช่ไหม ยังไม่ทันได้ตอบอะไร พ่อก็ผล็องลงไปนอนกับ
 พื้น ดึงกางเกงออก แล้วเอามือจับตรงนั้น...พ่อถามเสียงดัง โดนมันแล้ว
 ละซี ก็ทั้งตกใจทั้งกลัวตอนนั้นคิดว่าพ่อคงดูออก ก็เลยไม่กล้าโกหก
 บอกพ่อไปตามจริงว่า เสียให้เพื่อนคนนั้นไปแล้ว...”

“แก้ว” บอกว่าเธอตั้งตัวไม่ทัน และกลัวมากจนไม่กล้าส่งเสียง คิดว่าพ่อจะตบหรือบีบคอ
 ไม่คิดว่าพ่อจะร่วมเพศกับเธอ หลังจากที่พ่อทำกับเธอจนเสร็จแล้ว พ่อก็ไม่พูดอะไร บอกให้แต่ง
 ตัวและกลับบ้าน พอมาถึงบ้านเธอก็เล่าให้แม่ฟังทันที ซึ่งตอนนั้นพ่อและน้องสาวของเธอก็อยู่
 ด้วย แต่สุดท้ายแม่ก็ไม่กล้าทำอะไร นอกจากบอกทุกคนให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ และห้ามเธอ
 คบกับเพื่อนชายโดยเด็ดขาด

แม้ “ชาย” จะให้สัญญากับทุกคนในบ้านว่าจะไม่กระทำพฤติกรรมทางเพศเช่นนั้นกับ
 “แก้ว” อีก แต่ต่อมาอีกไม่กี่วันเขาก็ทำกับเธออีก เขาบอกกับเธอว่า เธอได้ตกเป็นของเขาแล้ว
 ถึงอย่างไรก็แก้ไขอะไรไม่ได้คงต้องเป็นอย่างนี้ต่อไป และการที่เขาจะมีอะไรกับเธอก็ไม่ได้ทำให้
 เธอเกิดความเสียหายอะไร เพราะทุกอย่างมันได้เสียไปจนหมดแล้วตั้งแต่กับเพื่อนชาย “แก้ว” เล่า
 ให้ฟังว่า เธอได้พยายามที่จะอธิบายให้พ่อเข้าใจถึงความจริงในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับ
 เพื่อนชาย ที่เธอบอกกับพ่อว่า “เสียให้เขาไปแล้ว” ในวันที่เกิดเหตุที่กระท่อมมานั้น เธอหมายถึง
 การที่เคยถูกเพื่อนชายกอด จูบ และจับหน้าอกซึ่งก็เพียงครั้งเดียวในชีวิต แต่สิ่งที่เธอพยายามจะ
 อธิบายมันมิได้ก่อประโยชน์อะไรกับเธอเลย นอกจากถูกกล่าวหาว่าเป็นการ “โกหก” พ่อบอกกับ
 เธอว่าทุกวันนี้เธอได้ตกเป็นของพ่อแล้ว การไม่ยอมให้พ่อของเธอร่วมเพศทั้งที่เธอเป็นของพ่อแล้ว
 แสดงว่าเธอเป็นผู้หญิงไม่ดี คิดจะมีชู้และกลับไปหาเพื่อนชาย นอกจากนี้พ่อยังบอกกับเธอกอีกว่า
 เธอได้ทำผิดผิดกับคนนอกครอบครัว เพราะฉะนั้นเธอจะต้องเชื่อฟังและยอมทำตามที่พ่อต้องการ
 เพื่อเป็นการแก้เคล็ด แม้เหตุผลทั้งหมดที่พ่อกล่าวมาจะไม่ได้ให้ความกระจ่างอะไรกับเธอมากนัก
 ในขณะนั้น แต่เธอก็ไม่กล้าที่จะบอกหรือปรึกษาใครเพราะเธอคิดว่ามันเป็นเรื่องน่าอับอาย และ
 ใคร ๆ ก็ต้องตำหนิเธอ หากคนเหล่านั้นได้ทราบว่าเขาเคยถูกหนุ่มในหมู่บ้านกอดจูบและปัจจุบัน
 ยังตกเป็นเมียอีกคนของพ่อตัวเองอีกด้วย

แต่เมื่อ “ชาย” ได้พูดคุยกับผู้ศึกษา เขากลับให้ข้อมูลที่แตกต่างไปจากที่ “แก้ว” บอก เมื่อเขายืนยันถึงความบริสุทธิ์ใจไปในอีกลักษณะหนึ่ง ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นเพราะเขาวางแผนหรือตั้งใจที่จะทำให้เกิดความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งซึ่งถึงขนาดการร่วมประเวณีกับบุตรสาว แม้เขาจะแสดง “พฤติกรรมน่า” ออกมาในช่วงก่อนหน้านั้น ก็เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างมีขอบเขตจำกัดตามที่เขากำหนดไว้กับตัวเองแล้ว เขาบอกว่า สาเหตุสำคัญของการได้บุตรสาวมาเป็นภรรยา เป็นเพราะความโกรธที่เขามีต่อบุตรสาวในเรื่องความสัมพันธ์ที่เกินขอบเขตกับเพื่อนหนุ่ม แล้วความโกรธนั้นถูกแสดงออกด้วยการร่วมประเวณี

“...ไม่ได้ตั้งใจให้ถึงขนาดนั้นหรอก แค่จับ ... อยากรู้มั่ง สาบานได้ไม่เคยคิดแบบนั้น ... แต่วันนั้นเพราะไม่โหมมากกว่า ‘มัน’ อยากรักก็ให้มันซะเลย (หมายถึง “กิง” บุตรสาว--ผู้ศึกษา) คิดแค่นั้นจริง ๆ ...โอ๊ย ถ้าผมคิด ผมทำไปนานแล้ว ไม่ต้องรอให้โตขนาดนี้หรอก...”

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมทางเพศของ “ชาย” ผู้เป็นพ่อที่เข้ามามีเพศสัมพันธ์กับ “แก้ว” ก็ยังคงดำเนินต่อไป แม้เขาจะให้สัญญาว่าจะไม่กระทำอีกก็ตาม และถึงแม้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจะถูกถ่ายทอดสู่การรับรู้ของ “ต๋อย” ผู้เป็นแม่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะไม่ได้มีการแก้ไขแต่อย่างใด ซึ่งในเรื่องนี้ “ต๋อย” ได้เล่าให้ฟังว่า พอเธอทราบถึงสิ่งที่สามีของเธอกระทำต่อลูกสาวตัวเองในครั้งต่อ ๆ มา เธอก็ได้ต่อว่าและสอบถามเรื่องนี้กับสามีตนเองทันทีทุกครั้งว่าทำไมจึงเกิดเรื่องเหมือนเดิมอีกทั้งที่ได้ตกลงกันแล้วว่าจะไม่กระทำ ซึ่งคำตอบที่ได้จากเขาก็ไม่ได้มีอะไรต่างไปจากเดิม และก็จบลงที่การรับปากว่าจะไม่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก แต่อีกไม่นานเหตุการณ์ทุกอย่างก็ซ้ำรอยเดิม จนเธอรู้สึกสับสนในข้อมูลที่ทั้งสองฝ่ายนำมาเล่าว่าอะไรคือความจริงที่เกิดขึ้น ระหว่างข้อมูลที่ “แก้ว” บอกว่าเธอได้พยายามปฏิเสธผู้เป็นพ่อแล้วทุกครั้งกับข้อมูลจาก “ชาย” ที่ว่า “แก้ว” เป็นฝ่ายให้ความยินยอมและพึงพอใจในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่โดยส่วนตัวเธอเชื่อว่าทั้งสองคงพอใจและเต็มใจที่จะแอบมีความสัมพันธ์กันมากกว่าที่จะเป็นความต้องการของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่เพียงผู้เดียว เหมือนกับที่เธอและ “ชาย” เคยกระทำต่อกันก่อนที่จะอยู่กับฉันสามีภรรยา

“...เรื่องอย่างนี้ ตบมือข้างเดียวมันไม่ดังหรอก พ่อมันก็ชอบแบบนี้ มาตั้งแต่ที่ทำงานกับเรา ลูกมันก็คงชอบ มันคงเป็นเวรเป็นกรรมที่เราเคย ทำกับคนแรก จะให้ทำอย่างไร หมาเคยกินซี่มันก็ต้องกินซี่...”

“ต๋อย” พูดอย่างคนที่พยายามจะตั้งใจให้ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นให้ได้ ทางออกที่เธอทำได้ ดีที่สุดในขณะนั้นตามความคิดของเธอก็คือ การเก็บเรื่องไว้และพยายามกำชับทุกคนในครอบครัว ไม่ให้บอกใคร เพราะเธอเชื่อว่าคนในหมู่บ้านคงจะสาปแช่งและสมน้ำหน้าพวกเธอมากกว่าที่จะ เข้าใจหากพวกเขาเหล่านั้นได้รับทราบความจริงทุกอย่างที่เกิดขึ้น

จากการที่แม่ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือหรือยับยั้งพฤติกรรมของพ่อที่เกิดขึ้นกับ “แก้ว” ได้ และจากพฤติกรรมอีกหลาย ๆ ประการของทั้งพ่อและแม่ ทำให้เธอเกิดความรู้สึกที่ทำให้เชื่อได้ว่าแม่รับรู้และเห็นดีเห็นงามด้วยกับการกระทำของพ่อทั้งหมด โดยเฉพาะเมื่อพ่อบอกกับ เธอเสมอว่า แม่ได้ยกเธอให้เป็นสมบัติของพ่ออีกคน เพราะถ้าแม่ไม่ยอมให้พ่อทำกับเธอ แม่คง ไล่ พ่อออกจากบ้านไปแล้วหรือไมก็ต้องไปแจ้งความดำเนินคดี แม้เธอจะไม่เคยถามแม่ถึงเรื่องนี้ ว่าเป็นจริงอย่างที่พ่อพูดหรือไม่ แต่บางครั้งเธอก็คิดว่าสิ่งที่พ่อพูดก็มีส่วนที่เป็นความจริง เพราะ แม่ ก็มักบอกกับเธอว่า

“...อย่าไปเล่าให้ใครฟังล่ะ ไม่มีใครรักเราเท่าพ่อแม่ของเราหรอก... ถ้ามีงไม่ไปให้...มันเอา พ่อมีงก็คงไม่ทำกับมีงหรอก...ชาติที่แล้วมีง คงเคยเป็นเมียของพ่อมีง หรือไมก็เคยทำให้พ่อมีงเสียใจจนเป็นเวรเป็น กรรมมาจนถึงชาตินี้...คิดเสียว่า เป็นการใช้กรรมที่มีงก่อไว้...”

“แก้ว” พูดด้วยน้ำเสียงเชื่อมั่นเมื่อเธอยังจำคำพูดของแม่ที่บอก เธอบอกว่ามันอาจจะมีส่วนจริงอย่างที่แม่บอก เพราะถ้าเธอไม่เคยสร้างเวรสร้างกรรมไว้กับพ่อของเธอ หรือเพราะไม่ใช่ ว่าเธอเคยเป็นภรรยาของพ่อเธอมาแต่ชาติปางก่อน พ่อคงไม่อยากจะเธอเป็นภรรยาทั้งที่เธอเป็น ลูกสาวแท้ ๆ ที่เกิดมาจากพ่อ ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่จะเกิดขึ้นได้กับคนทั่วไป เมื่อชาตินี้ เธอเกิดมาเป็นลูกทุกอย่างมันก็เลยต้องเป็นอย่างที่มีมันเป็นอยู่ ถ้าหากเธอเกิดเป็นคนอื่น เธออาจ

จะต้องเป็นเมียร้อยของพ่อ ซึ่งเธอคิดว่า มันคงเป็นความรู้สึกแยกว่านี่ที่ต้องเกิดมาเป็นศัตรูคู่แข่งกับแม่ในการแย่งผู้ชายคนเดียวกัน

เมื่อพฤติกรรมทางเพศระหว่าง “ชาย” กับลูกสาวตัวเองมิได้ถูกสกัดกั้นหรือขัดขวางจากอุปสรรคใด ๆ ในที่สุดแล้ว มันก็พัฒนาไปสู่การเป็น “พฤติกรรมปกติ” ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว แม้ทุกคืน “แก้ว” จะนอนกับ “กิง” ส่วนพ่อจะนอนมุ้งเดียวกับแม่ แต่ด้วยความที่พฤติกรรมดังกล่าวได้กลายเป็นพฤติกรรมปกติของครอบครัวไปแล้ว พ่อจึงสามารถเข้ามามีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอได้ในทุกคืนตามที่เขาต้องการ แม้ ณ ที่นอนนั้นจะมี “กิง” บุตรสาวอีกคนนอนอยู่ข้าง ๆ แต่แม้พื้นที่ในการร่วมรักจะขยายอาณาเขตมากขึ้น ก็มีได้หมายความว่า พฤติกรรมการแอบมีเพศสัมพันธ์ที่พ่อกระทำกับเธอในสถานที่อื่นนอกเหนือจากบ้านจะมีได้เกิดหรือลดน้อยลงแต่ประการใด เพราะทุกครั้ง “แก้ว” ไปมาเพื่อช่วยงานพ่อ ท้ายสุดก็มักจะจบลงที่การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งเธอบอกว่า หากเลือกได้ เธอเลือกที่จะให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นนอกบ้านมากกว่าที่จะมากระทำกันที่บ้าน เพราะเธอจะรู้สึกอึดอัดที่ต้องประกอบกิจร่วมรักกับพ่อในขณะที่แม่และน้องสาวนอนอยู่ไม่ห่างไปจากบริเวณที่เธอและพ่อมีความสัมพันธ์กัน

เหตุการณ์ยังคงดำเนินไปอย่างไม่มีการยุติลงได้ กระทั่งเมื่อ “แก้ว” จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และต้องเดินทางไปศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษาที่ตัวจังหวัด จึงเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพ่อได้รับผลกระทบ เพราะ “แก้ว” ต้องไปพักอยู่ที่บ้านญาติฝ่ายแม่ที่มีบ้านอยู่ในตัวเมืองและไม่ไกลจากสถานศึกษาของเธอมากนัก ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาการเดินทางและค่าใช้จ่ายในแต่ละวัน เพราะหากยังคงให้เธอพักอาศัยอยู่กับพ่อแม่เหมือนเดิม พ่อจะต้องซื้อรถจักรยานยนต์เพื่อใช้ในการรับ-ส่งเธอระหว่างตัวอำเภอเข้าหมู่บ้าน นอกเหนือจากค่าโดยสารรถประจำทางระหว่างอำเภอถึงจังหวัดในทุกวัน

แต่ถึงอย่างไร “แก้ว” กลับบ้านเดือนละสองครั้ง ในช่วงนี้เองที่เธอเริ่มมีความรู้สึกต่อพ่อเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เธอเล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนนั้นว่า

“...คิดถึงเขา (หมายถึงพ่อ—ผู้ศึกษา) แต่มันคนละอย่างกับที่คิดถึงแม่ ตอนแรกก็คิดว่าเพราะเหงา ไม่เคยห่างบ้าน แต่...ไม่รู้สิ อยากรูก

กอด หรืออะไรก็ไม่รู้ วันไหนจะกลับบ้าน จะรู้สึกดีมาก ๆ พุดอย่าง
ไม่อาย กลับถึงบ้าน เริ่มเองเกือบทุกที (หมายถึงเริ่มต้นเพื่อมีเพศ
สัมพันธ์กับพ่อ--ผู้ศึกษา) มันบอกไม่ถูก เวลาเป็นมาก ๆ ยังเคยอิจฉา
แม่ที่นอนกับพ่อทุกคืน...สงสัยเราจะบ้ามั้ง..."

จากความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับ "แก้ว" เป็นแรงขับที่นำไปสู่พฤติกรรมของเธอที่มีต่อพ่อ ซึ่งเธอ
เองก็ไม่ทราบว่าความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะเธอรู้สึกรักพ่อแบบผู้ชาย
หรือไม่ และเธอก็ไม่ได้สนใจที่จะรู้หรือหาคำตอบให้ตัวเอง เธอรู้แต่ว่าทุกครั้งที่เธอกลับบ้านเธอ
จะต้องมีความสัมพันธ์กับพ่อทุกครั้งโดยที่เธอมักเป็นฝ่ายร้องขอเอง ไม่ว่าจะด้วยการกระทำ
หรือคำพูดที่สื่อถึงความปรารถนานั้น และพ่อก็จะให้การสนองตอบในสิ่งที่เธอต้องการเสมอ
ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเธอและพ่อ แม้จะอยู่ภายใต้การรับรู้ของ "ต๋อย" ตลอดเวลา
แต่ดูเหมือนว่ามันเป็นสิ่งที่จะต้องเป็น และเป็นเหตุการณ์ที่ถูกทำให้ "ต๋อย" ต้องยอมรับมากกว่า
ที่จะไปปฏิเสธหรือยับยั้ง

"...มันคงคิดถึงกัน พ่อลูกกันนี้ เราจะไปว่าอะไรเขาได้ละ...ไฉ่จะไป
ห้าม มันก็ไซท์ เรื่องมันจนขนาดนี้แล้ว...ก็ได้แต่คิดว่า มันคงเป็นเวรเป็น
กรรม ใครทำอะไรไว้ก็คงได้อย่างนั้น...แล้วอีกอย่าง จะว่าไปแล้ว มันก็
ไม่ได้ไปทำผิดกับใครที่ไหน ...นั่นก็ลูก นี่ก็ผีว ปล่อยมัน เราก็อยู่ของเรา
ชินไวยวายไปก็มีแต่จะเสีย...เกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็น ใครจะไปคิดว่า
มันจะเป็นอย่างนี้ ก็ได้แต่คิด ว่าเมื่อไหร่จะหมดเวร..."

สิ่งที่ "ต๋อย" บอกมีความสอดคล้องกับเรื่องเล่าจาก "แก้ว" ที่ว่า ทุกครั้งที่เธอกลับบ้าน
เธอจะกลับมาในวันศุกร์ ค้างที่บ้านสองคืน ก่อนที่จะเดินทางกลับในตัวเมืองในบ่ายวันอาทิตย์
และทั้งสองคืนที่เธอค้างที่บ้าน พ่อจะเข้ามาอนมุ้งเดียวกันกับเธอและอยู่ด้วยจนถึงเช้าทุกวัน
ซึ่งแม่และน้องสาวก็ทราบดีในเรื่องนี้ เธอจึงรู้สึกว่าการทุกอย่างนี้เป็นพฤติกรรมปกติที่มีไซ่เรื่องผิดอะไร
โดยเฉพาะเมื่อพ่อบอกว่า แม่อายุมากแล้วและหมดความต้องการทางเพศ ซึ่งเธอก็คิดว่าน่าจะ
เป็นความจริงเพราะระยะหลังแม่ชอบไปวัด นุ่งขาวห่มขาวทุกวันพระ และสนใจทางธรรมมากขึ้น
อีกทั้งแม่ก็อายุมากกว่าพ่อ จึงน่าจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นได้ว่า แม่กำลังเข้าสู่วัยที่หมดความ

ต้องการทางเพศและมุ่งปฏิบัติธรรม การที่แม่ยินยอมให้พ่อมาร่วมหลับนอนกับเธอทุกวันเมื่อเธอกลับบ้านจึงเป็นเสมือนสัญญาฉบับของเธอ ให้เธอทำในสิ่งที่พ่อยังต้องการในขณะที่แม่หมดความต้องการ

“...ย่ามัน (หมายถึง “ต้อย”—ผู้ศึกษา) ชอบทำบุญ มาตั้งนานแล้ว วันพระก็ไปถือศีลนอนที่วัด...ผมนะเธอ ไม่ห rokok ไม่ชอบไปเจอใคร เราก็ทำมาหากินของเราไป จะให้ผมทำเหมือนย่ามัน ผมทำไม่ได้ห rokok ใครจะทำอะไรก็ทำไป ผมถือว่าทางใครก็ทางใคร...”

คำยืนยันจาก “ชาย” ที่บอกถึงพฤติกรรมการชอบทำบุญของ “ต้อย” ว่าเกิดขึ้นมานานแล้ว และมีลักษณะที่แตกต่างไปจากตัวเขาที่ไม่ชอบไปทำบุญโดยอ้างเหตุผลว่าไม่อยากสมาคมกับใคร ส่วนความสัมพันธ์ที่เป็นพฤติกรรมปกติระหว่างเขากับ “แก้ว” ต้องสะดุดลงในปลายปีเดียวกันนั่นเอง เมื่อ “แก้ว” ได้ทราบความจริงเพิ่มเติมว่า นอกจากเธอที่ได้เป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของพ่อแล้วยังมี “กิง” น้องสาวของเธออีกคนที่อยู่ในสถานภาพของการเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของพ่อซึ่งไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากเธอ โดย “กิง” เข้ามาเป็นส่วนประกอบที่สามในบรรดาภรรยาของพ่อตั้งแต่อตอนที่ “แก้ว” เข้ามาเรียนหนังสือและพักอยู่ในตัวจังหวัดได้ไม่ถึงสองเดือน “แก้ว” โกรธพ่อมาก และ คิดว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้นแม่ของเธอต้องรับรู้และมีส่วนในการเปิดช่องทางจนกลายเป็นโอกาสให้พ่อและ “กิง” สามารถกระทำในสิ่งที่เธอกับพ่อเคยกระทำ เธอมองว่าแม่ก็มีส่วนผิดในเหตุการณ์นี้ แม่แม่จะไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อ แต่แม่ก็ไม่ควรยอมให้พ่อกับน้องสาวมีความสัมพันธ์กันเพราะแม่ก็รับรู้มาตลอดเวลาที่พอกับเธอยังคงมีความสัมพันธ์กันอยู่ “แก้ว” บอกว่าเธอโกรธ “กิง” ในฐานะที่รู้เห็นและรับทราบในการกระทำระหว่างเธอกับพ่มาตลอด แต่ “กิง” กลับกลายเป็นผู้หญิงอีกคนที่กระทำหรือยอมให้พ่อกระทำได้เหมือนกับที่เกิดขึ้นกับเธอ “แก้ว” ไม่ทราบและไม่เคยถามว่าทำไม “กิง” จึงยอมเข้ามาเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของพ่อทั้งที่รับรู้เรื่องราวทั้งหมดของเธอและพ่อเป็นอย่างดี ประกอบกับจากอดีตที่ผ่านมา “กิง” มักจะแสดงอาการปฏิกิริยาต่อต้านในความสัมพันธ์ระหว่างเธอและพ่ออยู่เนือง ๆ การกระทำของ “กิง” ในสายตาของ “แก้ว” ที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกัน ทำให้เธอมอง “กิง” ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกว่า “กิง” คือ คู่แข่ง ผู้แย่งชิง และคนหักหลัง

ด้วยความรู้สึกที่ว่าตนเองถูกทุกคนในบ้านหลอกลวง 'ไม่จริงใจ "แก้ว" จึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านและยุติการศึกษาโดยไปขอพักอาศัยอยู่กับเพื่อนชายคนหนึ่งที่เขาขอพักอยู่ด้านหลังสถานศึกษา ซึ่งในคืนเดียวกันนั่นเอง เธอก็มีความสัมพันธ์ทางเพศตกเป็นภรรยาของเพื่อนชายที่เธอไปขอความช่วยเหลือ เธอตัดสินใจพักอยู่กับเพื่อนชายในฐานะภรรยาโดยที่ผู้ใหญ่ของทางฝ่ายชายก็ไม่ได้ทราบเรื่อง แต่แล้วปัญหาก็ก่อเกิดขึ้น เมื่อเธอต้งครรภ์ แม้ทั้งสองตัดสินใจที่จะไม่ยุติการตั้งครรภ์ แต่ยังไม่ทันที่เธอจะให้กำเนิดทารก เธอก็ต้องแยกทางกับเพื่อนชายผู้เป็นพ่อทารกในครรภ์ของเธอหลังจากใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้เพียง 4 เดือน ด้วยสาเหตุที่เธอเปิดเผยเรื่องในอดีตที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อกับเธอให้เขาฟัง เป็นการระบายความรู้สึกที่อัดอั้นออกมาเพราะคิดว่าเพื่อนชายจะเข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด แต่ก่อนที่เธอจะได้มีโอกาสอธิบายสาเหตุของเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในชีวิตเธอให้เพื่อนชายได้ฟัง เธอก็ได้รับคำสาปแช่ง ตำหนิ และถูกขับไล่ออกจากหอพักทันทีที่เพื่อนชายได้ทราบว่า ครั้งหนึ่งเธอเคยมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพ่อตัวเอง

“...มันรู้สึกอึดอัด ทั้งรัก ทั้งโกรธ ทั้งผิดหวัง...มันอยากระบาย พอเขา (หมายถึงเพื่อนชาย—ผู้ศึกษา) ถาม แล้วบอกว่าให้เล่า เขาพร้อมที่จะฟัง บอกว่ารับได้ทุกเรื่อง..ก็เชื่อกัน เขาพูดดี อีกอย่างก็เพราะตัดสินใจอยู่ด้วยกันแล้ว ถึงขนาดมีลูกด้วยกัน มันไม่ใช่เล่น ๆ นะพี่...ยังไม่ทันได้เล่าอะไรมาหรอก แค่ว่าเคยกับพ่อเท่านั้นแหละ เขาก็ด่าลั่น โยนเสื้อผ้า และไล่ออกจากบ้าน.. อายเขาสิ ห้องข้างๆ ออกมาดูเต็มเลย ก้อเลยไม่อยู่ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่กลับบ้าน....”

“แก้ว” เล่าเรื่องด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเจ็บปวด ทั้งสีหน้า แววตา และอากัปกริยาที่บ่งบอกถึงสภาวะจิตใจที่บอบช้ำปรากฏให้เห็นตลอดเวลาเมื่อเธอเล่าเรื่องถึงช่วงนี้ เธอบอกว่าเธอตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าและเลือกที่จะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ในทันทีแทนที่จะกลับบ้าน ที่กรุงเทพฯ เธอไม่รู้จักใคร เป็นการเผชิญชีวิตโดยลำพัง ในที่สุดเธอก็ได้ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารกึ่งผับแห่งหนึ่ง และทำงานในลักษณะนี้ตลอดระยะเวลาแม้จะเปลี่ยนที่ทำงานสองถึงสามครั้งก่อนที่จะลาออกเพื่อคลอดบุตร หลังจากคลอดบุตรได้ไม่นาน เธอจึงนำบุตรสาวที่เกิดกลับไปให้แม่ที่อยู่ต่างจังหวัดเลี้ยง ปัจจุบันเธอยังคงทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ โดยทำหน้าที่เป็น “เพื่อนนั่งดื่ม” อยู่ในผับแห่งหนึ่ง

“แก้ว” อธิบายเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเธอและทุกคนในครอบครัวของเธอว่า เป็นสิ่งที่มีสาเหตุมาจากกรรมที่แต่ละคนเคยทำต่อกันหรือได้ก่อไว้ในชาติปางก่อน ทำให้ในชาตินี้ทุกคนต้องเกิดมาพบกัน ประสบเหตุการณ์ร่วมกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือเรื่องชั่วเพื่อเป็นการชดใช้หนี้กรรมของตน ซึ่งตัวเธอก็ไม่ได้แตกต่างไปจากคนอื่น ที่ต้องเกิดมาเพื่อชดใช้กรรมเวรที่ตนเองเคยก่อไว้

“...ลองคิดดูซิ ถ้าไม่ได้สร้างเวรสร้างกรรมมาด้วยกัน จะเกิดมาเจอกันและเกิดเรื่องได้อย่างไร...มันไม่ใช่เรื่องตั้งใจหรือที่ มันเป็นไปตามกรรมจริง ๆ คนที่ไหนจะคิดอยากได้ลูกเป็นเมีย ถ้าไม่ใช่เวรกรรมก็ไม่รู้จะไปโทษอะไร...เชื่อว่าเวรกรรมมีจริง เห็นมามากแล้ว...คนเราฝันชะตาไม่ได้หรือที่ แล้วแต่วาสนาของใคร...”

ซึ่ง “แก้ว” บอกว่าส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะพ่อและแม่ได้พยายามสั่งสอนเธอมาตลอดให้เชื่อในเรื่องของเวรกรรม พ่อบอกกับเธอบ่อย ๆ โดยเฉพาะในช่วงแรกที่มีความสัมพันธ์กันว่า ไม่มีพ่อคนไหนคิดอยากได้ลูกเป็นเมีย แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเป็นไปตามที่ชะตากรรมกำหนดให้มันเป็น เหมือนกับที่พ่อไม่เคยคิดว่าจะได้แต่งงานกับแม่ทั้งที่แม่แต่งงานไปแล้ว แต่เพราะทั้งสองคนได้ทำบุญและก่อกรรมมาร่วมกัน จึงทำให้ในที่สุดแม่ก็ต้องเลิกกับผู้ชายที่แต่งงานด้วยแล้วมาอยู่กับกับพ่อ พ่อยังสอนให้เธออดทนเพื่อจะได้ชดใช้หนี้กรรมให้หมด กรรมจะได้ไม่ตามติดไปในชาติหน้า แม่ก็บอกเธอในลักษณะเช่นเดียวกัน ให้เธออดทน เมื่อชดใช้เวรกรรมหมดแล้ว ชีวิตก็จะมีแต่ความสุข แม่ยกตัวอย่างโดยใช้ตัวเองว่า ทุกวันนี้แม่เองก็กำลังใช้กรรมเพื่อชีวิตที่ดีในวันหน้า ถ้าไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้า การพร่ำสอนของพ่อและแม่ทำให้เธอยอมรับและมองสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองว่าเป็นเหตุมาจากกรรมที่ตนเองก่อขึ้นและจะต้องชดใช้มันในชาตินี้

แต่ถึงอย่างไร “แก้ว” ก็เชื่อว่าเธอได้ก่อกรรมไว้กับพ่อไม่มากนัก เพราะถ้าเธอก่อกรรมไว้มาก เธอคงต้องตกเป็นภรรยาของพ่อนานกว่าที่เป็นผ่านมา และอาจต้องเกิดปัญหาอีกมากมาย เป็นวิบากกรรม เธอบอกว่าถ้าเลือกได้ก็คงไม่ทำในสิ่งที่ทำลงไปแล้ว แต่ก็ต้องยอมรับว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเลือกได้เพราะชะตากรรมกำหนดให้เธอและพ่อจะต้องกระทำในสิ่งที่เกิดขึ้น เธอบอกว่ามันไม่ใช่ความผิดของใครในชาตินี้ ถ้าจะบอกว่าพ่อหรือเธอผิด ก็คงเป็น

ความผิดที่ทั้งสองได้ก่อขึ้นในอดีตชาติ ซึ่งเธอเองก็ไม่สามารถถอยกลับไปค้นหาได้ว่า ใครผิดและผิดจากอะไร เธอจึงไม่เคยโกรธในสิ่งที่พ่อทำกับเธอ และไม่เคยโทษตัวเองที่กระทำกับพ่อ แต่ที่เธอโกรธเพราะเธอรู้สึกว่าตนเองถูกพ่อโกหกและบิดบังความจริงในเรื่องความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อกับน้องสาว

“แก้ว” อธิบายการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับ “กิ้ง” แตกต่างไปจากที่ใช้อธิบายพฤติกรรมของพ่อกับตัวเอง เธอบอกว่าการที่พ่อได้ “กิ้ง” มาเป็นภรรยาอีกคนนั้นไม่ใช่เป็นการชดใช้กรรมเก่าจากชาติก่อนแต่เป็นการก่อกรรมใหม่ที่ทั้งสองร่วมกันสร้างขึ้นในชาตินี้ แม้เธอจะไม่สามารถหาเหตุผลมารองรับคำอธิบายชุดนี้ของเธอได้นอกจากในทุกครั้งของการอธิบายเธอจะท้าวความถึง “ความรู้สึกและความเชื่อ” ประกอบอยู่ในเนื้อหาของคำอธิบายเสมอ แต่ถึงกระนั้น เธอก็ยังคงยืนยันในความถูกต้องของคำอธิบายที่เธอมี อย่างไรก็ตาม ทุกวันนี้เธอไม่เคยรู้สึกอะไรมากไปกว่าคำว่าพ่อ ความรู้สึกที่เคยอยากกอด อยากมีอะไรด้วย มันได้สูญหายไปนานแล้ว ส่วนพ่อจะคิดและรู้สึกอย่างไร เธอไม่อยากจะรับรู้ แม้เธอจะกลับบ้าน แต่ก็เพียงปีละครั้ง และโดยส่วนใหญ่ก็จะพักที่บ้านครั้งละไม่เกิน 3 วัน เวลากลับไปอยู่ที่บ้านเธอก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงการพูดคุยหรืออยู่ตามลำพังกับพ่อ เธอบอกว่า ทุกวันนี้เธอปลงแล้วกับชีวิต การมีชีวิตเป็นไปในลักษณะของการอยู่ไปวัน ๆ เพื่อรอวันที่จะชดใช้หนี้กรรมที่ได้ก่อไว้จนหมด

เมื่อถูกถามถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะมีความสัมพันธ์กับพ่อเปรียบเทียบกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนชายและที่เกิดขึ้นกับลูกค้า “แก้ว” มีท่าทางลังเล หยุดคิดนิดหนึ่งก่อนที่จะยอมอธิบายผ่านการเล่าเรื่องที่ยืดยาว

“...แตกต่างใหม่ แตกต่างชิว และก็แตกต่างกันในแต่ละวันด้วย จะให้เปรียบเทียบอย่างไร...คนที่มีลูกด้วยก็ไม่ใช่แฟน มันเป็นเรื่องไหน ๆ ก็ไหน ๆ มากกว่า แค่อยากออกจากบ้าน ส่วนเรื่องนั้นไม่ได้คิด ตอนนั้นนะนะ ขอให้หนีออกมาได้และมีที่ซุกหัวนอนเป็นพอ...กับพ่อเธอ... มันบอกไม่ถูก ยังเด็กอยู่มั้ง ทั้งตื่นเต้น ทั้งตกใจ กลัวก็กลัว มันผสมผสมกันไป แต่ตอนหลัง ๆ ก็ดีขึ้นกว่าตอนแรก..ส่วนลูกค้า มันเป็นงานมากกว่า ก็มีบ้างนะถ้าเจอคนดี ๆ ตรงสเปก ก็โอเค มีความสุข อย่างไรก็ตามก็ต้องคอยเตือนตัวเองว่าอย่าไปจริงจัง ไม่มีใครรับได้หรอก...”

กรณีที่ 4 “ต้องเป็นมากกว่าที่ควรจะเป็น”

ผู้ศึกษาได้มีโอกาสรู้จักบุคคลที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้มานานกว่า 3 ปี ก่อนที่การทำวิทยานิพนธ์จะเริ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลภายในครอบครัวที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเมื่อหลายปีก่อน ภายหลังจากผู้ศึกษาได้มีโอกาสเก็บรวบรวมข้อมูลของบุคคลเป้าหมายทั้งหมดแล้ว และพบว่าบุคคลทั้งสองไม่ได้อยู่ในขอบเขตของงานวิจัยที่มุ่งเน้นการศึกษาเฉพาะเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดจากบุคคลภายในครอบครัว ที่มีใช่เป็นการมีเพศสัมพันธ์โดยความยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย ทำให้ผู้ศึกษาต้อง “เดินออก” จากการเก็บรวบรวมข้อมูล แต่มิได้หมายความว่า การ “เดินออก” จากการเก็บข้อมูลนั้นจะทำให้ผู้ศึกษา “เดินออก” จากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ต่อมาเมื่อวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เกิดขึ้น ผู้ศึกษาจึงต้อง “เดินกลับ” เข้าไปสู่กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลอีกครั้ง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และตรงตามเป้าประสงค์ของการศึกษาให้มากที่สุด ด้วยความสัมพันธ์ที่ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ทำให้บุคคลทั้งสองยินยอมที่จะให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เท่าที่กรอบคิดของแต่ละบุคคลจะเอื้อหรือเปิดช่องให้สามารถกระทำได้

กรณีนี้เป็นกรณีที่เขาและเธอมีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการที่จะทำให้ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งของพวกเขาที่มีต่อกันสามารถดำรงอยู่และดำเนินต่อไปได้ แม้ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวนั้นจะเป็นความสัมพันธ์ที่มากกว่าที่ควรจะเป็นหากเป็นการมองผ่านกรอบวาทกรรมทางเพศของสังคมกระแสหลัก แต่ทั้งสองคนกลับรู้สึกที่จะ “ต้องเป็น” ในสิ่งที่ทั้งสองร่วมสร้างและรู้สึกว่าเป็นอยู่มากกว่าสิ่งที่ “ควรจะเป็น” ที่เขาทั้งสองได้ก้าวล้ำจนทะลุผ่านเลยมานานแล้วในวัยเด็ก “เรื่องเล่า” ส่วนใหญ่ที่ได้เป็นการเปิดเผยที่มาจาก “นี่” และมีบางส่วนที่มาจาก “นนท์” แต่หากพิจารณาจากเนื้อหาของ “เรื่องเล่า” ทั้งหมดที่ได้รับรู้ กลับพบว่า ทั้ง “นี่” และ “นนท์” ได้ยินยอมและช่วยเปิดพื้นผิวของเรื่องเล่าลงไปสู่เนื้อหาสาระที่อยู่ลึกกลงไปได้อย่างไม่ด้อยไปจากกันเลย เพียงแต่ “นี่” เป็นหญิงสาวที่ช่างคุยเมื่อเกิดความไว้นื้อเชื่อใจกับคู่สนทนา ในขณะที่ “นนท์” จะ “เล่าเรื่อง” ตามเส้นทางที่ถูกป้อนคำถามมากกว่าที่ไหลลื่นออกมาด้วยตัวเอง นอกจากนี้ยังได้รับทราบข้อมูลจาก “เรื่องเล่า” ผ่านรูปภาพ สิ่งของและตัวหนังสือที่ทั้ง “นี่” และ “นนท์” ได้บันทึกไว้เป็นร่องรอยของความทรงจำอีกจำนวนไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็นรูปของบทกลอน ของขวัญ และรูปภาพที่ทั้งสองยังคงเก็บไว้อย่างดี

“นี่” เป็นหญิงผิวขาว ผอมยาวและเหยียดตรง เธอเคยได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดธิดาของสถาบันอุดมศึกษาเมื่อครั้งที่เธอศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 ครอบครัวของเธอมียังแม่และ “นนท์” ซึ่งเป็นพี่ชายที่มีอายุห่างจากเธอ 2 ปี ส่วนพ่อได้เสียชีวิตไปแล้วด้วยอาการหัวใจล้มเหลวตั้งแต่เธออายุได้ 10 ขวบ ภายหลังจากการเสียชีวิตของพ่อ เป็นเหตุให้แม่ต้องเปลี่ยนอาชีพจากการรับเย็บผ้าอยู่ที่บ้านเป็นการออกไปเช่าแผงขายสินค้าประเภทอาหารสดที่ตลาดซึ่งห่างจากบ้านที่พักกว่า 5 กิโลเมตร แต่ถึงอย่างไร แม่ก็ไม่ได้แต่งงานใหม่หรือมีความสัมพันธ์กับผู้ชายคนไหนเป็นพิเศษ

ในช่วงการจากไปของพ่อทำให้ “นนท์” และ “นี่” จะต้องดูแลกันเองมากขึ้นกว่าเดิม เพราะแม่จะออกไปจัดของขายที่แผงตั้งแต่ 4 นาฬิกาของทุกวัน แม้ทั้งสองจะเรียนคนละแห่ง แต่เขาและเธอก็จะเดินทางออกจากบ้านเพื่อไปโรงเรียนในเวลา 6 นาฬิกาพร้อมกัน โดย “นนท์” จะต้องไปส่งน้องที่โรงเรียนของเธอก่อนที่จะแยกไปโรงเรียนที่ตนเองเรียนอยู่ ส่วนตอนเย็น “นี่” จะกลับเองโดยแวะไปช่วยแม่ขายของที่ตลาดก่อนและอยู่ที่ตลาดจนประมาณ 18 นาฬิกาจึงเข้าบ้านเพื่อเตรียมหุงข้าว ส่วนแม่จะอยู่ขายของต่อไปอีกสักพักจึงจะเก็บแผงและซื้อหาอาหารเย็นกลับมา ซึ่งกว่าจะถึงบ้านก็ประมาณเกือบ 21 นาฬิกา สำหรับ “นนท์” จะถึงบ้านไม่เกิน 19 นาฬิกาหลังเรียนพิเศษตอนเย็นที่โรงเรียน

ทั้งสองพี่น้องจึงมีความสนิทสนมกันมาก โดยเฉพาะภายหลังเมื่อพ่อเสียชีวิตและแม่ต้องทำงานหนักจนไม่มีเวลาดูแลพวกเขาทั้งสองคนเหมือนก่อน “นนท์” เป็นพี่ชายที่ถือได้ว่าเป็นแบบอย่างที่ดี ทั้งผลการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ดีมากมาตลอด และความประพฤติที่ไม่เคยก่อเรื่องเสื่อมเสียให้เป็นปัญหาแก่ครอบครัว “นี่” รักและศรัทธาในตัวของตัวเองเป็นอย่างมาก พี่ชายของเธอจึงดูเหมือนจะเป็นทุกอย่างของเธอและเป็นบุคคลที่เธอไว้วางใจมากที่สุด เขาจึงเข้ามารับหน้าที่แทนทั้งพ่อที่จากไปและแม่ที่แทบจะไม่มีเวลาดูแล ต่อมาเมื่อ “นนท์” อายุได้ 14 ปี แม่ได้แยกที่นอนให้เขา โดยใช้ตู้เสื้อผ้ากันแบ่งพื้นที่ออกเป็นสัดส่วนด้วยเหตุผลที่ว่าเขาเริ่มโตเป็นหนุ่มแล้ว ส่วน “นี่” ยังคงนอนกับแม่ในห้องนอนซึ่งมีอยู่ห้องเดียวเหมือนเดิม ระหว่างห้อง “นี่” กับห้องนอนใหม่ของ “นนท์” ถูกคั่นด้วยพื้นที่ “เอนกประสงค์” ของบ้าน ที่เป็นได้ทั้งห้องนั่งเล่น ห้องดูโทรทัศน์ และห้องพักผ่อนของทุกคนในครอบครัว

แม้ “นี” จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นวัยรุ่นอย่างสมบูรณ์เต็มทีเมื่ออายุได้ราว 13 ปี แต่เธอก็ยังคงปฏิบัติตนกับพี่ชายไม่ได้แตกต่างไปจากเดิมที่กระทำในวัยเด็ก ไม่ว่าจะเป็น การแต่งตัว การหยอกล้อกอดก่าย หรือแม้แต่การโอบกอดเคล้าคลออย่างใกล้ชิดกับพี่ชาย ซึ่ง “นนท์” เองก็ปฏิบัติตนไม่ได้แตกต่างไปจากพี่น้องสาวของตนปฏิบัติ การแยกกันนอนที่เกิดขึ้นมา ตั้งแต่ก่อนที่ “นี” จะมีพัฒนาการของร่างกายเข้าสู่วัยรุ่นอย่างสมบูรณ์ ก็ได้เป็นอุปสรรคในการที่ เธอมักจะแอบไปนอนหลับอยู่กับพี่ชายที่ห้องของเขา และถึงแม้เธอจะโตเป็นสาววัยรุ่นอย่างเต็ม ที่แล้ว เธอก็ยังคงชอบที่จะหนีแม่ไปนอนหลับที่ห้องของ “นนท์” เหมือนที่เคยปฏิบัติมา ซึ่งที่ผ่าน มาแม่ก็ไม่ได้ห้ามหรือแสดงการตำหนิพฤติกรรมของเธอทั้งสองแต่อย่างใด

“นี” บอกว่าในเย็นวันหนึ่งหลังจากกลับจากโรงเรียนและแวะช่วยแม่ขายของที่ตลาดแล้ว เธอก็กลับเข้าบ้านไปก่อนเพื่อทำภารกิจต่างๆ เช่นที่เคยปฏิบัติในทุกวัน ในช่วงที่ยังไม่มีใครกลับ บ้าน เธอได้เข้าไปนอนเล่นในห้องของ “นนท์” และได้พบหนังสือที่มีภาพแสดงการร่วมเพศที่เก็บ ไว้ใต้หมอนของพี่ชาย เธอยอมรับว่ารู้สึกตื่นเต้นมากเมื่อได้เปิดดูภาพและอ่านเรื่องจากหนังสือ เหล่านั้น จากเหตุการณ์นั้นทำให้เธอได้รู้จักความรู้สึกต้องการทางเพศเป็นครั้งแรก แต่เธอก็ไม่ได้ ทำอะไรที่มากไปกว่าเก็บความรู้สึกนั้นไว้ และชอบที่จะค้นหาหนังสือที่พี่ชายมักจะนำมาซ่อนไว้ใน ห้องนอนบ่อยครั้งในเวลาต่อมา

จากการที่ “นี” ชอบที่จะเข้าไปค้นหาห้องของพี่ชายเพื่อหาหนังสือที่มีภาพแสดงการร่วมเพศ มาเปิดดูในช่วงตอนเย็นที่ไม่มีใครอยู่ที่บ้าน ทำให้เธอได้พบกับความลับอีกประการของพี่ชาย เมื่อ เธอพบจดหมายซึ่งจำหน้าของถึง “นนท์” ที่ถูกซ่อนไว้ในลิ้นชักโต๊ะ และเมื่อเธอเปิดจดหมายออก อ่าน จากเนื้อหาสาระที่อยู่ข้างในทำให้เธอทราบว่า พี่ชายของเธอเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วกับเพื่อน หญิงที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนเดียวกัน ณ ความรู้สึกตอนนั้นที่เกิดขึ้นก็คือ เธอเกลียดและโกรธเพื่อน หญิงคนดังกล่าวของพี่ชายอย่างมากทั้งที่เธอเองก็ไม่เคยพบหรือรู้จักเพื่อนหญิงของพี่ชายคนนี้แต่ อย่างไม่ใด นอกจากนี้เธอยังรู้สึกโกรธพี่ชายของเธอมากอย่างไม่เคยมีมาก่อน จนเป็นเหตุให้ทั้ง สองต้องทะเลาะกันในตอนเย็นวันนั้นหลังจากที่ “นนท์” กลับมาจากโรงเรียน เธอบอกว่า เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ทะเลาะกับพี่ชายของเธอ ซึ่งใน ณ เวลานั้น เธอเองก็ไม่ทราบว่าความโกรธที่เกิดขึ้น กับเธออย่างรุนแรงมีสาเหตุมาจากอะไร

“...โกรธมากถึงมากที่สุด บอกไม่ถูก และก็ไม่ว่าเพราะอะไร หมายถึงตอนนั้นนะ แต่ถ้าถามตอนนี้ คิดว่าเป็นเพราะรู้สึกว่าเขาเป็นของเรา เลยไม่อยากให้ใครมาแย่งไป คงเป็นความรักผสมกับความหวงนั่นแหละ แต่ตอนนั้นตอบไม่ได้จริง ๆ นะ รู้อย่างเดียวว่า ต้องหาเรื่องทะเลาะให้ได้...”

แต่หลังจากนั้นอีกไม่นาน ด้วยคำพูดของ “นนท์” ที่บอกกับ “นี่” ว่าเขากำลังจะเลิกคบกับเพื่อนสาวของตนแล้ว เป็นเหตุให้ความรู้สึกของทั้งสองที่ดูเหมือนจะเลวร้ายก็ได้รับการคลี่คลายไปในทิศทางที่ดีขึ้นจนทำให้ความสัมพันธ์สมรหว่างกันหวนคืนกลับมาได้อย่างไม่ยากเย็น

“นี่” เคยแอบดูพี่ชายอาบน้ำครั้งแรกตอนเธออายุได้ 14 ปี เพราะห้องน้ำมีฝาดังเป็นสังกะสีเก่าซึ่งมีรูที่เกิดจากการตอกตะปู เป็นการแอบดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าพี่ชายทำอะไรในห้องน้ำ อีกทั้งอยากสัมผัสด้วยสายตาถึงร่างกายทั้งหมดของพี่ชายว่าเหมือนหรือแตกต่างไปจากที่เธอเคยเห็นในหนังสือหรือไม่ แต่เพราะความตื่นเต้นผสมกับอารมณ์ทางเพศที่ถูกกระตุ้นจากการได้แอบดูและเห็นเรือนร่างที่เปลือยเปล่าของพี่ชายขณะอาบหน้านั้นได้ก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกทางเพศที่แตกต่างไปจากการได้เห็นภาพชายหญิงร่วมเพศกันในหนังสือ ด้วยความรู้สึกที่ตื่นเต้นและแตกต่างทำให้เธอเกิดความพึงใจและชอบที่จะแอบดูพี่ชายอาบน้ำในทุกครั้งที่สถานการณ์อำนวย แม้ว่าในหลายครั้งที่ “นี่” มีพฤติกรรมดังกล่าวจะถูกพี่ชายจับได้ แต่การดูและต่อว่าของพี่ชายที่มีต่อการกระทำดังกล่าวของเธอก็หาได้ทำให้พฤติกรรมนั้นยุติลงได้

การแอบดูขณะอีกฝ่ายหนึ่งกำลังเปลือยกายอาบน้ำ มิได้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเฉพาะกับ “นี่” ในฐานะผู้แอบดูเท่านั้น เพราะต่อมา “นนท์” ได้เปลี่ยนสถานภาพของตนเองจาก “ผู้ถูกดู” เป็น “ผู้แอบดู” น้องสาวตนเองอาบน้ำเช่นกัน ซึ่งต่อมาเมื่อ “นี่” จับได้ เธอจึงเป็นฝ่ายกล่าวคำตำหนิและต่อว่าในการกระทำของพี่ชาย แต่ดูเหมือนการแก้ปัญหาด้วยวิธีการของเธอมิได้ส่งผลสำเร็จในทางปฏิบัติแต่อย่างใด เมื่อ “นนท์” ตอบกลับและอ้างสิทธิ์ด้วยเหตุผลว่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นการชดเชยและทดแทนที่ไม่มีใครเสียหายไปกว่าใคร เมื่อต่างคนต่างก็ได้ดูของกันและกันทั้งสองฝ่าย อีกทั้งไม่ได้เป็นเรื่องเสียหายแต่อย่างใด เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นพี่น้องกันและเคยเห็นของกันและกันมาแล้วตั้งแต่ในสมัยที่เป็นเด็ก ฉะนั้นการที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายจะได้เห็นใน

สิ่งเดิมที่เคยเห็น ไม่ว่าจะเห็นสักกี่ครั้งและไม่ว่าจะได้เห็น ณ ที่ไหน ก็ไม่ได้เป็นการกระทำที่เป็น การลวงเกินต่ออีกฝ่ายหนึ่งในฐานที่แอบเห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็นแต่อย่างใด

พฤติกรรมการแอบดูของทั้งสองคนในลักษณะของการแลกกันดูได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งจน กลายเป็นพฤติกรรมปกติที่จะเกิดทุกครั้งหากทั้งสองคนได้อยู่บ้านกันตามลำพัง ในวันที่ "นี่" จะกล่าวถึงในส่วนต่อไปของ "เรื่องเล่า" ก็เช่นกัน เย็นวันนั้นเธอได้มีโอกาสดูหนังสือในห้องของ "นนท์" ก่อนที่เจ้าของห้องจะกลับมา จนเกือบ 20 นาฬิกา เมื่อ "นนท์" เรียกให้เปิดประตู เธอจึง หยุดอ่านและเลือกที่จะอาบน้ำเป็นการกระทำต่อไป ซึ่งเธอคาดว่า พฤติกรรมการแอบดูของ "นนท์" จะต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา เธอจึงพูดกับชายด้วยเสียงใสๆ หากพี่ชายแอบดูเธออาบน้ำ อีกเธอก็จะปฏิบัติตอบโต้การกระทำของเขาด้วยการกระทำในลักษณะเดียวกันเมื่อถึงเวลาที่พี่ชาย ต้องเป็นฝ่ายอาบน้ำ แต่เสียงใสที่เธอสร้างขึ้นกลับกลายเป็นการกระตุ้นให้ "นนท์" เลือกที่จะ กระทำตนในสิ่งที่ตรงข้าม การแอบดูของเขาในครั้งนี้มิได้เป็นการกระทำที่ปกปิดและแอบทำ แต่เป็นการมองผ่านรูรั่วของฝาผนังอย่างโจ่งแจ้งและจงใจที่จะแสดงให้ผู้ที่อยู่ด้านในได้รับทราบ ถึงสถานภาพของตนเอง ณ ขณะนั้นว่า เธอได้ถูกกระทำให้เป็นผู้อยู่ในฐานของผู้ถูกมอง

"...เป็นการเล่นกันตามปกติมากกว่าที่จะคิดเป็นอย่างอื่น ผมไม่ได้ คิดอะไรมากไปกว่านั้น... จำได้ ก็ดูช่องเดียวกัน เขาคงเลิกอาย เพราะ ไม่เห็นเขายืนหลบเหมือนทุกที ...คงเป็นตอนนั้นแหละ ที่ผมได้เห็นหมด จริง ๆ ...ความรู้สึกเปลี่ยนใหม่ บอกไม่ถูกนะ แต่ก็เกิดอารมณ์มากกว่า ปกติ..."

"นนท์" บอกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นผ่านการ "เล่าเรื่อง" ในตอนหลังอีกว่า เขาเคยเกิด อารมณ์ทางเพศเวลาที่ได้แอบดูน้องสาวอาบน้ำ เป็นความรู้สึกที่ผสมกับความตื่นเต้น และแม้เขา จะแอบดูบ่อยครั้งแต่ก็ไม่เคยได้เห็นเรือนร่างของน้องสาวทั้งหมดอย่างเต็มตาเท่าครั้งนี้ เพราะที่ ผ่านมาน้องสาวมักยืนหลบหรือป้ายเบี่ยงการหันหน้ามาทางช่องทางที่เขาใช้แอบดู จากสิ่งที่เห็น ได้กระตุ้นเร้าให้เขาเกิดอารมณ์ทางเพศมากกว่าที่เคยมี เขาบอกว่าในวันนั้น เป็นการมองดู การอาบน้ำของน้องสาวอย่างตลอดตั้งแต่ต้นจนเสร็จสิ้น และเมื่อน้องสาวอาบน้ำเสร็จเขาจึง เป็นฝ่ายที่จะเข้าไปอาบน้ำในลำดับต่อไป

“...พี่เขารู้ว่า “นี่” ดูอยู่ ยังตะโกนแห่พี่เขาเล่นว่า อาบน้ำหรือยัง
ระวังนะจะดูแล้ว... “นี่” จีตัวแข็งเลย เห็นเขากำลังช่วยตัวเอง ไม่ได้
กลัวนะ แต่เพราะไม่เคยเห็นของพี่เขาตอนที่ เป็นแบบนี้ ...”

“นี่” เล่าว่า หลังจากที่ได้เห็นพฤติกรรมของพี่ชายในห้องน้ำอย่างที่ตนเองไม่เคยเห็นมา
ก่อน เธอรู้สึกวางตัวไม่ถูก ภาพพฤติกรรมของพี่ชายยังวนเวียนอยู่ในความรู้สึกของเธอตลอดเวลา
แม้ “นนท์” จะวางตัว “เป็นปกติ” เหมือนเช่นในทุกวันภายหลังจากออกมาจากห้องน้ำและไม่ได้พูดถึง
สิ่งที่เขากระทำตามที่เธอได้เห็นหรือสิ่งที่เธอได้กระทำขณะที่เขาแสดงพฤติกรรมให้เธอได้เห็นแต่
อย่างไร

แม้กลับถึงบ้านหลังจากเหตุการณ์ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นจบสิ้นลงได้ไม่นาน กิจกรรม
ของทุกคนในครอบครัวคงดำเนินไปตามปกติ แม้เข้านอนเกือบทันทีที่รับประทานอาหารมื้อเย็น
เสร็จสิ้น ทั้ง “นนท์” และ “นี่” ดูภาพยนตร์จากรายการโทรทัศน์ไว้ตามลำพังเหมือนเช่นในทุกคืนที่
ผ่านมา เนื้อหาจากภาพยนตร์ที่ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านตัวละครที่มีหลายฉากหลายตอนที่สื่อแสดง
ถึงการมีเพศสัมพันธ์แม้ในบางส่วนจะถูกปิดบังอำพรางด้วยการทำภาพเบลอและพรางมัว แต่ด้วย
บริบทที่แวดล้อมจากขั้นตอนการนำเสนอเนื้อเรื่องและจากบางส่วนของฉากที่มีได้ถูกปิดบังอำ
พรางประกอปกกับเสียงจากภาพยนตร์ก็ทำให้ทั้งสองทราบได้อย่างไม่ยากนักว่าตัวละครที่โอดแค้น
อยู่ในขณะนั้นกำลังแสดงบทบาทและมีพฤติกรรมอะไร “นี่” บอกว่าเธอรู้สึกรับรู้ได้ถึงเสียงเรียก
ของความต้องการทางเพศที่สำคัญสำหรับเธอดูเหมือนว่าในวันนี้จะเป็นความรู้สึกที่ได้รับการกระตุ้นมา
อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ภาพที่แสดงถึงการร่วมเพศจากหนังสือในห้องของ “นนท์” การรับรู้ถึงการถูก
มองร่างกายที่เปลือยเปล่า และการได้รับประสบการณ์ใหม่จากการได้เห็นบางส่วนของพี่ชายที่
แตกต่างไปจากเดิม จนถึงภาพยนตร์ที่นำเสนอทางรายการโทรทัศน์ที่เธอและพี่ชายกำลังดูอยู่
เธอยอมรับว่าความต่อเนื่องจากเหตุการณ์ทั้งหมดอันเป็นปัจจัยกระตุ้นที่สำคัญสามารถสร้าง
“ความต้อติด” ให้อารมณ์ทางเพศของเธอได้เป็นอย่างดี จนกระทั่งอารมณ์ทางเพศสามารถ
ก่อตัวและขยายผลอยู่ภายในความรู้สึกของเธอได้โดยปราศจากการถูกขัดจังหวะเพราะเหตุจาก
“ความขาดช่วง” ของอารมณ์ แม้อารมณ์ทางเพศที่เป็นอยู่ในขณะนั้นจะมิได้ครุโชนรุนแรงเหมือน
ที่ผ่านมาในบางช่วงของวันนี้ แต่มันก็ยังคงครุโชนระอุอยู่ในความรู้สึกของเธอตลอดเวลา
ซึ่งหากพิจารณาจากพฤติกรรมที่แสดงถึงอารมณ์ความต้องการทางเพศของ “นนท์” ที่เธอได้เห็น

จากการกระทำของเขาก่อนหน้านี้นี้ไม่นาน ก็น่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยยืนยันถึงความถูกต้องในความเชื่อของเธอ ว่า ณ เวลาเดียวกันนั้น เขาก็น่าจะตกอยู่ภายใต้อารมณ์ทางเพศที่ไม่ได้แตกต่างไปจากเธอมากนัก

หลังจากจบรายการโทรทัศน์ “นนท์” เคยปากชวน “นี่” ให้นอนที่ห้องของเขา ซึ่งเธอก็มิได้ปฏิเสธแต่อย่างใดเพราะถือเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง “นี่” เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อไปว่า “นนท์” กอดเธอเหมือนในทุกคืน เพียงแต่ในคืนนี้เขาบอกให้เธอกอดเขาด้วยในเวลาเดียวกัน อีกทั้ง “นนท์” ก็ได้ปฏิบัติต่อเธอในลักษณะของการ “กอดให้หลับ” เหมือนพี่ชายที่กล่อมน้องนอนดังที่ผ่านมา เขาเริ่มที่จะลูบไล้แผ่นหลังและต้นแขนของเธอ สักพักหนึ่งเธอก็รู้สึกได้ถึงลมหายใจของพี่ชายที่ขยับไบนำมาอยู่ใกล้ ๆ เธอ ในที่สุด “นนท์” ก็จูบทั้งที่ลำคอและริมฝีปาก

“...รู้ว่าเกินกว่าปกติ แต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงยอม ไม่อยากโทษอารมณ์ แต่ไม่รู้จะโทษใคร... มันรู้สึกอบอุ่น จะว่าเคลิ้มก็ใช่ ไม่รู้ว่าพูดอย่างไรดี บอกไปก็คงไม่เข้าใจ รู้แต่ว่าชอบ หมายถึงในตอนนั้นนะ.. ถึงกับต้องการไหม คงไม่น่า ไม่คิดถึงขนาดนั้นหรอก... แต่ถ้าพี่เขาทำ ก็ไม่รู้ อีคนั้นแหละ คงยอมมั้ง ก็มันก็ไม่ได้เกิดอย่างนั้นนี่...”

คำพูดที่เรียงร้อยออกมาอธิบายเหตุการณ์ที่ได้ผ่านไปแล้ว ซึ่งเป็นครั้งเดียวที่ “นี่” ยอมเปิดเผยในรายละเอียดของเหตุการณ์ เธอบอกว่าด้วยความรู้สึกที่อบอุ่นจากที่ได้รับจากการโอบกอดของพี่ชาย ทำให้เธอรู้สึกมีความสุขมากกว่าที่จะตกใจ แม้ในเวลาต่อมาเธอจะรับรู้ได้ว่าเสียชั้นในของเธอได้ถูกปลดออกพร้อมกับการถูกล้มผัสจากมือและริมฝีปากของพี่ชาย แต่เธอก็ไม่ได้ขัดขืนแต่อย่างใด แต่ถึงอย่างไร ตลอดทั้งคืนที่นอนอยู่ด้วยกัน “นนท์” ก็ไม่ได้ทำอะไรที่เกินเลยมากไปกว่านั้น

จากเหตุการณ์ในคืนนั้น ทำให้ “พฤติกรรมแบบปกติของบุคคลทั้งสอง” ได้ขยับผ่านและยึดครองพื้นที่เพิ่มขึ้นจาก “การได้เห็น” ของกันและกันขยายและครอบคลุมไปสู่ “การได้สัมผัส” ซึ่งกันและกัน ขอบเขตของพฤติกรรมแบบปกติของทั้งสองที่ปฏิบัติต่อกันได้รับการเปิดขยายอาณาบริเวณของพื้นที่ร่างกายจากทั้งสองฝ่ายให้สามารถสัมผัสได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดระยะเวลา

เกือบ 2 ปี จนมีหลายครั้งหลายเหตุการณ์ที่ทั้งสองเกือบที่จะก้าวพ้นขอบเขตของคำว่า “เพียงสัมผัสกันภายนอก” หากไม่เกิดข้อขัดข้องจากหลายสาเหตุที่แตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ ความสัมพันธ์ที่แตกต่างไปจากมาตรฐานปกติของพี่น้องในสังคมกระแสหลัก เป็นสาเหตุที่สำคัญสาเหตุหนึ่งเท่าที่ “นี่” และ “นนท์” พอจะนึกได้และเชื่อว่าเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการก่อให้เกิดความรู้สึกที่ทั้งสองรักกันมากกว่าความรักที่พี่น้องควรมีให้แก่กัน เมื่อความรู้สึกที่มีต่อกันเปลี่ยนแปลงไป พฤติกรรมที่ทั้งสองปฏิบัติต่อกันก็เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นผลสืบเนื่องตามมา ทั้งความหึงหวง ความปรารถนาที่จะอยู่ใกล้ชิดกัน และปฏิเสธช่องทางที่อาจจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของกันและกัน

อุปสรรคที่ส่งผลให้เกิดความกดดันขึ้นกับ “นนท์” และ “นี่” ก็เริ่มเกิดขึ้น เมื่อทั้งสองได้ทราบผลการสอบเข้าศึกษาต่อในชั้นอุดมศึกษา ที่ “นนท์” สามารถสอบผ่านเข้าศึกษาได้ในสถาบันการศึกษาที่อยู่ต่างจังหวัด ภาพของความห่างไกลและความรู้สึกที่ต้องจากกัน ทำให้เขาทั้งสองตัดสินใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ลึกซึ้งกว่าเดิม ด้วยฐานคิดที่เกิดจากความตั้งใจและตกลงใจร่วมกัน

“...ตัดสินใจด้วยกัน ขอทำในสิ่งที่อยากทำ เราคิดว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำ ก่อนที่จะเกิดอะไร ๆ ที่เราเองก็ไม่รู้...เราคิดแล้วคิดอีกหลายครั้ง มันรับไม่ได้ถ้าจะให้กลับไปเป็นพี่น้องกันเหมือนเดิม...เป็นการยืนยันว่าจะไม่มีใครและไม่เปลี่ยนใจไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น...ทุกอย่างเราตัดสินใจแล้ว... เราไม่อยากเป็นแค่พี่น้อง ตอนนั้น แค่คิดว่าน้องเราจะต้องไปมีคนอื่นก็รับไม่ได้แล้ว...”

เหตุเกิดในตอนเช้าหลังแม่ออกไปตลาดตั้งแต่ตอน 5 นาฬิกา “นี่” เลือกห้องนอนของตัวเองเป็นสถานที่ในการเก็บบันทึกความทรงจำ ด้วยเหตุผลสำคัญคือ เมื่อถึงวันที่ “นนท์” ต้องจากบ้านไปศึกษาต่อ เธอคงจะต้องนอนในห้องนี้กับแม่ เธอจึงต้องการที่จะใช้พื้นที่ที่เธอนอนประจำเป็นสถานที่ในการมอบความเป็นภรรยาและรับความเป็นสามีจากพี่ชายของตนเองเพื่อความทรงจำที่ดีตลอดไป

แม้ “นนท์” จะต้องไปศึกษาในสถาบันการศึกษาในต่างจังหวัด แต่เขาจะกลับมาบ้านทุกสิ้นเดือนและมีความสัมพันธ์ด้วยการร่วมเพศกับน้องสาวตนเองเกือบทุกครั้ง แล้วเพศสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองก็เกิดความผิดพลาด เมื่อ “นี่” เกิดตั้งครรภ์ขึ้นขณะที่ยังศึกษาอยู่ในภาคการ เรียนสุดท้ายของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งสองแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการทำแท้งที่คลินิกแห่งหนึ่ง แม้ชีวิตของ “นี่” อาจแตกต่างไปจากคนส่วนใหญ่ของสังคม แต่เธอก็สามารถปรับประคองตนเองจนจบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของสถาบันการศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ ตลอดเวลาที่ “นี่” และ “นนท์” ศึกษาเล่าเรียนอยู่ทั้งสองก็ไม่เคยสนิทสนมกับใครมากเป็นพิเศษเกินไปกว่าคำว่าเพื่อน

ภายหลัง “นนท์” จบการศึกษาและกลับมาทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ ความสัมพันธ์ระหว่าง “นนท์” ละ “นี่” ได้ทวีความใกล้ชิดและเพิ่มโอกาสในการแสดงพฤติกรรมส่วนตัวระหว่างเขาและเธอได้มากขึ้นจนเกิดการตั้งครรภ์อีกครั้ง และทั้งสองยังคงใช้วิธีการยุติการตั้งครรภ์เป็นทางออกเพื่อยุติปัญหาดังเช่นที่ผ่านมา แล้วความลับก็ถูกเปิดเผยเมื่อ “นี่” เกิดอาการตกเลือดจนต้องส่งโรงพยาบาลและแม่อีกทราบถึงสาเหตุของการตกเลือดของเธอ ภายหลังพบของยาของคลินิกที่เธอไปทำแท้งและนำไปให้แพทย์ที่โรงพยาบาลดู เมื่อ “นี่” จำนวนต่อหลักฐานและเชื่อว่าแพทย์ที่รักษาตนคงทราบถึงสาเหตุการตกเลือดของเธอเป็นอย่างดี ในที่สุด “นี่” ก็ยอมรับว่าเพราะเธอไปทำแท้งมาจึงเกิดอาการตกเลือด แต่เธอปฏิเสธที่จะบอกความจริงว่าใครเป็นพ่อผู้ให้กำเนิดทารกในครรภ์ หลังจากที่ “นี่” ออกจากโรงพยาบาลแล้ว แม่ได้คาดคั้นถึงรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกครั้ง แต่เธอยังคงยืนยันกรานด้วยการนิ่งเฉยเมื่อถูกแม่ถามถึงชายที่เป็นสาเหตุร่วมของการตั้งครรภ์ การปฏิเสธที่จะตอบคำถามยิ่งทำให้แม่โกรธมากขึ้นถึงขนาดใช้ด้ามไม้กวาดตีเธอ จน “นนท์” ทนดูต่อไปไม่ไหวจึงยอมเล่าเรื่องทั้งหมดให้แม่ฟัง ถึงตอนนี้ “นี่” ในฐานะผู้ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่าน “เรื่องเล่า” ถึงกลับน้ำตาไหลก่อนที่จะบอกต่อไปว่า ในเหตุการณ์วันนั้นแม่เสียใจจนเป็นลมจนเขาและเธอต้องรีบนำส่งโรงพยาบาล

“...แม่ยื่นคำขาดให้เราเลิก...วันนั้นแม่ร้องไห้ตลอด เสียใจมากที่ ทำให้แม่ร้องไห้... ลึก ๆ ก็โกรธที่พี่เขาบอกเรื่องนั้นกับแม่ “นี่” นะทนได้ ต่อให้ตีจนตายก็ไม่พูด...แต่พี่เขาพูดไปแล้ว ก็เข้าใจความรู้สึกของพี่เขา นะ เขาคงสงสาร เลยไม่ทันคิดเรื่องแม่...”

แม้ “นนท์” และ “นี” จะยอมรับปากและให้สัญญาว่าจะประพฤติตนตามที่แม่ยื่นคำขาด แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาและเธอก็มีความสัมพันธ์กันอีกในลักษณะเดิม เพราะกิจวัตรของแต่ละบุคคลในบ้านยังคงต้องดำเนินไปตามภาระหน้าที่ที่ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด แม่ยังคงต้องออกไปขายของตั้งแต่เช้ามีดเป็นคนแรกและกลับเข้าบ้านเป็นคนสุดท้ายทุกวันปล่อยให้เขาและเธออยู่บ้านกันตามลำพังเหมือนปกติ และก็มีในบางครั้งที่ “นนท์” ใช้ห้องพักในโรงแรมชั่วคราวเป็นสถานที่สำหรับประกอบกิจการความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอ เพียงแต่ในครั้งนี้ “นี” เลือกใช้บริการวางแผนครอบครัวจากแพทย์ที่คลีนิกให้ฉีดยาคุมกำเนิดแก่เธอ เพื่อป้องกันปัญหาอันไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดขึ้นได้

เมื่อ “นี” จบการศึกษาและเข้าทำงานที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เธอและ “นนท์” ได้ขอร้องให้แม่หยุดขายของที่ตลาด เพราะสุขภาพของแม่ทรุดลงอย่างมากนับแต่ได้ทราบความจริงในเรื่องของเธอและเธอ แม้ว่าการหยุดขายของจะเป็นเหตุให้แม่ต้องอยู่บ้านตลอดเวลาอันส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งสองด้วยเหตุที่ช่องทางและโอกาสที่เขาและเธอจะได้อยู่กันตามลำพังถูกปิดแคบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และกลายเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการมีพฤติกรรมดังกล่าวภายในบ้าน แต่นั่นก็มิได้หมายความว่า “นี” และ “นนท์” จะปราศจากโอกาสในทุกช่องทาง เพราะสถานที่อื่นอย่างเช่นโรงแรมชั่วคราวยังคงมีอยู่มากมายในสังคมและเป็นตัวเลือกที่ถูก “นนท์” และ “นี” ใช้เป็นช่องทางในการทะลุผ่านอุปสรรคที่มีอยู่ในบ้าน

ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องทั้งสองจึงมิใช่เกิดจากการหยุดขายของและมาอยู่บ้านของแม่ แต่เป็นเพราะการขอร้องที่มีสุขภาพและชีวิตของแม่เป็นเงื่อนไขต่อรอง จนในที่สุด “นนท์” ก็ตัดสินใจแต่งงานกับเพื่อนหญิงที่แม่เห็นชอบและเป็นผู้ชักนำด้วยสุขภาพของแม่ที่ทรุดหนักลง ทำให้ “นี” จำยอมที่จะยินยอมให้ “นนท์” ทำตามที่แม่ปรารถนาภายหลังจากแต่งงานของ “นนท์” แม่ได้ย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับ “นนท์” และภรรยา ทำให้เธอและพี่ชายต้องเหินห่างกันยิ่งขึ้นจนในที่สุดความสัมพันธ์อันชั่วช้าของทั้งสองก็ยุติลง หลังจากนั้นเพียง 1 ปี เธอก็แต่งงานกับเพื่อนชายที่ทำงานร่วมกัน แต่ชีวิตครอบครัวของเธอก็ไม่ประสบความสำเร็จมากนักเพราะสามีของเธอก็ไปมีภรรยาอีกคนจนเกิดการตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตร ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงที่เธอกำลังตั้งครรภ์ด้วยเช่นกัน

ในทุกครั้งที่เธอกำลังถึงแม่ “นี่” ยอมรับว่าตนเองได้ทำผิดไว้กับแม่จนเป็นสาเหตุให้แม่ต้องเสียใจและล้มป่วย อันเป็นผลมาจากการที่เธอไม่สามารถทำตามสิ่งที่แม่ต้องการได้ แต่หากจะพูดเฉพาะเรื่องระหว่างเธอกับ “นนท์” เธอบอกว่า เธอไม่ได้ทำผิดที่มีเพศสัมพันธ์กับพี่ชายตัวเองทุกอย่างเกิดจากความตั้งใจที่จะให้มันเกิดขึ้น เป็นความรู้สึกที่ไม่เพียงพอสอดคล้องกับความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง เพราะเธอไม่ได้รู้สึกกับ “นนท์” ในฐานะพี่น้องเพียงอย่างเดียว มันคิดและรู้สึกมากกว่าสิ่งที่ควรเป็น เธอคิดว่า ความรักที่มีต่อพี่ชายฉันผู้ชายเป็นความรักที่มีค่าและพัฒนาการอยู่ในระดับที่สูงกว่าความรักในรูปแบบที่พี่น้องทั่วไปไม่มีต่อกัน และสูงกว่าความรักฉันผู้ชายที่เกิดขึ้นกับชายหญิงทั่วไปในสังคม “นี่” มองว่าความรักที่เขทั้งสองมีต่อกันจนเกิดความสัมพันธ์ทางเพศที่ลึกซึ้ง เป็นผลมาจากความรักฉันผู้ชายที่เธอและเขามีต่อกันอยู่ก่อนแล้ว หรือไม่ก็มีขึ้นพร้อม ๆ กับความรักแบบพี่น้อง ซึ่งการแสดงตัวออกมาและเกิดเป็นพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ได้จะต้องมีพัฒนาการและพลังที่สูงกว่าความรักแบบพี่น้อง

“นี่” ยืนยันถึงความรักที่เขทั้งสองมีต่อกัน ว่ามิใช่เพียงเพราะความใคร่ แต่ด้วยความรักที่เธอเชื่อมั่นว่ามีอยู่แต่ถูกกดไว้จากคำสั่งสอนของสังคมไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว จากศาสนา หรือแม้แต่คนในสังคมทั่วไป ความรักของเธอที่ฝังซ่อนและถูกกดไว้นั้น คงไม่มีวันที่เธอจะรับรู้ได้ หากเธอไม่ได้มีโอกาสลิ้มลองการมีเพศสัมพันธ์กับพี่ชายตนเอง “นี่” บอกว่าเธอคงบอกใครเพื่อให้เห็นใจความรู้สึกของเธอไม่ได้ เพราะทุกคนจะต้องคิดว่าสิ่งที่เธอทำเป็นความใคร่ เป็นความผิดปกติ หรือไม่ก็คงว่าพวกเธอเป็นโรคจิตอย่างรุนแรง ทั้งที่เธอกำลังยืนยันกับทุกคนว่าเธอเป็นปกติดี ทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่ได้เป็นคนมักมากในเรื่องเพศจนไม่เว้นแม้พี่ชายตนเอง เธอพิสูจน์ได้จากความรู้สึกของเธอที่ไม่ได้มีความต้องการทางเพศจนทนไม่ได้กับใครเลยแม้ในขณะนั้นเธอจะไม่มีพี่ชาย หรือแม้แต่ในปัจจุบันที่เธอสมรสแล้ว ความต้องการทางเพศของเธอก็อยู่ในระดับที่ปกติถึงต่ำกว่าปกติ เธอบอกว่า มีน้อยครั้งมากที่เธอจะรู้สึกต้องการมีเพศสัมพันธ์กับสามีตนเอง และไม่เคยมีเลยแม้แต่ครั้งเดียวที่เธอรู้สึกมีความต้องการทางเพศด้วยตัวเองโดยปราศจากการถูกกระตุ้นจากสามี ตลอดเวลาที่เธอสมรสและมีลูกกับชายที่เธอแต่งงานด้วย สำหรับเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นได้อย่างมากแค่ “มีอารมณ์ทางเพศ” แต่ไม่เคยถึง “มีความต้องการทางเพศ”

“...กับสามีมันแค่หน้าที่ อย่างมากก็มีอารมณ์บ้าง แต่ไม่เคย
ต้องการ ไม่เคยขอ...บางทีเขาขอยังต้องผินใจ มันทุกข์มากกว่าสุข...ทำ

อยู่กับเขาแต่คิดถึงเรื่องเดิม แทบทุกครั้งเลยมั้ง มันห้ามกันไม่ได้หรอก
...เขาไม่รู้หรอก ใครจะไปรู้ ขนาดเราเองบางทีก็ยังไม่รู้...จะว่าผิดที่รู้สึก
อย่างนั้นก็คงไม่ใช่ เพราะมันรู้สึกเอง ที่ยอมเพราะเป็นหน้าที่ แต่งกับ
เขาก็ต้องให้เขา ตัวนะเราบังคับได้ ส่วนใจจะให้ทำอย่างไร มันห้ามไม่
ได้ เราก็ไม่รู้หรอก ทำอยู่กับเราเขาอาจกำลังคิดถึงใครก็ได้..."

คำบอกเล่าเมื่อ "นี่" พูดถึงความรู้สึกและความสัมพันธ์ทางเพศที่มีต่อสามีของตน ว่าทุก
อย่างเป็นไปเพราะหน้าที่ของความเป็นภรรยาที่จะต้องยินยอมให้สามีร่วมประเวณีด้วย แม้ตลอด
เวลาที่ผ่านมาเธอแทบไม่มีอารมณ์ความต้องการทางเพศกับเขาเลย ในขณะที่เดียวกันหากเป็นการ
พูดถึง "นนท์" เธอจะบอกเสมอว่า พฤติกรรมทางเพศที่เธอและพี่ชายมีต่อกัน เป็นการกระทำที่ไม่
ผิดอีกทั้งยังเป็นการกระทำที่ดีกว่าคนอื่นอีกมากมายในสังคมที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกันด้วยเหตุ
ผลเพียงเพราะอารมณ์ความต้องการที่จะสนองความใคร่โดยปราศจากความรักเป็นพื้นฐาน อัน
รวมไปถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเธอกับสามีที่เป็นการกระทำเพียงเพื่อให้สามีได้ระบาย
ความต้องการทางเพศ ซึ่งเป็นหน้าที่ของเธอในฐานะภรรยาที่ต้องให้ความยินยอม

ในความรู้สึกของ "นี่" การมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ตนเองรักและรักตนเองจึงไม่ใช่การกระทำ
ผิดแต่เป็นสิ่งที่ทั้งสองฝ่ายซึ่งมีความรู้สึกต่อกันเช่นนั้น "ต้อง" กระทำอย่างยิ่ง ด้วยเหตุผลที่ว่า
เมื่อเราไม่สามารถบังคับให้ความรักเกิดขึ้นและ/หรือให้จบสิ้นลงได้ ความรักมันจะเกิดขึ้นและ
จบลงด้วยตัวของมันเอง แล้วทำไมเราต้องไปทนทุกข์ทรมานทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับธรรมชาติของ
ความรัก เธอไม่ได้บังคับให้ตัวเองเกิดความรักและต้องการมีเพศสัมพันธ์กับพี่ชาย และเธอก็เชื่อ
ว่า พี่ชายก็ไม่ได้บังคับหรือหลอกตัวเองว่ารักและต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเธอ นั่นแสดงว่าทุก
อย่างได้เกิดขึ้นเองโดยไม่ได้มีใครหรือฝ่ายใดหลอกลวงต่อกัน ฉะนั้นเธอจึงยินยอมและเลือกที่จะ
ทำในสิ่งที่จิตใจและร่างกายที่แท้จริงของเธอเรียกร้อง เมื่อทุกอย่างเกิดจากความรักและคิดร่วมกัน
ก่อนที่จะกระทำ เธอจึงไม่เคยแม้แต่จะคิดว่าสิ่งที่ได้ร่วมกันกระทำกับพี่ชายเป็นสิ่งที่ผิด เธอยอมมี
สิทธิในเรื่องความรักและเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวของเธอ อีกทั้งสิ่งที่เธอตัดสินใจกระทำกับ
พี่ชายก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้ใครเสียใจ "นี่" บอกถึงความตั้งใจที่มีในตอนเริ่มต้นว่า เธอทั้งสอง
ตั้งใจที่จะเก็บเรื่องทั้งหมดไว้เป็นความลับเฉพาะเธอกับเขาไปจนตาย เพราะเธอและเขาทราบดีว่า
ถ้าคนอื่นรู้เรื่องทั้งหมดคงไม่มีใครรับได้ แม้ว่าสิ่งที่เธอทำลงไปนั้นจะเป็นเรื่องของเธอสองคนก็ตาม

“...ทำไมต้องคิดว่าเป็นเรื่องผิด “นี่” ทำให้แม่เสียใจ “นี่”ผิด...ใช่...
ผิดเพราะทำให้แม่เสียใจ แต่สิ่งที่คิดว่าไม่ผิด...มีตั้งหลายเรื่องที่เรา
ทำถูก แต่พอแม่เสียใจ มันคนละเรื่องกัน...ถ้าจะว่าผิดเพราะคนอื่น
ไม่ทำ “นี่” มีสิทธิ์พูดได้ไหม ว่าคนอื่นนั่นแหละผิดที่ไม่เหมือนเรา...”

“นี่” จะอ้างเหตุผลที่ยืดยาวและได้กลับด้วยน้ำเสียงจริงจังทุกครั้งหากได้พูดถึงความถูก/
ผิดของพฤติกรรมทางเพศระหว่างเธอกับ “นนท์” เธอพูดเสมอว่า สังคมชอบที่จะทำให้พฤติกรรม
ต่าง ๆ ผิดทั้ง ๆ ที่หลาย ๆ พฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมไม่ได้ผิดจริง ทุกวันนี้ที่เธอและพี่ชายต้อง
แยกทางกันและใช้ชีวิตอย่างทุกข์ทรมานก็ล้วนเป็นผลมาจากการถูกสังคมนำไปเป็น การพิสูจน์
แล้วว่า การกระทำตามที่สังคมบอกว่าควรกระทำและไม่ทำในสิ่งที่สังคมกำหนดว่าเป็นข้อห้าม
การกระทำได้ส่งผลร้ายให้แก่ชีวิตของเธอมากกว่าการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามของสังคมและ มิได้
กระทำในสิ่งที่สังคมกำหนดว่าควรกระทำ เธอมีความสุขในชีวิตในช่วงที่มีความสัมพันธ์ฉันคู่สาว
กับพี่ชายของตนเองมากกว่าในปัจจุบัน หากเธอเลือกได้เธอจะขอเลือกเป็นภรรยาของพี่ชายเธอ
เหมือนเดิมต่อไป

การอ้างถึงความรักเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคล
ร่วมสายโลหิต หาใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะกับ “นี่” เท่านั้น เพราะ “นนท์” เองก็ใช้กรอบคิดเรื่อง
ความรักฉันคู่สาวที่บริสุทธิ์ซึ่งเขามีต่อน้องสาวมาเป็นเกณฑ์มาตรฐานในการสร้างความชอบธรรม
ให้กับพฤติกรรมทางเพศที่เขามีต่อน้องสาวของตนเอง “นนท์” อธิบายถึงเหตุผลในลักษณะที่ไม่
แตกต่างไปจากที่ “นี่” ใช้ อธิบายมากนักว่า

“...ผมไม่ได้หลอกหรือทำเพราะความใคร่ แต่เพราะความรู้สึกที่แท้
จริง ผมรักเขามากกว่าน้องสาว...ผมผิดที่พาเขาไปทำแท้ง แต่เราไม่มี
ทางเลือก ก็สังคมไม่ยอมรับแล้วจะให้เด็ก (ลูก--ผู้ศึกษา) ไปอยู่ไหน
เราก็อยากใช้ชีวิตเหมือนคนที่รักกันทั่วไปนั่นแหละ แต่ก็รู้อยู่ว่าเป็นไป
ไม่ได้ เราก็ต้องทำอย่างนี้...ทุกอย่างเราได้ตัดสินใจแล้ว และก็ไม่ใช่ผม
คนเดียว”

เมื่อถูกถามแย้งและทักท้วงถึงความเป็นผู้ใหญ่ ว่า การตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกันของเขานั้นเป็นเพราะทั้งสองฝ่ายไม่ได้พยายามที่จะหักห้ามใจหรือมีการยับยั้งชั่งใจในระดับที่ไม่เพียงพออันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความเป็นเด็กที่ทั้งสองมีอยู่มากกว่าความเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นการอ้างสาเหตุของการตัดสินใจของเขาและเธอจึงไม่น่าจะนำมาใช้เป็นข้ออ้างในการสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมทางเพศของทั้งสองได้ “นนท์” กลับนำเอากรอบคิดเรื่องความรักบริสุทธิ์มาอธิบายต่อสิ่งที่ทักท้วงได้อย่างน่าสนใจว่า

“...ผมพยายามห้ามใจตัวเองมาตลอด แต่ก็ทำไม่ได้ พอมารู้ว่าเขาก็นั่งรู้สึกเหมือนกัน เลยไม่รู้จะต้องทรมานตัวเองไปทำไม...ถ้าไม่ใช่เพราะความรัก มันก็คงไม่เกิดขึ้น มันเป็นความรักที่บริสุทธิ์ มันจึงชนะได้แม้กำแพงความเป็นพี่น้อง..ไม่ใช่เรื่องปกตินะที่พี่น้องกันจะมารักกันแบบนี้ แล้วถ้าไม่ใช่รักแท้มันจะเกิดได้หรือ ความรักห้ามไม่ได้ และก็บังคับให้เกิดไม่ได้ มันยิ่งใหญ่ แต่คนมักไม่ค่อยรู้จักรักที่เป็นรักอมตะ มีแต่รักจอมปลอม ผมเชื่อในรักอมตะ เหมือนเรื่องในตำนานมากมาย คนที่ไม่เชื่อเพราะเขาไม่เคยเจอ ผมเชื่อเพราะผมเจอกับตัวเอง...ถ้าคิดว่าเราเด็ก เอาอะไรมาวัดล่ะ อายุหรือ ผมว่าเด็กสมัยนี้รู้เรื่องมากกว่าผู้ใหญ่เสียอีก เราไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากผู้ใหญ่เท่านั้น วันนี้ผมโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ผมก็ไม่เห็นว่าสิ่งที่ผมคิดในตอนนั้นจะต่างไปจากตอนนี้ แล้วจะมาเป็นความคิดเด็ก ๆ ได้หรือ...คนในสังคมเป็นพวกไม่เคยเห็นแต่พูด ไม่เคยรู้จักแต่ห้าม พูดไปก็ไม่วันเข้าใจกันหรอก พี่เองก็เออะให้ผมพูด แล้วพี่เข้าใจไหมล่ะ ลึก ๆ พี่ก็รับไม่ได้ และไม่มีวันเข้าใจทำไมต้องคิดว่าเด็กต้องเป็นเด็กทุกเรื่อง ในเมื่อผู้ใหญ่ก็ไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ทุกเรื่อง บางเรื่องนะ เด็กเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้ใหญ่เสียอีก แต่เด็กมันพูดไม่ได้ ไม่มีใครฟัง...”

“นนท์” วกเข้ามาถามผู้ศึกษาในทำนองว่าคงไม่ได้เปิดใจที่จะรับทราบและไม่มีวันที่จะเข้าใจความรู้สึกที่ผู้ศึกษาไม่ได้มีประสบการณ์ตรง ซึ่งในประเด็นนี้ ผู้ศึกษาก็มิได้โต้แย้งหรือตอบ

ต่อไปแต่อย่างใด ยังเป็นเพียงผู้ฟังและหยิบโยนประเด็นบางอย่างให้เกิดเป็นข้อสนทนา เพราะ
นั้นมิได้เป็นภาระหน้าที่ของผู้ทำการศึกษา

การหักห้ามใจที่ “นนท์” กล่าวถึง มิได้เกิดขึ้นเฉพาะในช่วงแรกก่อนที่จะทราบว่า “นี่” ก็มี
ความรู้สึกเช่นเดียวกับตนเท่านั้น แต่ “นนท์” ก็ได้พยายามกระทำอีกครั้งภายหลังจากที่แม่ล้มป่วย
และขอร้องในเชิงบังคับ ซึ่งในที่สุดเขาก็ทำไม่ได้ เขาบอกว่าในสองครั้งของการยับยั้งและหักห้าม
ใจมีลักษณะที่แตกต่างกัน ในครั้งแรกเป็นการหักห้ามและยับยั้งไม่让他เกิดความรู้สึกรักน้องสาว
ในฐานะหนุ่มสาวรักและปรารถนาในคู่รักของตน แต่ในครั้งที่สองเป็นการหักห้ามและยับยั้งไม่
ให้เกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ระหว่างกันในสถานการณ์ที่จะทำให้แม่บาดเจ็บทางความรู้สึก แต่เขา
ไม่ได้คิดที่จะห้ามหรือยับยั้งความรักอันซู้สาวและการมีเพศสัมพันธ์กับน้องสาวของตนเองแต่
อย่างใด ซึ่ง “นนท์” ยอมรับว่า การหักห้ามและยับยั้งมิให้เกิดเพศสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอใน
สถานที่และเวลาที่ไม่เหมาะสมซึ่งเกิดขึ้นภายหลังการห้ามของแม่เป็นเพียงความตั้งใจที่ต้องการให้
แม่ไม่รับรู้ในสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปเท่านั้น มิได้เป็นความตั้งใจที่จะไม่ให้สิ่งที่แม่ห้ามเกิดขึ้นตาม
ที่ต้องการ เพราะเขาเองรับไม่ได้กับสิ่งที่แม่ยื่นคำขาด

“...มันไม่ใช่เรื่องของความเสียหาย เราไม่ได้รู้สึกว่ามันดีหรือไม่ดี
แต่เราทั้งสองคนเห็นว่าเหมาะสม มันเป็นทางเดียวที่ดีที่สุด ไม่ทำให้แม่
ต้องเสียใจ และเราเองก็ไม่ต้องเสียใจ...ที่นั่นเราเป็นอิสระ ไม่มีใครมา
ถามหรือจับตามองว่าเราเป็นใคร...มันก็เป็นทีเดียวที่ดีที่สุดสำหรับเรา
เราคิดอย่างนั้น”

“นนท์” อธิบายถึงการเลือกโรงแรมชั่วคราวเป็นสถานที่ในการแสดงพฤติกรรมการเป็น
สามี-ภรรยาของเขากับน้องสาว เพื่อหลีกเลี่ยงโอกาสที่แม่จะรับรู้ถึงการกระทำ ซึ่งทั้งสองทราบดี
ว่า หากแม่รับทราบความจริงว่าเขาและเธอไม่สามารถกระทำตามที่แม่ขอร้องได้ แม่จะต้องเสียใจ
และโอกาสที่อาการป่วยของแม่จะทรุดหนักยิ่งขึ้นก็มีความเป็นไปได้ เขาทั้งสองจึงคิดว่าการเลือก
สถานที่แสดงความรักเพื่อปกปิดความจริงน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะนั้น และ
ความลับนี้ก็สามารถปิดไว้เป็นความลับได้นานจนกระทั่งเขาตัดสินใจแต่งงานกับภรรยาตามที่แม่
ต้องการ

“นนท์” บอกว่านอกจากความรัก ความผูกพัน และความตั้งใจที่จะเป็นสามีภรรยาที่
เกิดขึ้นตั้งแต่วันแรกเริ่มของการมีเพศสัมพันธ์จนกระทั่งวันที่แม่ยื่นคำขาดแล้ว ความสุขที่ได้
จากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกันก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปจากปัจจัยในข้ออื่น ทำให้
การแอบมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดโดยเก็บเป็นความลับเป็นทางออกที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำ
ได้ในตอนนั้น นอกจากนี้ “นนท์” ยังได้พูดถึงความรู้สึกของเขามืออยู่ ณ ปัจจุบันและที่คาดว่าจะ
เกิดขึ้นในอนาคตให้ผู้ศึกษาฟังว่า

“...เรื่องแบบนี้ (เพศสัมพันธ์—ผู้ศึกษา) เป็นเรื่องส่วนตัวที่ทุกคนน่าจะ
จะมีสิทธิ์เลือก ก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมเรื่องผมถึงผิด ทั้งที่ไม่ได้ก่อปัญหา
ให้ใคร... ผมไม่เคยคิดที่จะห้ามใจตัวเองไม่ให้รู้สึกแบบนี้กับเขา จะมา
กดดันอะไรกันอีก แค่นี้ก็เกินพอแล้ว ถ้าจะมาห้ามไม่ให้คิดอีก ผมว่า
ตายเสียดีกว่า...ทุกวันนี้เราทำเพื่อแม่ เขาก็รู้ ผมเชื่อว่าเขาเข้าใจ...ถ้า
เลือกได้เหอขอ ไม่ขอตอบนะ เขาเป็นว่า ที่เป็นอยู่คนอื่นเลือกให้ ใครก็
อยากเลือกในสิ่งที่ต้องการ คนเราน่ะอยู่อีกไม่นานก็ตาย แต่ก่อนตาย
ผมว่าทุกคนแหละที่อยากทำในสิ่งที่เขาต้องการ ถ้าเขามีโอกาส...”

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรณีที่ 5 “ก็มีได้มีอะไรมากไปกว่าเพศสัมพันธ์”

การเข้าไปจัดการกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเพื่อให้พฤติกรรมดังกล่าวยุติหรือเบนห่างไปจากการกระทำอันเป็นสิ่งปกติของบุคคลผู้ได้กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศนั้นมักเกิดจากบุคคลภายนอกที่อ้างตนหรือกระทำตนเป็นผู้มีเพศปฏิบัติอยู่ในมาตรฐานของสังคมกระแสหลัก มากกว่าที่จะเกิดจากการยอมรับด้วยตนเองของผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ในกรณีที่จะกล่าวต่อไปนี้ก็เช่นกัน เมื่อ “ปลา” พี่สาวในวัยที่ห่างจาก “ปู” เพียง 2 ปี เลือกที่จะนำเรื่องทั้งหมดที่เธอได้รับทราบจากน้องสาวไปขอคำปรึกษาจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ผู้ศึกษาได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์ขณะทำรายการวิทยุในช่วงดึกของวันหนึ่ง เพื่อขอคำปรึกษาในประเด็นที่บุคคลภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน “ปลา” ในฐานะพี่สาวคนโตของครอบครัว ได้ถ่ายทอดเหตุการณ์ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่าง “ปู” น้องสาวกับ “ปิง” น้องชายที่เกิดห่างจาก “ปู” เพียงปีเดียว การพูดคุยทางโทรศัพท์กับ “ปลา” ได้เกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลากว่า 2 เดือน จนทำให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสพูดคุยกับ “ปู” ทางโทรศัพท์ในเวลาต่อมา จากการพูดคุย ช่วยเหลือแนะนำ และรับฟังในสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ความไว้วางใจได้ก่อตัวขึ้นจนเกิดเป็นการนัดพบและมีโอกาสได้พูดคุยเพื่อขอข้อมูลเพื่อการศึกษาทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

แม้ “ปลา” จะเป็นผู้เปิดพรมแดนความสัมพันธ์และเป็นช่องทางชักพาให้ผู้ศึกษาสามารถขยับก้าวเข้าไปถึง “ปู” และ “ปิง” จนเกิดความไว้วางใจและยินยอมที่จะถ่ายทอดสิ่งที่เกิดขึ้นผ่าน “เรื่องเล่า” ของแต่ละบุคคลแก่ผู้ศึกษาในลักษณะที่ต่างมุมมอง ต่างเวลา และต่างบริบทในการไขเปิดข้อมูลจากความทรงจำ แต่กว่าที่ข้อมูลจากความทรงจำของ “ปิง” ถูกถ่ายทอดออกมาก็ต้องใช้เวลาที่เนิ่นช้าไปกว่า “เรื่องเล่า” ของ “ปู” และ “ปลา” เป็นอย่างมาก จนในช่วงแรกผู้ศึกษาคิดว่าคงไม่สามารถที่จะล่วงรู้ “เรื่องเล่า” จาก “ปิง” ได้ แต่เมื่อเขาได้มีโอกาสพูดคุยและระบายถึงความรู้สึกที่แท้จริงในเรื่องของความเป็นรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นกับเขาในปัจจุบัน โดยที่ผู้ศึกษาก็พร้อมที่จะฟัง ทำให้ “ปิง” ยอมที่จะไขเปิดข้อมูลในเรื่องเพศสัมพันธ์กับพี่สาวของตนเองอย่างเต็มใจ แม้ “เรื่องเล่า” จาก “ปิง” มักจะอบอวลและคละคลุ้งไปด้วยเรื่องของรักร่วมเพศตลอดเวลาจนบ่อยครั้งที่การสนทนาตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้มีการเอ่ยถึงเพศสัมพันธ์ในสายเลือดระหว่างเขากับพี่สาวเลย

ก็ตาม ส่วน “ปู” กับ “ปลา” ถือเป็นการถ่ายทอด “เรื่องเล่า” ที่เป็นไปอย่างราบรื่นในระดับที่น่าฟังพอใจ แม้จะมีบ้างในบางครั้งที่ “ปู” ปฏิเสธที่จะเล่า และบ้ายเบี่ยงให้นำเรื่องไปถามกับ “ปลา” ซึ่งเธอได้เคยเล่าให้ “ปลา” ฟังมาแล้ว และอายุที่จะต้องพูดถึงอีกครั้ง ซึ่ง “ปลา” ก็ไม่ปฏิเสธที่จะเล่าเรื่องที่เป็น “เรื่องเล่า” มาจาก “ปู” อีกครั้งหนึ่ง

“ปิง” เป็นคนผิวขาวตามเชื้อสายชาวจีนจากพ่อ ร่างกายสูงใหญ่ พุดเก่ง และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เขามีน้องชายอีกคนซึ่งอายุห่างกันมากกว่า 10 ปี จึงไม่ค่อยสนิทกันนัก พ่อและแม่ประกอบอาชีพค้าขายสินค้าประเภทอาหารสดที่ตลาดซึ่งจะต้องเปิดขายตั้งแต่เวลา 2 นาฬิกาจนถึง 9 นาฬิกาของทุกวัน สมาชิกทั้งหมดในครอบครัวพักอาศัยอยู่ร่วมกันมาโดยตลอดที่บ้านห่างจากตลาดประมาณ 3 กิโลเมตร เป็นอาคารพาณิชย์ 3 ชั้น ชั้นล่างใช้เป็นห้องรับแขก พ่อกับแม่จะนอนกับน้องชายคนเล็กที่ห้องใหญ่ในชั้นสอง ส่วนห้องเล็กเป็นห้องที่ “ปิง” ใช้นอนมาตั้งแต่แยกออกมาจากห้องของพ่อและแม่ ส่วนในชั้นสามเป็นห้องนอนของพี่สาวทั้งสองคนคนละห้อง ตารางปฏิบัติอันถือเป็นชีวิตปกติของพ่อและแม่ก็คือ การเข้านอนไม่เกิน 22 นาฬิกา เพราะต้องออกไปขายของตั้งแต่เวลา 1 นาฬิกาของวันใหม่ ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ จะแยกย้ายกันเข้านอนไม่เกิน 24 นาฬิกาหลังดูรายการโทรทัศน์ที่ชั้นล่างร่วมกันตั้งแต่ในช่วงรับประทานอาหารเย็น

เพราะพี่ ๆ ของ “ปิง” ทั้งหมดเป็นผู้หญิง ส่วนน้องชายก็อายุห่างจากเขาค่อนข้างมาก อีกทั้งพ่อกับแม่ก็แทบไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเขาเพราะลักษณะของการประกอบอาชีพ จึงทำให้เขาไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะมีความสนิทสนมกับสมาชิกคนใดภายในบ้าน จะมีก็เพียง “ปู” พี่สาวคนรองที่แม้จะมีได้มีความสนิทสนมกันแต่ก็พอจะถือได้ว่าเป็นคนที่เขาคุยด้วยมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นภายในครอบครัว สำหรับ “ปู” แม้จะสนิทสนมกับ “ปลา” มากกว่าน้องชายทั้งสอง แต่เธอก็ยอมรับตรงกับข้อมูลที่ “ปิง” ให้อ้างว่ามีเพียงเธอเท่านั้นที่ “ปิง” ให้ความสนิทมากกว่าพี่น้องคนอื่นหรือแม้แต่พ่อและแม่ก็ตาม “ปู” เล่าถึงบรรยากาศภายในบ้านอันเป็นผลมาจากความสนิทสนมระหว่างกันว่า ทั้ง “ปลา” “ปิง” และเธอไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของ “พรหมแดนแห่งโลกส่วนตัวของเรื่อนร่าง” เท่าใดนัก ดังจะเห็นได้จากการดำเนินชีวิตและการแต่งตัวที่ “ปลา” และ “ปู” มักเลือกที่จะใส่กางเกงขาสั้น และสวมเสื้อกล้ามอยู่บ้านเสมอ หรือในขณะที่แต่งตัวเธอก็สามง่ามไม่ได้ให้ความสำคัญกับการปิดประตูห้องเพื่อแสดงถึงบริมณฑลของความเป็นส่วนตัวแต่อย่างใด โดยเฉพาะ “ปลา” กับ “ปู” ที่มักมีการเปลือยกายต่อหน้ากันเป็นประจำ จะ

เห็นได้ว่าทั้งสามมิได้มีลักษณะของการสร้าง “พรมแดนแห่งโลกส่วนตัวของเรณูร่าง” ที่แตกต่างไปจากในวัยเด็กมากนักแม้ทั้งหมดจะมีพัฒนาการของเรณูร่างเข้าวัยรุ่นอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม

ความสนิทสนมและไว้วางใจกันระหว่าง “ปลา” กับ “ปู” แสดงออกอย่างต่อเนื่อง จนอาจกล่าวได้ว่าแทบไม่มีเรื่องใดเลยที่ทั้งสองจะต้องปกปิดไว้เพียงลำพัง แม้แต่เรื่องการคบเพื่อนชายจนมีความสัมพันธ์กันถึงขั้นได้เสียของ “ปลา” ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนที่ “ปลา” ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่ง “ปู” ก็รับทราบข้อมูลมาตลอดจากการบอกเล่าของ “ปลา” เอง ความไว้นื้อเชื่อใจและมั่นใจถึงการรับทราบ เข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้พื้นที่การเปิดเผยของทั้งสองได้รับการเปิดเผยจนพื้นที่ความเป็นส่วนตัวลดน้อยถอยลง ดังนั้นการรับรู้เรื่องราวของกันและกันจึงมิได้มีเกิดขึ้นเพียงเฉพาะการเล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดกับตนเองเป็นปรากฏการณ์ทางรูปธรรมเท่านั้น แต่ยังขยายรวมไปถึงการบอกเล่าอารมณ์ความรู้สึกที่เป็นนามธรรมภายในอีกด้วย แม้แต่ในส่วนของอารมณ์เพศก็มิได้ถูกปกปิด ซุกซ่อนไว้ในพื้นที่ของความเป็นส่วนตัวแต่อย่างใด ในทางตรงกันข้ามสำหรับ “ปลา” และ “ปู” ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความต้องการหรืออารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นเกือบทั้งหมดจะถูกนำมาจัดวางไว้ในแห่งหนอันเป็นที่สาธารณะของบุคคลทั้งสอง “ปู” เล่าถึงประสบการณ์การดูวิดีโอโป๊ที่มีบทการร่วมเพศครั้งแรก ว่าเกิดขึ้นจากการที่ “ปลา” นำวิดีโอมาและชวนเธอดู เธอยอมรับว่ามันกระตุ้นให้เธอเกิดความรู้สึกในแบบที่เธอไม่เคยมีมาก่อน อีกทั้งทำให้เธอล้ำที่จะเรียนรู้ในเรื่องเพศมากยิ่งขึ้น การดูวิดีโอโป๊กับ “ปลา” ในครั้งต่อ ๆ มา ประกอบกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้กลายเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการโน้มนำให้ “ปู” และ “ปลา” ก้าวข้ามเส้นแบ่งจากอาณาบริเวณของพฤติกรรมปกติระหว่างพี่น้องที่สังคมส่วนรวมจัดแบ่งไว้ไปสู่พฤติกรรม “การเล่นเพื่อน” ที่สังคมกระแสหลักตอกตรึงจัดแบ่งไว้ให้อยู่ในส่วนของพฤติกรรมที่ผิดปกติและไม่สมควรที่จะให้เกิดขึ้นในสังคม

“ปลา” บอกว่าพฤติกรรม “การเล่นเพื่อน” ที่เกิดขึ้นกับเธอทั้งสอง ไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่เพิ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ได้ดูวิดีโอโป๊ร่วมกัน เพราะเธอทั้งสองเคยมีพฤติกรรมเช่นนี้มาบ้างแล้วในอดีตตั้งแต่เมื่อครั้งที่เธอทั้งสองยังเป็นเด็ก ๆ ซึ่งการเกิดขึ้นในครั้งนั้นเป็นผลมาจากความอยากรู้อยากเห็นประกอบกับเป็น “การเล่น” ในลักษณะของการลอกเลียนที่มีรากฐานมาจาก “แบบ” ที่เธอทั้งสองได้มีโอกาสเห็นถึงพฤติกรรมทางเพศระหว่างพ่อกับแม่ที่เกิดขึ้นในช่วงที่ทั้งหมดยังนอนร่วมห้องเดียวกัน จึงเป็นการเกิดขึ้นบนรากฐานที่แตกต่างไปจากพฤติกรรม “การเล่นเพื่อน” ในครั้ง

หลัง ที่เป็นเพราะอารมณ์ทางเพศเป็นแรงขับหลักที่สำคัญมากกว่าที่จะเป็นเพียง "การเล่น" ที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก แม้พฤติกรรม "การเล่นเพื่อน" ระหว่าง "ปู" กับพี่สาวจะเกิดขึ้นหลายครั้ง แต่เธอกับพี่สาวก็กระทำเพียงแค่ออดจูบ แม้จะมีการสัมผัสในทุกพื้นที่บนเรือนร่างร่วมด้วย แต่ก็เป็น การสัมผัสที่พื้นผิวภายนอกโดยปราศจากการรูกล้ำเข้าไปภายในช่องคลอดของกันและกัน

"...เราไม่ได้คิดว่ามันผิดหรือถูก แต่เราคิดว่ามันไม่ได้เสียหายอะไร ก็ไม่ได้ไปมีอะไรกับผู้ชาย ขอโทษนะ เราก็ไม่ได้เอาอะไรใส่เข้าไปด้วย... ตื่นเต้น แต่ก็ผ่อนคลายนะ รู้สึกดีมากกว่า "ปลา" ก็คงเหมือน ๆ กัน อีกร้อยอย่างมันทำให้เราสองคนสนิทกันมากขึ้น คุยได้ทุกเรื่อง ไว้วางใจกันนั้นแหละ...พอโตขึ้นก็ทำน้อยลง ยิ่งตอนหลังที่ "ปลา" เขาไปมีอะไรกับแฟนแล้ว..มันรู้สึกที่ไม่เหมือนเดิม จะว่าไม่ชอบก็ไม่ใช่ ส่วน "ปลา" เขาก็มีที่ระบาย ก็เลยหยุดไปเฉย ๆ..."

"ปู" เล่าถึงความรู้สึกที่เกิดในขณะนั้น พร้อมกับอธิบายถึงสาเหตุที่ทั้งสองยุติพฤติกรรมทางเพศนั้นลง แต่ถึงอย่างไร ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของทั้งสองยังคงถูกจัดวางไว้ในส่วนของพื้นที่สาธารณะระหว่างกันมากกว่าที่จะถูกจัดเก็บซุกซ่อนไว้ในส่วนของพื้นที่ความเป็นส่วนตัวของแต่ละบุคคล แม้ว่าในเวลาต่อมา "ปลา" จะจบการศึกษาในระดับเตรียมอุดมศึกษาของสถาบันเดียวกันกับ "ปู" ไปก่อนแล้วก็ตาม

เหตุการณ์ของความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดขึ้นกับ "ปิง" และ "ปู" อย่างที่ลึกซึ้งมากเกินกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่สังคมจะให้การยอมรับได้นั้น เป็นการเกิดขึ้นโดยปราศจากแนวโน้มหรือพฤติกรรมนำใด ๆ อันจะเป็นสัญญาณที่สื่อแสดงให้เห็นได้ว่า จะเกิดพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ของสังคมขึ้นกับบุคคลทั้งสองได้ พฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลทั้งสองได้เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาที่ "ปลา" ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา ส่วน "ปิง" และ "ปู" ยังคงศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 และ ปีที่ 5 ตามลำดับในโรงเรียนเดียวกัน เหตุการณ์เกิดขึ้นต่อเนื่องจากการที่ทุกคนในบ้านเดินทางไปต่างจังหวัด 1 สัปดาห์ ยกเว้น "ปิง" และ "ปู" ที่ต้องอยู่เฝ้าบ้านประกบกับทั้งสองต้องเรียนหนังสือทุกวันจึงไม่สะดวกที่จะหยุดเรียนหากต้องเดินทางไปต่างจังหวัดร่วมกับครอบครัวทั้งสัปดาห์

“ปู” เล่าว่า ในคืนนั้นเธอเป็นคนเฝ้าปากของลงมานอนที่ห้องเดียวกับ “ปิง” ด้วยตัวเธอเอง เพราะความกลัวเนื่องจากรู้สึกอยู่ตลอดเวลาที่บ้านไม่มีใครอยู่ มันเจ็บ และ “ปิง” ก็เข้าห้อง ตั้งแต่ตอนหัวค่ำยิ่งทำให้บรรยากาศในบ้านวังเวงจนเธอรู้สึกไม่กล้าที่จะนอนคนเดียวทั้งที่ปกติเธอก็นอนคนเดียวในห้องของเธอ “ปู” บอกว่าไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าความกลัวและหากมีอะไรเกิดขึ้นก็ยังอุ่นใจที่มีน้องซึ่งเป็นผู้ชายอยู่ด้วย ซึ่ง “ปิง” ก็ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด ในคืนนั้น “ปู” จึงย้ายตัวเองลงมานอนที่ชั้นสองห้องเดียวกับน้องชาย เธอบอกให้ “ปิง” เปิดไฟที่บริเวณหัวเตียงไว้ตลอดทั้งคืน แม้อันนั้นจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ “ปิง” ก็ได้บอกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนดึกของคืนนั้นว่าเขาเองรู้สึกแปลก ๆ ไปจากทุกวัน ซึ่งเชื่อว่าเป็นเพราะเขาไม่เคยนอนค้างคืนรวมเตียงเดียวกันกับบุคคลต่างเพศมาก่อนนับแต่ที่เขาได้แยกห้องนอนมาจากพ่อและแม่

“...รู้สึกแปลก ๆ ก็ไม่เคยนี่ ถึงเป็นพี่ แต่ก็รู้อยู่ว่าเป็นผู้หญิง ตอนนั้นนะ มันไม่เหมือนตอนนี้...ไม่รู้ว่ารู้สึกได้อย่างไร อยากเห็น เราไม่มีเราก็อากรู้...คืนแรกก็ไม่มีอะไร พอคืนที่สองทนไม่ไหว ก็เลยดู ตื่นเต้นมาก..กลัวไหม กลัวซี แต่คิดว่าเขาหลับ มันห้ามอารมณ์ไม่อยู่มากกว่าที่กลัวก็เลยเหมือนไม่กลัว แต่ความจริงกลัวนะ...”

ด้วยความที่เธออยาก رؤอยากเห็น ในคืนที่สอง ขณะที่ “ปู” หลับอยู่นั้น “ปิง” ได้ค่อย ๆ แกะกระดุมเสื้อไปโลชุดนอนของพี่สาวตนเอง แต่ด้วยความกลัวจึงทำให้เขาไม่กล้าที่จะทำอะไรมากกว่าการมองดูหน้าอกของพี่สาวที่สามารถมองเห็นได้จากแสงไฟบริเวณหัวเตียงที่เปิดไว้ สิ่งที่เขาได้เห็นส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของเขาอย่างมาก เขาแทบนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน แม้รุ่งเช้าทุกอย่างจะเป็นไปตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่สำหรับเขากลับมีความรู้สึกที่ตรงกันข้าม เมื่อตลอดทั้งวันแม้ขณะที่เขากำลังเรียนหนังสือ เขากลับคิดวนเวียนอยู่แต่ในเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนที่ผ่านมา สิ่งที่เขาได้เห็นปรากฏเป็นภาพที่คอยยึดตรึงอยู่ในความรู้สึกตลอดเวลา ในขณะที่ “ปู” แทบไม่มีโอกาสได้รับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองเพราะแม้จะตื่นขึ้นมาพร้อมกับการหลุดของกระดุมเสื้อนอนที่เปิดเผยให้เห็นร่างกายส่วนบนของเธอได้จนเกือบหมด แต่เธอก็ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าเป็นการหลุดของกระดุมเสื้ออันเป็นผลมาจากการนอน “ตามปกติ” ของเธอเองมากกว่าที่จะเป็นเพราะการถูกระทำจากผู้ที่มีได้นอนตามปกติ ซึ่งนอนร่วมเตียงเดียวกันกับเธอ

เย็นวันนั้น “ปิง” กลับจากโรงเรียนพร้อมกับ “ปู” เหมือนที่เคยปฏิบัติมาในทุกวัน และเมื่อถึงบ้าน การใช้ชีวิตของทั้งสองก็ยังคงดำเนินไปตามกิจวัตรปฏิบัติของแต่ละคนเป็นปกติ จนกระทั่งหลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จสิ้น “ปู” ได้แยกตัวไปอาบน้ำที่ห้องน้ำชั้นสอง ซึ่งแม้เป็นเรื่องปกติของเธอที่ปฏิบัติตนอย่างนี้เป็นประจำ แต่พฤติกรรมปกติของ “ปู” หาใช่เป็นสิ่งปกติที่ได้ก่อให้เกิดความผิดปกติแก่ “ปิง” ไม่ แต่ตรงกันข้าม เมื่ออารมณ์ที่ไม่ค่อยจะเป็นปกติซึ่งได้ก่อตัวและเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องอยู่ในความรู้สึกของเขานับตั้งแต่ในคืนแรกที่ได้มีโอกาสอยู่กับ “ปู” พี่สาวของตนสองต่อสองเป็นต้นมา เสียงของการอาบน้ำที่แม้เป็นสิ่งปกติของ “ปู” ได้ส่งผลกระทบทำให้เกิดภาพที่ “ปิง” สามารถจินตนาการต่อไปได้ว่า ณ ขณะที่ได้ยินเสียง “ปู” อาบน้ำนั้น เรือนร่างของ “ปู” จะต้องปราศจากอารมณ์ที่ใช้ปิดบังร่างกาย และนั่นหมายถึงการเปิดเผยเรือนร่างของความเป็นหญิงซึ่งจะต้องมากกว่าที่เขาได้มีโอกาสกระทำต่อพี่สาวของตนในคืนที่ผ่านมาอย่างแน่นอน การแผ่ขยายของอารมณ์ได้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและควบคู่กับความกลัวอีกทั้งมาตรฐานความสัมพันธ์ของพี่น้องที่มีในตัวเขาไปจนหมดสิ้น เมื่อ “ปิง” ตัดสินใจที่จะก้าวข้ามพรมแดนความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นเพื่อชื่นชมในมหรสพที่ผู้แสดงมิได้รับรู้จากการป็นแนบฝาดนงห้องน้ำและมองต่ำลงไปยังเรือนร่างที่เป็นเป้าหมาย

“...ตื่นเต้นมาก มันทำท่าย ไม่ได้คิดมาก่อน มันแว็บเดียว ได้ยินเสียงอาบน้ำ รู้สึกตัวอีกทีก็เห็นหมดแล้ว...มันตื่นเต้นทั้งที่ได้เห็นและได้ทำ คงทั้งสองอย่าง ก็ไม่เคยเห็นของใครมาก่อน ...มีอารมณ์เลยนะ ตอนนั้น แต่ถ้าตอนนี้คงเฉย ๆ มั้ง แคได้แอบดูก็ตื่นเต้นแล้ว นี่ได้เห็นอีก มันหลายอารมณ์...อยากดูอีกไหม อยากมีแบบเขามากกว่า ถ้าให้ดูผู้ชาย...เฮา... คงตื่นเต้นดี...”

“ปิง” มักจะพูดวกเพื่อนำเสนอให้ผู้ศึกษาได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงในตัวเขาตลอดเวลาที่มีโอกาสว่า ในปัจจุบันเขาไม่ได้มีความต้องการหรือมีอารมณ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม เพราะทุกวันนี้เขาต้องการเพศสัมพันธ์เป็นการประกอบกิจร่วมระหว่างเพศชายด้วยกัน จนเมื่อถามย้ำถึงเหตุการณ์ในคืนต่อ ๆ มา “ปิง” จึงเล่า “เรื่องเล่า” ของเขาให้เห็นภาพของเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมาว่า หลังจากที่เขากลับมาจากการชมพฤติกรรมและพื้นที่ส่วนตัวของพี่สาวแล้ว เขาคงอยู่ภายใต้อารมณ์ที่ฟุ้งซ่าน แดกกระเจิง และวทวน “ปิง” ไม่สามารถปิดเปลือกตาเพื่อลบภาพและ

กำจัดการมณีนของตนเพื่อให้หลับลงไปได้ ในคืนนั้น “ปู” เป็นฝ่ายที่จะล้มตัวลงนอนก่อน จากนั้น ลักพักใหญ่ ๆ “ปิง” จึงเข้านอน และขออนุญาตที่จะปิดไฟหัวเตียงเนื่องจากนอนไม่หลับ และคิดว่าวิธีการนี้จะช่วยปิดช่องทางอันจะนำไปสู่การพยายามเข้าไปจัดการเปิดเผยพื้นที่บนเรือนร่างของพี่สาวโดยปราศจากความยินยอมจากเจ้าของพื้นที่เหมือนที่ตนเองได้กระทำในคืนที่ผ่านมา แต่ภายหลังจากที่แสงไฟดับลง “ปิง” ก็ไม่สามารถลอบภาพและทำลายอารมณ์ของตนเองได้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเขากลายเป็นสิ่งตรงข้าม เมื่อความมืดกลายเป็นปัจจัยเอื้อที่สำคัญในการทำให้จินตนาการและอารมณ์ของเขาพุ่งตรงไปยังเรือนร่างของหญิงที่นอนอยู่เคียงข้างเขาได้อย่างเสรียิ่งขึ้น

ความคิดที่สับสน อารมณ์ที่ฟุ้งซ่าน ประกอบกับสถานการณ์ที่เอื้อให้ ส่งผลให้ “ปิง” วางมือของเขาลงบนต้นแขนของพี่สาวและลูบไล้พร้อมการขยับกายเข้าไปใกล้จน “ปู” รู้สึกตัวและผลักมือของ “ปิง” ออกไป เขาเล่าถึงอารมณ์ขณะนั้นว่า เขาเองไม่ทราบและไม่ได้ให้ความใส่ใจว่า “ปู” จะรู้ถึงสิ่งที่เขากระทำลงไปหรือไม่ การผลักมือของเขาออกจึงไม่สามารถยุติการกระทำของเขาได้ เพราะเมื่อเขารู้สึกว่า “ปู” หลับเขาก็จะทำเช่นเดิมอีกเช่นนี้อยู่หลายครั้ง การลูบไล้ได้ขยายต่อไปเป็นโอบกอด สาเหตุที่สำคัญที่ทำให้พฤติกรรมของเขาเพิ่มระดับความเข้มข้นขึ้นได้ เป็นผลมาจากความคิดที่มีอยู่ในขณะนั้นของเขา เมื่อเขาคิดว่าพี่สาวมิได้แสดงการปฏิเสธต่อพฤติกรรมที่เขากระทำต่อเธออย่างแท้จริง เพราะหากเธอไม่ยินยอมหรือรังเกียจในพฤติกรรมดังกล่าว เธอจะต้องลุกขึ้นมาห้ามหรือดุเขามากกว่าเพียงแค่การปิดมือเขาออกในทุกครั้งที่เขากระทำ การแสดงพฤติกรรมตอบโต้ของ “ปู” ด้วยการผลักมือของ “ปิง” ออกภายหลังการถูกลูบไล้และโอบกอดจากเขายังเกิดขึ้นได้เท่าใดยังทำให้ความเชื่อมั่นในความคิดที่ว่า “ปู” มิได้ปฏิเสธการถูกกระทำอย่างจริงจัง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขามากยิ่งขึ้นเท่านั้น การจูบที่บริเวณต้นคอและบริเวณหน้าอกของ “ปู” จึงเป็นการกระทำที่ “ปิง” น้องชายของเธอปฏิบัติต่อเธอพร้อม ๆ กัน

“ปู” เล่าให้ฟังว่า ภายหลังจากที่เธอรู้สึกตัวและตื่นขึ้นมา เธอได้พยายามตื่นและผลักใบหน้าเขาออก แต่ “ปิง” กลับแสดงพฤติกรรมโต้ตอบด้วยการใช้มือปิดปากพี่สาว และบอกให้เธออยู่เฉย ๆ “ปู” บอกว่าตอนนั้นเธอตกใจมากจนร้องไม่ออก และรู้สึกเจ็บที่บริเวณอวัยวะเพศ ซึ่งไม่นานนัก “ปู” ก็รู้ว่า “ปิง” ได้กระทำการทางเพศต่อเธอจนเป็นผลสำเร็จจากเสียงร้องของเขา พร้อมกับรู้สึกว่ามีน้ำอุ่น ๆ ไหลรดลงที่บริเวณต้นขาของเธอ และนั่นเป็นสัญญาณที่แสดงให้เธอได้ทราบว่าเธอตกเป็นภรรยาของน้องชายร่วมสายโลหิตไปแล้ว

“...เขาเอามือปิดปาก บอกว่าไม่มีอะไร ขอกอดหน่อย ให้อยู่เฉย ๆ...
หนูตกใจ เขาถามอีกว่า ได้ไหม ได้ไหม เสียงเขาน่ากลัว เหมือนทั้ง
กลัว ทั้งงู หนูไม่ได้ตอบ เขาปิดปากอยู่ ได้แต่พยักหน้า...”

“ปัง” พุดถึงอากัปกริยาการพยักหน้าของ “ปู” ว่า เป็นพฤติกรรมของร่างกายที่แสดงให้
เขาหมดข้อสงสัย และเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าพี่สาวของเขาก็พึงพอใจที่จะได้รับการกระทำจากเขา
“ปัง” ยืนยันด้วยเสียงที่หนักแน่นว่า ภายหลังจากที่เขาเอามือออกจากการปิดปาก “ปู” ก็ไม่ได้
ร้องห้ามหรือแสดงสัญญาณใดที่บอกถึงการปฏิเสธในพฤติกรรมที่เขากระทำต่อเธอ เขายอมรับว่า
เขาได้ปล่อยตัวเองไปตามอารมณ์ที่เกิดขึ้น ณ ตอนนั้น โดยไม่ได้คิดจะหักห้ามหรือยับยั้งซึ่งใจแต่
ประการใด รู้แต่ว่าเขามีความต้องการจนในที่สุดเขาก็ร่วมรักกับพี่สาวของเขาสำเร็จในคืนนั้น
อย่างไรก็ตาม “ปัง” ก็ยังยืนยันว่า เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นการกระทำที่ปราศจากการขัดขืนจาก
พี่สาว ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสียงหรือการดิ้นหนี

ในคืนต่อมาหลังเกิดเหตุ “ปู” กลับไปนอนที่ห้องตัวเอง โดยไม่ได้พูดตำหนิหรือกล่าวอะไร
เกี่ยวกับการกระทำที่เกิดขึ้น “ปัง” บอกว่า เย็นวันนั้นเป็นวันที่เขารู้สึกอึดอัดที่สุด ไม่อยากกลับ
บ้าน ไม่กล้าสู้หน้า “ปู” และไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรเมื่อถึงกลางคืน เพราะเขาและเธอยังต้องอยู่บ้าน
กันตามลำพังเหมือนหลายวันที่ผ่านมา เมื่อ “ปู” ไม่ยอมมานอนที่ห้องของเขา โดยที่ไม่ได้พูดอะไร
เลย เขายังรู้สึกผิดในสิ่งที่ทำกับพี่สาวของตน

“...ผมนอนไม่หลับ กลัวเขาไปบอกเตี้ย กลัวเขาโกรธ ผมรู้สึกผิด
มาก ๆ จนเกือบตีหนึ่ง ผมก็เลยไปเคาะประตูห้องเขา ผมจะเข้าไปขอ
โทษ...ตัดสินใจอยู่นานมาก มันทั้งกลัว ทั้งรู้สึกผิด...ถ้าเตี้ยรู้นะ ผมต้อง
ตายแน่...”

การตัดสินใจเข้าไปขอโทษของ “ปัง” ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นมากเมื่อ “ปู” พยักหน้าแทนความ
หมายของการยกโทษ พร้อมทั้งการปลอบใจเมื่อเห็นเขาร้องไห้ คืนนั้นเขาขอนอนที่ห้องของพี่สาว
ซึ่งเธอก็มิได้ปฏิเสธในสิ่งที่น้องชายขอแต่อย่างใด การนอนหลับร่วมกันในคืนนี้แตกต่างไปจากใน
คืนที่ผ่านมา “ปัง” บอกว่าเขารู้สึกเหมือนเด็ก ๆ ที่ทำผิดแล้วได้รับการยกโทษและรู้สึกอบอุ่นจาก

การที่ “ปู” ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาว่าโกรธในสิ่งที่เขาทำ นอกจากนั้นเธอยังยินยอมที่จะให้เขาถอดและปลอบใจด้วยการกอดเขาไว้ด้วยเช่นกัน ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ของคืนนั้นได้รับการสานต่อจากคำบอกเล่าของ “ปู” ที่ให้เหตุผลการกระทำของเธอเองว่า เป็นเพราะความสงสารที่มีต่อน้องชายประกอบกับความห่วงใยในสวัสดิภาพของตนเอง ซึ่งเธอรู้ดีว่าหากพ่อกับแม่ได้รับทราบถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดเขาจะต้องถูกทำโทษอย่างรุนแรงจากพ่อและแม่ และตัวเธอเองก็คงจะต้องตกอยู่ในสถานภาพที่ไม่แตกต่างไปจากน้องชาย จากความรู้สึกร่วมที่เกิดขึ้นจึงเป็นเหตุให้เธอแสดงพฤติกรรมต่อ “ปิง” ในลักษณะของการให้อภัยมากกว่าที่จะโกรธเกลียดหรือมองเป็นศัตรู

ในวันรุ่งขึ้นตลอดทั้งวัน บรรยากาศระหว่าง “ปิง” กับ “ปู” ได้รับการคลี่คลายขยายผลไปในทิศทางที่ลดความตึงเครียดลงอย่างมาก และส่งผลให้ทั้งสองสนิทสนมกันมากกว่าปกติ “ปู” บอกว่าไม่ได้เกิดจากความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในวันที่ผ่านมา แต่น่าจะมาจากความรู้สึกที่คิดว่าตนเองได้ทำหน้าที่ของความเป็นพ่อดีที่สุดแล้วในการให้อภัยความผิดพลาดของน้องชาย และความดีใจที่เช้าของวันรุ่งขึ้นพ่อแม่และครอบครัวจะกลับมาจากต่างจังหวัดแล้ว แต่ในความคิดของ “ปิง” กลับมีบางส่วนที่แตกต่าง เขารู้สึกดีที่พี่สาวให้อภัยและพึงพอใจกับความรู้สึกที่ได้จากประสบการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น นอกจากนั้นเขายังเชื่ออีกว่าการให้อภัยของพี่สาวมีสาเหตุสำคัญมาจากเพศที่เขาได้มอบให้กับเธอยังผลให้เธอเกิดความสุขและพึงพอใจในรสชาติของเพศสัมพันธ์ ซึ่งคงไม่แตกต่างไปจากที่เขา มี จากความเชื่อมั่นของ “ปิง” ทำให้อารมณ์ความต้องการทางเพศของเขาถูกก่อกำขึ้นอีกครั้งในตอนกลางคืน เมื่อ “ปู” ยอมมานอนที่ห้องของเขาเหมือนในตอนแรก การนอนกอดกันในคืนนี้จึงส่งผลให้ “ปิง” เกิดความรู้สึกที่ต่างไปจากการนอนกอดกันที่ห้องของ “ปู” ในคืนที่ผ่านมา การสัมผัส ลูบไล้ และจูบกอดจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง “ปิง” พยายามที่จะร่วมรักกับ “ปู” แต่เขาก็ได้รับการปฏิเสธจากเธอ “ปิง” เล่าว่า มันเป็นอารมณ์ความต้องการทางเพศอย่างมากในขณะนั้น แต่เมื่อเขาไม่สามารถร่วมรักกับ “ปู” ได้แม้จะพยายามหลายครั้ง ทำให้เขาเปลี่ยนเป้าหมายสู่การร้องขอให้พี่สาวช่วยสำเร็จความใคร่ให้เขาทดแทนการร่วมเพศกับเธอ เขาบอกว่า ณ ตอนนั้น เขาไม่ได้รอที่จะฟังคำตอบจาก “ปู” นอกจากการดึงมือของเธอมาทำให้ในขณะที่อีกมือของ “ปิง” เคล้าคลึงอยู่กับหน้าอกของพี่สาว จนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการจัดอารมณ์ความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นกับเขาให้บรรลุถึงเป้าหมายสูงสุดของความต้องการแห่งกระบวนการ

“ปู” ยอมรับในสิ่งที่ “ปิง” เล่าถึง และยินยอมขยายความด้วยการอธิบายถึงเหตุผลที่เธอ มิได้แสดงการปฏิเสธในสิ่งที่น้องชายร้องขอและยอมที่จะให้ความร่วมมือในการสำเร็จความใคร่ ให้แก่เขา อีกทั้งยังปลดปล่อยพันธนาการทางอารมณ์ยินยอมให้ใบหน้าและมือของเขาสามารถ ปีนป่าย กอดรัด และสอดสัมผัสพื้นที่ผิวของเรือนร่างเธอได้อย่างอิสระว่า เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วย ให้เขาหมดอารมณ์ความต้องการทางเพศลงได้ ตามที่เธอได้รับทราบมาจากในหลายแหล่ง ข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นจากในหนังสือ จากภาพยนตร์ หรือแม้แต่จากคำบอกเล่า ซึ่งเธอก็เชื่อเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไร “ปู” ก็ไม่ได้ปฏิเสธโดยสิ้นเชิงว่า เธอได้กระทำ เลงไปโดยปราศจากความรู้สึกที่ ตื่นเต้นและไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกทางเพศ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเธอที่กล่าวถึง สิ่งที่ได้ สัมผัสทั้งในฐานะ “ผู้ได้สัมผัส” และ “ผู้ได้รับการสัมผัส” ว่ามันได้สร้างความรู้สึกละเอียดอ่อนและ ทำให้เธอได้เรียนรู้อีกความรู้สึกที่ไม่เคยได้รับมาก่อน และเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถสร้างให้เกิด ขึ้นได้จาก “สิ่งอื่น”

การกลับมาของพ่อแม่และสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด ทำให้พฤติกรรมทางเพศของ “ปิง” ที่มีต่อ “ปู” ต้องยุติลง แต่ถึงอย่างไร เหตุการณ์ทั้งหมดก็มิได้ถูกนำไปสู่พื้นที่สาธารณะแต่อย่างใด ทว่ายังคงถูกเก็บเงียบไว้ภายในปริมณฑลของความลับส่วนตัวที่มีเพียงเขาและเธอเท่านั้นที่รับรู้ การปกปิดเก็บซ่อนประสบการณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยมิได้เป็นการบังคับ หรือขอร้องจากฝ่ายใด

“...ไม่กล้าบอกใครหรอก ใครจะไปพูด เรื่องแบบนี้ไม่ว่ากับใครก็ไม่ กล้าพูดทั้งนั้นแหละ แล้วนี่กับน้องตัวเองด้วย...ถ้าพูด มันเหมือนเรา ทำลายน้อง เพราะเขาก็ไม่ได้ทำอีก ก็เลยไม่อยากพูดถึง...ไม่มั่นใจว่า ไซ่เกิดอารมณ์กับเขาหรือเปล่า คือบางครั้ง บางครั้งนะ (เน้นเสียง--- ผู้ศึกษา) เวลาเกิดอารมณ์ก็มีภาพคั้นนั้นวนเข้ามา แต่ถ้าฝืนนะ บ่อย ยิ่งช่วงแรก ๆ ถือว่าบ่อยเลยแหละ...”

“ปู” ตอบถึงเหตุการณ์ไม่นำเรื่องทั้งหมดไปบอกใคร และเล่าถึงอารมณ์ทางเพศที่มีใน บางส่วนยังมีความเชื่อมโยงเนื่องกับการมีเพศสัมพันธ์กับน้องชายตนเองอยู่ แม้เธอจะไม่สามารถตอบได้ว่า ความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความรู้สึกของความต้องการทางเพศที่เกิดกับ “ปิง”

หรือไม่ แต่สำหรับ “ปัง” เขาย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องนำเรื่องทั้งหมดหรือแม้แต่บางส่วนไปบอกให้คนอื่นได้รับรู้ เพราะนั่นหมายถึงภาวะเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายกับตัวเขา ฉะนั้นการปิดเงียบซ่อนเร้นจึงเป็นสิ่งที่เขาปรารถนาและต้องปฏิบัติให้เกิดผลให้มากที่สุด แต่ในเรื่องของความรู้สึกทางเพศที่เกิดขึ้นกับ “ปัง” กลับปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เขายังมีอารมณ์ความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นกับ “ปู” มิได้แตกต่างไปจากในช่วงของการสร้างประสบการณ์ร่วมที่ผ่านมา

“...ตอนนั้นยังไม่รู้ว่า ตัวเองชอบอะไร เคยได้แต่แบบนั้นมั้ง ก็เลยคิดว่าแบบนั้นดีที่สุด เกิดอารมณ์กับเขาบ่อย เวลาได้ยินเสียงอาบนํ้านะ จะรู้สึกขึ้นมาทันที...เรียกว่าทุกครั้งที่มีอารมณ์ จะอยากทำกับเขาอีก แต่ไม่กล้า...ตอนนี้เธอ รู้แล้วว่าแบบไหนดีกว่ากัน ไม่เคยคิดถึง (เพศสัมพันธ์กับพี่สาว—ผู้ศึกษา) อีกเลย ต่อให้เห็นก็ไม่เกิดอารมณ์ ไม่ใช่เสื่อใบ (Bisexual³—ผู้ศึกษา)นะอะ...”

เหมือนในเกือบทุกครั้งที่ได้พูดคุยในเรื่องเกี่ยวกับเพศ “ปัง” มักจะโยงถึงภาวะของตนในปัจจุบันว่าตนเองเป็นรักร่วมเพศอย่างแท้จริงเสมอ เรื่องระหว่าง “ปัง” และ “ปู” มิได้จบลงเพียงแค่ประสบการณ์ “ครั้งหนึ่งที่เคยทำ” เพราะในสองเดือนต่อมาที่บ้านได้จัดงานทำบุญบ้านเหมือนเช่นที่เคยทำมาในทุกปี และก็เป็นเช่นที่เคยเป็น เมื่อมีญาติทั้งฝ่ายพ่อและฝ่ายแม่หลายคนมาค้างที่บ้านเพื่อร่วมทำบุญ เป็นเหตุให้ “ปัง” ถูกส่งให้ย้ายขึ้นไปนอนกับพี่สาวทั้งสองที่ห้องใหญ่ในชั้นสามของพี่สาวคนโต ส่วนห้องนอนของเขาถูกจัดให้เป็นห้องรับรองแก่บรรดาญาติที่มาค้างที่บ้านเช่นเดียวกับห้องนอนของ “ปู”

คืนนั้นก็ผ่านไปโดยไม่มีสัญญาณใดบอกเหตุให้ทราบได้ว่าจะมีเหตุการณ์ใดที่ “ผิดปกติ” เกิดขึ้นในบ้าน จนถึงรุ่งเช้าราว 5 นาฬิกา เมื่อ “ปลา” พี่สาวคนโตลงไปช่วยเตรียมอาหารที่ชั้นล่างร่วมกับญาติที่มาช่วยงานก่อน ขณะที่ “ปู” ที่เพิ่งอาบนํ้าเสร็จแล้วและกำลังจะแต่งตัวจึงเรียกให้ “ปัง” ไปอาบนํ้าเป็นคนต่อไป สิ่งที่ “ปัง” ได้เห็นหลังการตื่นและเปิดเปลือกตาขึ้นมองก็คือ เรือนร่าง

³ Bisexual หมายถึงคนที่มีความต้องการทางเพศและสามารถร่วมเพศได้ทั้งกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันและกับบุคคลต่างเพศ

ของ “ปู” ที่มีผ้าเช็ดตัวพันรอบนั่งแต่งหน้าอยู่ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ภายใต้อายศที่มองนิ่งและร่างกายนอนสงบไม่ขยับเคลื่อนไหวของ “ปิง” กลับเต็มไปด้วยอารมณ์ทางเพศที่ครุกรุ่นและทะลักล้น ผ่านไปสู่ความต้องการทางเพศอย่างรวดเร็ว “ปิง” ลงจากเตียงและเข้าไปโอบกอดจากด้านหลัง พร้อมการจูบ ลูบไล้ และขอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ “ปู” อีกครั้ง “ปิง” บอกว่า เขาไม่ได้ให้ความสนใจเท่าใดนักว่าเธอจะมีอาการหรือตอบโต้การกระทำของเขาอย่างไร ในที่สุด “ปิง” ก็สามารถแสดงประพฤติกรรมทางเพศต่อ “ปู” ได้เสมอเหมือนพฤติกรรมทางเพศที่สามีจะพึงกระทำต่อภรรยา

“...หนูลงไปทำกับข้าว ตอนนั้น “ปู” กำลังอาบน้ำ เพราะเสร็จแล้ว ต้องเรียกให้ “ปิง” อาบต่อ... “ปู” บอกว่า “ปิง” เข้ามากอดแล้วตั้งขึ้นไปบนเตียง และก็มีอะไรกัน ทำกันไม่นานหรอก เพราะหนูลงมาไม่นาน “ปู” ก็ลงมา ... “ปิง” คงมีอารมณ์ตอนเช้า เพราะผู้ชายตอนเช้าต้องมีอารมณ์ไม่ใช่เหรอ พอดีกับเห็น “ปู” มันโป๊มั่ง ก็ผ้าเช็ดตัวผืนนิดเดียวเอง แถมอวบด้วย ใส่ก็เหมือนไม่ใส่แหละ...”

“ปลา” เป็นผู้เล่าแทนน้องสาวผู้มีประสบการณ์ตรง เพราะ “ปู” ปฏิเสธการเล่าและผลกระทบให้กับพี่สาวของตนเป็นผู้ให้ข้อมูลแทน แต่ในส่วนของความรู้สึก “ปู” พุดสั้น ๆ เพียงว่า เธอเองก็ไม่ทราบจะทำไม่ถึงยอม ในขณะที่ “ปลา” พยายามที่จะสาธยายแทนเธออีกครั้งด้วยการยกข้อสมมติฐานว่า คงเป็นเพราะกลัวถูกน้องทำร้ายหรือไม่ก็ต้องเกิดอารมณ์ทางเพศร่วมกับน้องชายอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ถึงกระนั้น “ปู” ก็ไม่ได้แสดงความเห็นด้วยหรือปฏิเสธในสมมติฐานข้อหนึ่งข้อใดที่พี่สาวได้ยกขึ้นเป็นข้อสมมติ การที่ “ปู” และ “ปิง” ร่วมรักกันอีกในครั้งนี้อันได้เป็นเพียงพฤติกรรมที่ได้เกิดขึ้นแล้วถูกกลืนหายไปกับกาลเวลาเหมือนในครั้งก่อน อันเป็นผลมาจากฐานคิดของ “ปิง” ที่ก่อตัวขึ้นหลังเกิดเหตุการณ์ในครั้งนี้อันว่า การร่วมรักที่เขามีกับ “ปู” ได้เกิดขึ้นโดยที่เธอมิได้แสดงการขัดขืนหรือปฏิเสธแต่อย่างใด ประกอบกับการชุกชอนและเก็บงำเรื่องทั้งสองครั้งไว้เป็นความลับนั้น เป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่ารู้สึกมั่นใจมากยิ่งขึ้นว่า “ปู” มีความต้องการและพึงพอใจในเพศปฏิบัติที่เกิดขึ้นเช่นกันกับที่เขาต้องการ เพียงแต่เพราะไม่มีโอกาสหรือไม่ก็เพราะไม่กล้าที่จะเริ่มหรือบอกกับเขา

นับจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันงานทำบุญบ้านเป็นต้นมา “ปิง” กล้าที่จะเข้าไปหา “ปู” ถึงห้องนอนในเวลากลางคืนเพื่อขอมิเพศสัมพันธ์แม้สมาชิกในบ้านจะอยู่ครบทุกคน จาก “เรื่องเล่า” ที่มี “ปิง” เป็นแหล่งข้อมูล ได้ถูกนำเสนอจนสามารถมองเห็นภาพที่บ่งชี้ว่า นอกจาก “ปู” จะมีได้ปฏิเสธต่อพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวแล้ว ในหลายครั้งที่เธอแสดงพฤติกรรมให้ปรากฏ เห็นได้ถึงความพึงพอใจต่อเพศปฏิบัติที่น้องชายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงอารมณ์เพศในขณะที่ร่วมรัก พฤติกรรมตอบสนองเมื่อได้รับการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจากเขา รวมไปถึงพฤติกรรมการแวะเข้าไปในห้องนอนของ “ปิง” ที่อาจเกิดก่อนหรือหลังการอาบน้ำของ “ปู” ซึ่งก็จบลงที่การร่วมรักกันในทุกครั้ง

แล้วความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอที่ดูเหมือนจะดำเนินไปได้อย่างราบรื่นก็ต้องสะดุดหยุดลงในราวเดือนที่ 6 ของการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกัน เมื่อเรื่องราวที่เคยปกปิดถูกเปิดออก และขยายไปอยู่ในอาณาบริเวณที่นอกเหนือไปจากการเป็นความลับของ “ผู้ได้กระทำ” เพียงสองคนเหมือนดังเดิม “ปลา” เป็นบุคคลที่สามที่เข้ามารับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยรับรู้ข้อเท็จจริงเบื้องต้นมาจาก “ปู” โดยที่ “ปิง” ในฐานะผู้กระทำอีกคนหนึ่งมิได้เห็นชอบในสิ่งที่ “ปู” กระทำ แต่เมื่อ “ปู” เลือกว่าจะเปิดเผยพฤติกรรมประกอบกับผลอันเกิดจากการร่วมรักที่ปรากฏชัดเจน กลายเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องเข้าไปจัดการ ทำให้ “ปิง” ยินยอมที่จะเปิดปากยอมรับในสิ่งที่ตนได้กระทำ และถ่ายทอดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าวบางประการออกมาด้วยการตอบคำถามที่ “ปลา” ตั้งขึ้น

“...รู้เรื่องจาก “ปู” ก่อน พอกลางคืนก็เข้าไปถาม แต่ “ปิง” ไม่ยอมรับ บอกว่าไม่รู้เรื่องอะไรด้วย แคนั้นแหละหนูก็วินใจ(หมายถึงการแสดงอารมณ์ไม่พอใจ---ผู้ศึกษา) ในที่สุดก็ยอมรับ เขาตกใจมากที่หนูรู้ ยิ่งบอกว่า “ปู” ท้องด้วยยิ่งตกใจใหญ่...ตอนแรกคิดจะบอกแต่ก็สงสารทั้งเตี้ยทั้งน้องก็เลยไม่กล้า...”

“ปลา” เล่าถึงเหตุการณ์ในคืนวันนั้น ภายหลังจากที่เธอทราบว่า “ปู” มีความสัมพันธ์ทางเพศกับน้องชายมานานกว่า 6 เดือนจนประจำเดือนไม่มา ครั้งแรกเธอก็ไม่เชื่อในสิ่งที่น้องสาวบอก แต่เมื่อน้องชายยอมรับและยืนยันในสิ่งที่ทั้งสองกระทำร่วมกัน เธอจึงเชื่อว่าเรื่องทั้งหมดที่ได้รับฟัง

มาเป็นความจริง ในคืนวันนั้น “ปิง” ยอมรับว่าเขารู้สึกตกใจมาก ในตอนแรกเขาไม่เชื่อว่า “ปลา” จะทราบเรื่องได้ เพราะตลอดเวลาที่เกิดเหตุการณ์ “ปู” ก็เก็บความลับได้ดีเสมอมาแม้จะไม่ได้มีการให้สัญญากันไว้ก็ตาม แต่เมื่อ “ปลา” พุดในรายละเอียดบางส่วนของเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้องทำให้เขาคิดว่า “ปลา” จะต้องทราบเรื่องทั้งหมดมาจาก “ปู” ประกอบกับเรื่องประจำเดือนของ “ปู” ที่ขาดหายไปทำให้เขายอมรับในสิ่งที่ “ปลา” รับทราบมาว่าเรื่องทั้งหมดนั้นเป็นความจริง การพุดคุยกันระหว่าง “ปลา” กับ “ปิง” ในคืนนั้นทำให้ได้ข้อสรุปเพื่อใช้เป็นทางออกของปัญหาการตั้งครรภ์ซึ่งเป็นปัญหาเฉพาะหน้าเร่งด่วนที่สุด นั่นคือ การตกลงร่วมกันที่จะเดินทางไปให้แพทย์ตรวจการตั้งครรภ์ที่คลินิกในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเขายอมรับและเห็นด้วยกับวิธีการดังกล่าวแม้จะไม่มีโอกาสได้พุดคุยและปรึกษาหารือกับ “ปู” ในคืนนั้นเลยก็ตาม

แม้การตรวจจะแสดงผลออกมาว่า “ปู” ไม่ได้ตั้งครรภ์ ทำให้ปัญหาเร่งด่วนเฉพาะหน้าได้รับการคลี่คลายลงไปแล้วก็ตาม แต่ก็มีได้หมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศที่ลึกซึ้งระหว่าง “ปู” กับ “ปิง” จะสามารถดำเนินต่อไปได้โดยปราศจากอุปสรรคอื่นใด เมื่อเงื่อนไขที่แข็งแกร่งจาก “ปลา” กำหนดให้ทั้งสองยุติการกระทำดังกล่าวเพื่อแลกกับการเก็บเรื่องทั้งหมดไว้เป็นความลับ หากทั้งสองไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด เธอก็จะนำเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดบอกพ่อกับแม่ทันที และเพื่อเป็นการยืนยันถึงความตั้งใจที่แท้จริง “ปลา” จึงพาเขาและเธอไปให้คำสาบานต่อหน้าพระพุทธรูปปฏิมากร วัดพระเชตุพลวิมลมังคลาราม ในวันเดียวกันนั่นเอง วันนั้นจึงถือเป็นวันเริ่มต้นของการยุติความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างบุคคลทั้งสอง

แม้ว่า “ปิง” จะไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับใครมาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวของตนเอง แต่ก็ยอมรับว่าเขาเคยและชอบที่จะดูวิดีโอและหนังสือที่แสดงถึงการร่วมเพศ และนั่นเขาถือว่าเป็นประสบการณ์เสมือนจริง และอาจเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นผลักดันให้เขากล้าที่จะกระทำการทางเพศกับพี่สาว แต่ถึงอย่างไร “ปิง” ก็ให้ความสำคัญกับแรงขับของความอยากรู้ อยากลอง เป็นเหตุผลหลักในการอธิบายเพื่อตอบคำถามแก่ตัวเองเสมอมา ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนมีรากเหง้ามาจากการมุงรู้ และเพื่อตอบสนองของความมุงรู้ ทำให้เขาแสวงหาช่องทางในการมุงลอง เพื่อการจะได้ทราบถึงคำตอบที่ถูกต้องแท้จริงแก่ตัวเอง ด้วยแรงขับของการมุงรู้ว่าพฤติกรรม การผสมสุระหว่างกันเป็นอย่างไร เขาก็แสวงหาช่องทางที่เป็นไปได้มากที่สุดที่จะสามารถเข้าถึงประสบการณ์ของสิ่งที่เขามุงรู้ ซึ่งในเบื้องต้น เขาพบว่า ช่องทาง “เสมือนจริง” จากการดูหนัง

วิดีโอ และหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว เป็นช่องทางหลักที่เขาสามารถจะทะลุผ่านเข้าไปสู่สิ่งที่มุ่งรู้ได้ แต่เมื่อเขาได้มีโอกาสสัมผัสกับพฤติกรรมเสมือนจริงแล้ว ความมุ่งรู้ในบางส่วนได้รับการตอบสนองจนลดระดับพลังลง แต่ความมุ่งรู้ที่ต้องการขยับย้ายตนเองให้เข้าไปใกล้ในสิ่งที่ตนเองมุ่งรู้กลับทวีความรุนแรงขึ้น ความมุ่งรู้ในพฤติกรรมจริงได้ก่อตัวขึ้น และส่งผลให้เกิดการแสวงหาช่องทางในการมุ่งลองเกิดขึ้น

มันคงจะไม่เกิดอะไรขึ้นอย่างที่มันได้เกิดขึ้น หากช่องทางที่เปิดให้เขาสามารถเข้าไปสัมผัสพฤติกรรมจริงได้นั้นเป็นช่องทางที่เปิดไปสู่เป้าหมายอื่นที่แตกต่างไปจากที่ได้เกิดขึ้น แต่เพราะโอกาสที่เป็นเสมือนด่านแรกที่สำคัญของช่องทางในการก้าวผ่านไปสู่วิถีกรรมกรรมมุ่งลองที่เกิดขึ้นกับเขา เป็นโอกาสที่เชื้อจะให้เกิดขึ้นกับพี่สาวมากกว่าที่จะเป็นคนอื่น ทั้งที่เขาไม่ได้มีความรู้สึกที่มุ่งมั่นหรือมีรากฐานของความตั้งใจที่จะมุ่งลองกับพี่สาวแต่อย่างใด ตรงกันข้าม เขากลับรู้สึกว่าเขาอยู่ในสถานการณ์ที่แวดล้อมไปด้วยข้อจำกัดที่บีบรัดให้เขาไม่สามารถคิดที่จะไปมุ่งลองกับใครได้เลย มันจึงเป็นการมุ่งลองที่ปราศจากเป้าหมายที่ชัดเจน แต่เพราะบริบทรอบข้างได้ก่อให้เกิดช่องทางที่เอื้อต่อการเกิดและการบรรลุผลของพฤติกรรมมุ่งลองอันเป็นแรงขับที่รอวันทะลุผ่านออกมาจากภายใน ทำให้เป้าหมายที่ไม่เคยมีสามารถแสดงออกมาได้อย่างมีทิศทาง แจ่มชัด และรวดเร็ว จนกลายเป็นเพศสัมพันธ์ในสายเลือดระหว่างเขาและพี่สาวของตน

“ปิง” บอกว่า ในช่วงเวลาที่เหตุการณ์นั้นยังคงดำเนินอยู่เขาไม่สามารถตอบให้ตนเองเข้าใจได้ว่า สิ่งที่เขาได้กระทำลงไปนั้นเป็นเรื่องผิดเพราะอะไร รู้แต่ว่ามันเป็นพฤติกรรมที่ตามมาด้วยการถูกลงโทษจากพ่อและแม่อย่างแน่นอนหากบุคคลทั้งสองได้รับทราบ เขายอมรับว่า ในความจริงแล้ว เขาก็กลัวการถูกลงโทษเป็นรางวัลตอบแทนในสิ่งที่เขากระทำ แต่ที่เขายังคงกระทำต่อไปด้วยเหตุผลสองประการหลัก คือ ความสุขที่ได้จากการมีพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว อันหมายรวมถึงความสุขทางเพศที่ได้รับจากพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวนั้นโดยตรงและความสุขในรูปแบบอื่นที่เกิดขึ้นจากการได้แสดงพฤติกรรมทางเพศนั้นเป็นเหตุผลประการแรก ส่วนเหตุผลในประการที่สองเป็นเหตุผลเชิงเงื่อนไข ด้วยความเชื่อมั่นว่า จะไม่มีใครนอกจากเขาและเธอที่ได้อยู่ร่วมกันกระทำเท่านั้นที่สามารถล่วงรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เมื่อไม่มีใครรู้ เงื่อนไขการลงโทษที่เขาจะได้รับจากพ่อและแม่ก็ย่อมไม่บังเกิดผล ซึ่งแม้บทลงโทษต่อพฤติกรรมดังกล่าวจะรุนแรงสักเพียงใด หากแต่

ไม่สามารถมีปฏิบัติการต่อผู้ละเมิดได้ บทลงโทษนั้นย่อมหมดพลังอำนาจไม่สามารถใช้บังคับให้บุคคลเกิดความเกรงกลัวจนเกิดการยอมปฏิบัติตามได้

“...กลัวซีทำไมจะไม่กลัว แต่มันชอบนี่ หมายถึงตอนนั้นนะ มันคงเหมือนกับเวลาหนีไปเล่นเกมส์ ถึงจะถูกห้ามแต่ก็หนีไปเล่น เพราะอะไร เพราะมันสนุก อีกอย่าง ก็เชื่อว่าไม่มีใครรู้... เมื่อไม่มีใครรู้ เราก็ทำต่อมันเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อเขาไม่รู้เราก็ไม่กลัว ก็เป็นอย่างนี้กันทุกคนไม่ใช่เหรอ...”

อย่างไรก็ดี แม้ “ปิง” จะมีความสัมพันธ์กับ “ปู” เกินเลยไปกว่าพี่น้องทั่วไปจะพึงมีต่อกัน แต่ถึงกระนั้น เขาก็ยังคงรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า “ปู” เป็นพี่สาว ไม่เคยรู้สึกเลยว่าเป็นแฟนหรือเป็นคนรักในลักษณะผู้ชาย แต่หากถามถึงอารมณ์ที่มีต่อพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกันที่เกิดขึ้น “ปิง” บอกว่ามันทำให้เขามีความสุข ตื่นเต้น และทำหายอย่างมาก มากจนเขารู้สึกว่า “ติด” อย่างมากในขณะนั้น มันเป็นความรู้สึกที่ก่อให้เกิดผลดีมากกว่าความรู้สึกที่ได้จากพฤติกรรมเสมือนจริงเมื่อครั้งที่เขายังไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับพฤติกรรมจริง “ปิง” ไม่เคยยอมรับว่าสิ่งที่ได้กระทำลงไปกับพี่สาวของตนเองเป็นการกระทำที่ผิด เขาบอกว่า มันอาจจะผิดในสายตาของคนอื่นหรือคนส่วนใหญ่ของสังคม แต่สำหรับเขากลับไม่ได้คิดเช่นนั้น เพราะเหตุผลของคนส่วนใหญ่ที่ใช้อธิบายว่าสิ่งที่เขาทั้งสองกระทำนั้นเป็นความผิดมักอ้างว่าทำผิดคำสอนของศาสนา ผิดขนบธรรมเนียมประเพณี หรือไม่ก็อ้างว่าเป็นการกระทำของคนโรคจิต ซึ่งมันไม่สามารถทำให้เขาเข้าใจและเกิดการยอมรับได้อย่างสนิทใจในเหตุผลดังกล่าว

“ปิง” บอกว่า ทุกคนเกิดมาก็ย่อมมีความต้องการทางเพศติดตัวมาและถ้าทำได้ทุกคนก็จะเลือกมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบพฤติกรรมจริงกันทั้งนั้น คนที่พึงพอใจมีความสุขทางเพศในโลกเสมือนจริงเป็นเพราะเขาเหล่านั้นยังไม่มีช่องทางและโอกาสในการมุ่งลงในพฤติกรรมจริงมากกว่าที่จะเป็นการขึ้นชอบอย่างแท้จริง และหากมองไปที่เป้าหมายสูงสุดแล้ว การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองซึ่งเป็นลักษณะของการสร้างพฤติกรรมทางเพศเสมือนจริงกับการร่วมรักกับบุคคลอื่นซึ่งหมายถึงการมีพฤติกรรมทางเพศจริงมิได้มีความแตกต่างกันเลย เมื่อท้ายที่สุดก็คือการมีความสุขทางเพศเป็นเป้าหมาย จะต่างกันก็เพียงวิธีการว่าใช่วัยวะใดและของใครเป็นเส้น

ทางนำไปสู่เป้าหมายสุดท้าย และหากพิจารณาลงไปในส่วนของคุณคณอื่นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการสำเร็จความใคร่แล้วก็จะพบว่า จะเป็นพี่สาว น้องสาว หรือผู้หญิงคนใดก็ได้ทำให้เกิดความแตกต่างด้วยเหตุผลในลักษณะเดียวกัน คือ เป็นการกระทำเพื่อเป้าหมายความสุขทางเพศเหมือนกัน โดยมีวิธีการเดียวกัน ช่องทางเดียวกัน อีกทั้งยังเป็นเป้าหมายที่มีเพศเหมือนกัน จึงมิได้เป็นการใช้บุคคลอื่นที่มีคุณสมบัติแตกต่างไปจากกันแต่อย่างใด

การมีเพศสัมพันธ์ในสายตาของ “ปิง” เป็นเรื่องที่อยู่ในพื้นที่ของความเป็นส่วนตัวระหว่างคนสองคนหรือสองฝ่าย ไม่มีใครสามารถเข้ามารับรู้ถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้หากมิใช่ผู้ที่ได้ลงมือกระทำเองในพฤติกรรมจริง ในลักษณะของไม่ลองไม่รู้ “ปิง” เชื่อว่า การมุ่งรู้ที่ปราศจากการได้ลอง จะไม่มีวันสร้างการรับรู้ใด ๆ ให้เกิดขึ้นได้ เหมือนกับที่เขาพยายามยึดโยงคำอธิบายผ่านประสบการณ์การเป็นรักร่วมเพศของเขาในปัจจุบันว่า มันเป็นความรู้สึกที่ “ดีกว่า” และเชื่อว่า “ดีที่สุด” เท่าที่เขาเคยมีประสบการณ์ทางเพศมา “ปิง” มิได้ปฏิเสธความสุขทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับ “ปู” ซึ่งครั้งหนึ่งเขาก็คิดว่ามันเป็นความรู้สึกที่ “ดีที่สุด” แต่เมื่อเขาได้มีโอกาสลิ้มลองในสิ่งที่ดีกว่าที่เคยรับรส ทำให้เขาสามารถบอกได้ว่า สิ่งที่ได้รับอยู่นี้เป็นสิ่งที่ให้ความรู้สึกทางเพศได้ดีกว่าและดีที่สุดเท่าที่ประสบมา ซึ่ง “ปิง” บอกว่าความสุขที่สุดที่เกิดขึ้นในขณะนี้มันเป็นสิ่งที่เขาค้นพบจากการมุ่งลอง ส่วนใครจะทักท้วงหรือโต้แย้งว่ามันเป็นผลมาจากความรู้สึกที่ขัดแย้งจากการมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวตนเองหรือด้วยเหตุผลอื่นใดก็เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล และมันก็ไม่ใช่อะไรที่เขจะต้องไปรับทราบ ว่าความสุขที่สุดที่เกิดขึ้นมันมีรากเหง้ามาจากอะไร เพราะเขาต้องการจะบอกเพียงว่า เขาพึงพอใจกับเพศรสที่เป็นอยู่ขณะนี้เพื่อใช้เป็นรากฐานอธิบายให้เข้าใจว่า การรับรู้ที่ถูกต้องจะต้องเกิดตามมาหลังจากการได้ลงมือกระทำแล้วเท่านั้น และการบอกว่าสิ่งใดผิดถูกก็เป็นเรื่องของผู้มีประสบการณ์เท่านั้นที่จะรู้ว่า เรื่องนั้น ๆ ผิดหรือถูก อีกทั้งยังเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่แม้จะกระทำเหมือนกันก็ได้หมายความว่าทสรุปของข้อตัดสินใจจะต้องออกมาในลักษณะเดียวกันหรือเป็นคำตอบที่เหมือนกัน

“...ซึ่งก็เคยจะพูด พวกที่ชอบว่าคนโน้นผิดอย่างนี้ คนนี้ผิดอย่างนั้น เป็นพวกไม่รู้จริงทั้งนั้นแหละ ไม่เคยลองแต่ชอบอวดรู้ ว่าไม่ดีเพราะตัวเองทำไม่ได้ หรือไม่ก็ทำแล้วไม่ยอมให้คนอื่นทำ ลองมีโอกาสหรือทำแล้วไม่มีใครรู้ซี้ ก็ทำกันทั้งนั้นแหละ ไม่เชื่อหรือว่าจะไม่เอา ไม่ใช่รูป

ปิ่นนี่...เรื่องแบบนี้มันเรื่องในที่ลับ ถึงทำเขาก็ไม่บอกกันหรอก ที่ออกมาบอกมาพูดนะเพราะมันเกิดเรื่องมากกว่า..."

อารมณ์ความรู้สึกที่ “ปิง” มีต่อ “ปู” ในช่วงที่ทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกันไม่ได้แตกต่างไปจากที่ “ปู” มีต่อ “ปิง” เพราะเธอก็บอกในลักษณะเดียวกันกับน้องชายคือ ไม่เคยรู้สึกว่าเขาเป็นสามีหรือเป็นแฟนแต่อย่างใด แต่ยังคงเป็นความรู้สึกของพี่สาวกับน้องชายเหมือนในช่วงที่ยังมิได้มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเกิดขึ้น “ปู” บอกว่ามันเป็นความรู้สึกเดียวกับที่เธอมีกับพี่สาวแม้ทั้งสองจะแสดงพฤติกรรม “การเล่นเพื่อน” กันแล้วก็ตาม พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตที่เกิดขึ้นกับ “ปู” ทั้งในกรณีกับพี่สาวและกับน้องชายของตนเองนั้น เธอบอกว่ามันเป็นเพียงการแสดงพฤติกรรมทางเพศระหว่างกันที่มิได้มีพื้นฐานมาจากความรักฉันชู้สาวแต่อย่างใด เป็นการเรียนรู้ที่เกิดมาจากการอยากลองซึ่งเธอคิดว่าเมื่อทุกคนเติบโตขึ้นทุกอย่างก็จะหยุดไปเอง เธอไม่เคยคิดว่าจะต้องแต่งงานอยู่กินกับบุคคลร่วมสายโลหิตและมีทายาทสืบเชื้อสายต่อไปเหมือนบุคคลทั่วไปที่เป็นสามีภรรยา “ปู” ไม่เคยรู้สึกว่าตนเองเป็นภรรยาของน้องชาย “ปิง” จึงเป็นเพียงน้องชายที่ร่วมเล่นกิจกรรมทางเพศเพื่อความสุขชั่วคราวเท่านั้น

“ปู” ปฏิเสธการเป็นผู้หญิง “ฟรีเซ็กซ์” เธอบอกว่าเธอมิได้มีลักษณะใดที่แสดงถึงการมีอิสระทางเพศที่จะร่วมเพศกับใครหรือมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นใดได้อย่างเสรีตามแรงขับทางเพศแต่เพียงอย่างเดียว แต่เธอก็มิใช่เป็นคนที่ยึดติดว่าพรหมจรรย์เป็นสิ่งที่มีความสูงสุดในชีวิตลูกผู้หญิงหรือการมีเพศสัมพันธ์กับใครจนถึงขั้นมีการร่วมเพศกันแล้วจะทำให้เธอต้องรู้สึกว่าคุณชายคนนั้นเป็นสามีหรือจะต้องแต่งงานกับชายคนนั้นไม่ “ปู” เชื่อว่าความรักกับความใคร่สามารถแยกจากกันได้ เหมือนกับที่เธอเกิดความรู้สึกกับ “ปลา” หรือกับ “ปิง” ที่ยินยอมให้เกิดเพศสัมพันธ์ในสายเลือดได้โดยที่ตนเองมิได้เกิดความรักฉันชู้สาวเลย ด้วยความคิดพื้นฐานที่เธอมีอยู่ ทำให้เธอมิได้คิดที่จะหยุดยั้งการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะป็นกรณีของเธอกับพี่สาวหรือเธอกับน้องชายก็ตาม เธอยอมรับว่าทั้งสองกรณีมันได้ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าแปลกใหม่ ทำทาย และให้ความสุขได้ในระดับที่สร้างความพึงพอใจแก่เธอจนเธอเลือกที่จะปล่อยให้มันดำเนินต่อไป

“ปู” บอกว่าในช่วงแรก ๆ ของประสบการณ์ก่อให้เกิดความสับสนแก่เธออย่างมาก แต่เมื่อเวลาผ่านไปและการกระทำได้ถูกปฏิบัติซ้ำในเวลาต่อมา มันกลับส่งผลให้เธอเกิดความรู้สึกที่แจ่มชัดมากขึ้น และสามารถตอบได้อย่างไม่ผิดพลาดว่า พฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นดังกล่าวส่งผลให้เธอเกิดความพึงพอใจมากขึ้นตามลำดับ เธอกล้าที่จะค้นหาความสุขจากเรือนร่างของตนและใช้ประโยชน์สูงสุดจากร่างกายของน้องชายเพื่อความสุขทางเพศรส ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมา ก็เกิดขึ้นกับ “ปิง” เช่นกันที่มุ่งค้นหาความสุขจากร่างกายของเขาและแสวงหาความสุขสูงสุดจากรีเอนร่างของเธอ “ปู” เชื่อว่าการมีประสบการณ์ทางเพศเป็นเรื่องปกติของคนในทุกยุคสมัย เพียงแต่จะแตกต่างกันไปบ้างในวิธีการและบุคคลที่เป็นเป้าหมาย

“...มันไม่ต่างกันหรอก เพราะทุกคนก็มีความต้องการทางเพศ เพียงแต่เราจะเก็บซ่อนไว้ได้มากแค่ไหน เดียวนี้ใคร ๆ ก็หาโอกาสที่จะมีประสบการณ์ทางเพศกันทั้งนั้น เด็ก ๆ ม.ต้นเขาก็มีประสบการณ์กันแล้ว มันไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะมันเป็นความต้องการตามธรรมชาติ... ผู้ใหญ่ที่ออกมาห้าม ลับหลังก็ไปเที่ยวเด็ก มันเป็นเรื่องส่วนตัว ถ้าทำแล้วไม่เกิดปัญหา หรือเกิดปัญหาแล้วแก้ไขได้ก็ทำไปเถอะ...”

ถึงแม้ “ปิง” จะไม่ปฏิเสธการมีประสบการณ์ทางเพศก่อนการแต่งงาน แต่ถึงอย่างไรเธอก็เชื่อว่าความสุขทางเพศที่แท้จริงน่าจะเกิดขึ้นได้จากการได้มีเพศสัมพันธ์กับคนที่ตนเองรัก ส่วนประสบการณ์เป็นเพียงแบบฝึกหัดที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างความสุขทางเพศกับคนที่ตนเองรักได้ เหมือนกับกรณีที่เรากระทำกับพี่สาวและน้องชายที่ในที่สุดแล้วทุกอย่างก็กลายเป็นเพียงประสบการณ์หนึ่งของชีวิต แต่หากจะให้เธอตอบว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการกระทำที่ผิดหรือไม่ เธอบอกว่ามันยากที่จะหาคำตอบได้อย่างถูกต้อง เพราะเวลาและโอกาสในการมีประสบการณ์ทางเพศของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ทุกวันนี้เธอก็ยังคงรู้สึกว่า “ปิง” เป็นน้องชาย “ปลา” เป็นพี่สาว เช่นเดิม เหตุการณ์ที่ผ่านมาในช่วงหนึ่งขีวิตก็เหมือนกับการเล่นขายของที่เลิกไปแล้วและก็ได้ก่อให้เกิดผลเสียหายอะไรมากมายหากจะเปรียบเทียบกับความสุขและประโยชน์ที่ได้ “ปู” เห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิทธิ์ส่วนตัวที่บุคคลสมควรต้องมีเสรีภาพอย่างเต็มที่ในตัวของตน ปัจจุบัน “ปู” อยู่กินกับคนรักของเธอโดยไม่ได้แต่งงานอย่างมีความสุข เธอบอกอีกว่าเรื่องที่ผ่านมาเป็นประสบการณ์ที่ไม่ได้ส่งผลเสียต่อเธอแต่ประการใด

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นาย จักษ์ พันธุ์ชูเพชร เกิดวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2508 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
 วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาเทคนิคการแพทย์ จากคณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
 เมื่อ พ.ศ. 2535 และนิติศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เมื่อ พ.ศ. 2537
 ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครอง จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 เมื่อ พ.ศ. 2539 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิต ที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2542

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย